

Vanessa Dargomm

Horský Štít

Mystický román

© Copyright Vanessa Dargomm, 2003

Tato kniha je dostupná na www stránkách Vzestupu (<http://vzestup.stesticko.cz/>). Je možné ji volně rozšiřovat za předpokladu, že není nijak měněn obsah předkládané informace, a tato formule zůstane součástí textu.

Překlad JVK 2003

Vanessa ležela na pohovce se zavřenýma očima. Celé její tělo bylo uvolněné a vědomí fungovalo jen do určité míry. Reagovala na kladené otázky.

„Kdo jste a kým jste?“

„Jsem žena. Vládnu velkému území někde na jihu.“

„Podívejte se, kde to území leží a popište mi ho.“

„Velmi úrodné území podél velké řeky. Je rozsáhlé, ale pokoušejí se nám ho vzít nějaké barbarské kmeny. Vedeme dlouhou válku. Je silně vyčerpávající a já už nemám sil na to, posílat tam další muže zbytečně umírat.“

„Proč válčíte?“

„Nejde ani tak o území, jako spíš o přístup k jednomu významnému místu.“

„Jaké místo to je? Proč je důležité jak pro vás, tak pro ty, kteří jej od vás chtějí získat?“

„Je to posvátné místo předků. Každý, kdo se do těch míst dostane, má otevřen přístup ke studnici pokladů.“

„Co je to ta studnice pokladů? Je to fyzická záležitost, nebo se týká výhradně mentálního světa?“

„Je to vlastně průchod do jiného světa. Ne fyzického, ale snového. Člověk tam upadá do jakéhosi zvláštního transu a v podobě vizí či snů je mu předkládána minulost, přítomnost i budoucnost. A tím, že to uvidí, může mnohé změnit.“

„Mohl bych se tam dostat i já?“

„Ne. K tomu je nutná určitá duchovní vyspělost. Ale to není na překážku těm, kteří ji chtějí získat pro sebe. Od mala totiž cvičí vybrané děti k tomu, aby se dokázaly pohybovat v tomto světě, vracet se zase zpět do reálu a uplatňovat tady to, co se nahoře naučily.“

„Počkejte, chcete tím říct, že návrat zpět je složitý?“

„Ne složitý. Je téměř nemožný. Už proto, že ti, kteří tam nahlídnou, nemají zájem na tom, vracet se zpět. Když prožijí svůj život na mentální úrovni, je to vlastně to samé, jako by byl prožit na fyzické. Tak proč se vracet tam, kde je každodenním společníkem bolest, strach a utrpení? Téměř všichni, kteří se tam dostali, zemřeli. Nikdo z nich se nevrátil. Nikdo nemohl vyprávět o tom, co ty druhé čeká.“

„Proč říkáte - téměř všichni? Znamená to snad, že existuje někdo, kdo se vrátil? Jak to, že on ano a ostatní ne?“

„Protože ti, kteří se sem dostávali se svolením svých předků, se na to připravovali od narození. Neměli problém pracovat s energiemi, které tady byly. Ti ostatní se s nimi setkávali poprvé a ony na ně působily jako velmi silná droga. Ztráceli pojem o realitě, nerozeznávali skutečnost a sen. A netoužili pak po návratu zpět do fyzického světa.“

„To jsou ty energie tak silné, že tohle dokážou způsobit?“

„Jejich síla nejde popsat slovy. Na Zemi není nic, k čemu by se to dalo přirovnat. Aby člověk pochopil, musí to prožít. Ale pak by o nich zase nemohl povídat.“

„A jak vy víte, co se tam děje? Vy tam smíte?“

„Ano.“

„Jak to? Čím jste zasloužila tu poctu?“

„Jsem panovník.“

„Ale jste žena!“

„Nezáleží na tom, jakého jsem pohlaví. Už od dětství jsem připravována na to, že sem budu docházet a seznamovat se s tím, co můj lid čeká. Pak musím rozhodnout tak, aby to přineslo prospěch všem. Nesmí v tom být ani špetka osobního zájmu. Nic, co by poškodilo většinu.“

„Kdo všechno to místo může používat?“

„Jenom členové našeho rodu. Většinou je to vládce a jeho předchůdce. Nikdo jiný. A když se narodí nový pokračovatel rodu, trvá ještě dvacet let, než si poprvé prožije vstup do jiných rozměrů.“

„Takže se připravuje nanečisto? Copak to jde? Může se učit vaší filozofii jen tak, bez praktických cvičení?“

„To není filozofie. To je způsob života. Nemá to nic společného s lidským pojetím duchovního smýšlení. Mnoho lidí se považuje za duchovní a při kontaktu se skutečným životem na to zapomínají. Ale my jsme zapomenout nesměli. To, co jiní považují za výplod fantazie, bylo pro nás každodenní skutečností. V běžném životě jsme pracovali pravidelně s energiemi, ovšem tak, aby to oku nezasvěceného zůstalo skryto. Všechny ty bytosti kolem nás s námi skutečně žily, mluvily a pomáhaly nám.“

Dveře místnosti cvakly a dovnitř vstoupil Azir.

Casius neměl rád, když někdo rušil jeho hypnotická sezení, ale při pohledu na Azira se zdržel jakýchkoliv hlasových projevů. Jen lehce pohodil hlavou směrem k němu. Byla v tom nevyřčená otázka.

„Celou dobu sleduji vaše povídání a mám spoustu otázek. Chci se jí něco zeptat. Nebudeš proti, že ne?“ zašeptal.

Casius se obrátil k Vanesse:

„Teď budeme na vás dva. Můžete odpovídat i na otázky mého přítele?“

Vanessa lehce přikývla.

Azir se posadil na kraj polstrované židle. Bylo v něm obrovské napětí a on ho jen s velkými obtížemi držel pod kontrolou.

„Celou dobu mluvíte o místě předků. Můžete mi ho popsat? Jak to tam vevnitř vypadalo?“ vychrlil na ni své otázky.

„Je to vlastně jeskynní komplex. Ale ne nad zemí. Nachází se dost hluboko pod úrovní terénu.“

„Je umělého původu?“

„To se nedá říct. Byl jen za pomoci vyspělé techniky upraven. Ale jinak ho vytvořila příroda.“

„Jak hluboko se nachází? A jaký je k němu přístup?“ Azir jen stěží ovládal své vnitřní napětí.

Vanessa chvíli mlčela. „Asi dvacet metrů pod povrchem je hlavní jeskyně. Přístup je zvenčí zcela nenápadný. Nachází se v malém lesíku. Zhruba po deseti minutách chůze narazíte na malý pahorek. Vypadá jako velké mraveniště. Na výšku má asi metr a půl. Ale není přirozenou vrásou. Byl vytvořen lidskou rukou, aby ukryl vchod do podzemí. Stačilo odsunout boční díl a před vámi se objevila velká deska, kryjící díru do země. Sestupuje se po schůdcích, přibližně dva metry hluboko. Dál pak vede úzká, dolů se svažující, ale velmi dobře udržovaná chodba. Ta byla vytvořena uměle. Dokonale hladké stěny jsou osvětlovány vámi samotnými.“

„Tomu nerozumím. Jak námi samotnými?“ zeptal se Casius.

„Povrch chodby i vnitřních prostor jeskyně je natřen zvláštní látkou. Ta reaguje na vyzařování lidského těla. Lidé s nízkými vibracemi jej rozsvítit nemohli, protože kmitočet nestačil na to, aby látka reagovala. Ale při vyšších vibracích jedince zářily daleko dokonaleji, než nejmodernější osvětlení.“

„A co hlavní jeskyně? Jak ta vypadá?“ nemohl se udržet Azir.

„Chodba k ní je asi tři sta metrů dlouhá. Na jejím konci je to, co jsme nazývali jeskyní předků. Rozměrově měla asi čtyřicet metrů čtverečních a kolem ní se nacházelo několik bočních komor. Ty jsme však nepoužívali. Nebo alespoň ne tak často. Sloužily k tomu, aby se tu připravovali ti, kteří měli poprvé zakusit cestu do jiných světů. Trávili tady postupně několik týdnů, aby v klidu a jen se svým průvodcem naladili své vnitřní Já k tomuto významnému kroku. Hlavní jeskyně byla téměř prázdná. Jen uprostřed se nacházelo na trojitém podstavci něco, co připomínalo sarkofág.“

„Sarkofág?“

„V podstatě jakási rakev, ve tvaru lidského těla. Měla barvu slonové kosti a byla zdobena zlatými pruhy a ornamenty. Každý z těchto symbolů měl svůj zvláštní význam a ten, který do ní uleh, s nimi musel být dokonale obeznámen. Byly vlastně jakýmisi průvodci v jiném světě.“

„Popište mi, prosím, vše, co souviselo s rituálem takového cestování.“

„Do hlavní jeskyně měl přístup jen panovník a jeho nejbližší průvodce. V mém případě to byl můj fyzický otec. Jako doprovod jsme s sebou brali dva lidi z okruhu věrných poddaných, ale ti zůstávali v přední komoře. Dál nesměli. Ten, který se rozhodl podstoupit proces cestování, uleh do sarkofágu. Jeho společník mu položil na čelo čelenku. Byla to zhruba pět centimetrů široká stuha, zhotovená z neobvyklého materiálu. Myslím, že byla vyrobena těmi, kteří komplex zpřístupnili.

Byl na ní zlatočerný znak. Z boků rakve se pak vysunulo něco podobného víku a uzavřelo ji. Společník pak musel odejít. Po jeho odchodu se automaticky uzavřely všechny přístupy do hlavního sálu a cestovatel zůstal naprosto sám. Izolovaný od ostatních, ponechán vlivu boží energie. V okamžiku, kdy skončilo jeho putování, se vchody zase samy odblokovaly a to byl signál pro doprovod, že mise je u konce.“

„Jak dlouho to všechno trvalo?“

„To záleželo na okolnostech a na tom, s čím ho chtěly bytosti vyšších úrovní seznámit. Mohla to být hodina a mohla to být také klidně tři dny.“

„Jaké děje zatím probíhaly ve fyzickém těle?“ byl zvědavý Casius.

„Celý proces se vlastně rovnal malé smrti. Kdyby měl nepovolaný možnost pohlédnout na tělo cestovatele, zcela jistě by ho považoval za mrtvé. Teplota těla se snížila na minimální hodnotu, srdce bilo jen párkrát za minutu, změnila se i barva kůže.“

„Co by se stalo, kdyby byl vyrušen?“

„Zemřel by. Přetrhl by se spojovací kanál mezi jemnohmotným a fyzickým tělem.

Aby k tomu nedošlo, byla nutná opatření, o kterých jsem již mluvila.“

„Chci vědět, co jste viděla vy, když jste tenkrát cestovala.“

Vanessa se na chvíli odmlčela. Bylo vidět, že v ní probíhá boj. To co prožívala, muselo být velmi živé. Z pod víček jí kanuly slzy.

„Nechci o tom mluvit.“

„Proč?“

„Je to příliš bolestivé.“

„Proč vás to bolí? Bylo to snad vaše rozhodnutí, které poznamenalo život dalších lidí?“

„Ano.“

„Dobrá. Teď mě dobře poslouchejte. Tohle všechno, co prožíváte, je minulost. Už ji nemůžeme změnit, ale můžeme se poučit z chyb, které jsme tam udělali. Rozumíte mi? Nesmíte mlčet. Musíte nám pomoci najít klíč, který je tady uložen. Budete jenom divák. Někdo, kdo se na to dívá na obrazovce a má k tomu svůj vlastní komentář. Souhlasíte? Soustřed'te se. Prosím, je to pro nás moc důležité!“

Napětí v jejím těle trochu povolilo. I na tváři se rozhostilo smíření a do jisté míry i odevzdanost. Vydala ze sebe zvuk, který bylo možné při dobré vůli považovat za souhlas.

„Popište mi, co jste viděla.“

„Neprožívala jsem to jako souvislý děj. Byly to jen jednotlivé obrazy, které tak načrtávaly naši budoucnost.

Viděla jsem skupinu hostů na našem dvoře. Pocházela ze sousedního panství. Mým krajem jen projížděla a při té příležitosti mi předala pozdrav od svého panovníka. Pak se objevila nepřátelská vojska a ničila mou zemi. V dalším obraze jsem viděla jen jeskyni a nad ní se točila tmavě šedá energie. Nakonec se přede mnou zhmotnila zářivá bytost. Ta mi sdělila, že víc mi z toho ukázat nesmí, neboť to, co čeká mě a můj lid, je velkou zkouškou naší zralosti. Jen mi řekla, že veškeré rozhodnutí musím učinit v souladu se vším, co jsem se až doposud naučila, nesmím se nechat stáhnout ze správné cesty a musím věřit, že vše, co činím, činím pro dobro svého národa a dalších pokolení. Tentokrát byl mentální výlet neuvěřitelně krátký a velmi nekonkrétní. Tak to nikdy předtím nebylo.

Nechápala jsem z toho vůbec nic. A když jsem to vše později rozebírala se svým otcem, v jeho očích se objevily slzy. Řekl mi na to jen pár slov: „Vybrala sis velmi těžký úkol a na tom, jak se

rozhodneš, bude záležet osud nejen tvého národa. V tvých rukou je i budoucnost dětí, které patří světlo světa za mnoho a mnoho generací."

Vanessa se tentokrát nahlas rozplakala. Jako by se znovu o slovo přihlásilo ono břímě, které nejspíš tížilo její duši. Jeho tíha musela být obrovská, neboť její tělo se otřásalo vzlyky a proud slz smáčel polštář pod hlavou.

Casius se podíval na Azira. Chtěl sezení ukončit, ale Azir jej pohybem ruky zadržel.

Nahnul se nad Vanessou.

„Poslouchejte mě, Vanesso. Víím, že je to hodně citlivé, proto vám dám na výběr. Chcete se vrátit zpět do reálu, nebo budeme pokračovat v tom, co jsme nakousli?" zeptal se Azir.

„Nechci se vracet. Chci vidět, co bylo dál." rozhodla se.

„Takže - vracíte se znovu tam, odkud jste před chvílí přišla. Vaše tělo je uvolněné, vaše mysl odpočívá a jediné, co dokonale pracuje, je vaše podvědomí.

Podívejte se, prosím, co následovalo po tom, co jste mluvila se svým otcem." nasměroval ji Azir.

„Dlouhou dobu jsem vše probírala ve své hlavě. Ale věděla jsem, že tady musím použít zkušenosti, které byly uloženy hluboko v mém podvědomí. Požádala jsem proto svého duchovního průvodce o pomoc. Ten mě ve chvílích dokonalého uvolnění vodíval daleko do minulosti. Prožívala jsem znovu mentálně to, co jsem kdysi zakoušela ve svých fyzických tělech. Nebyl to jeden život, byly jich snad desítky a já v nich hledala souvislost k tomu, co stálo přede mnou.

A pak jsem to pochopila.

Měla jsem na výběr. Mohla jsem zavřít naše hosty bez jakékoliv zjevné příčiny do vězení, odkud by už nikdy nevyšli. Ale tím bych uvrhla na svou zemi hněv jejich panovníka a ani diplomatická jednání by nemohla ospravedlnit můj čin. Druhou možností bylo nechat je odejít a nést následky tohoto rozhodnutí během poměrně krátké doby. Nebyli jen hosty, projíždějícími mou zemí. Byli tady na výzvědách, aby zjistili, jak dalece jsme schopni čelit jejich útoku.

Ať tak či tak, cizí vojska už stejně stála v plné zbroji přichystána sebrat to, co bylo naše. Došlo mi, že ať je moje volba jakákoliv, bude mít za následek smrt mnoha lidí. Jenže, která varianta je ta správná? Která z nich bude to menší zlo? Tohle rozhodnutí bylo jen na mně. Bylo mi jasné, že kterákoliv moje volba bude vykoupena tisíci životy mých poddaných. A já jsem to nemohla změnit."

Tady se Vanessa na dlouho odmlčela. Azir chápal, s čím teď ve svém nitru bojuje. Věděl, že ani desítky životů prožitých potom v jiných tělech, nemohly zmírnit bolest z rozhodnutí, které tenkrát musela učinit.

Nenaléhal na ni. Poskytl jí čas na to, aby se s tím alespoň částečně vyrovnala.

V místnosti bylo absolutní ticho. Casius chtěl něco říct, ale Azir si položil ukazováček na ústa a naznačil mu tak, že teď na to není ta vhodná chvíle.

Uběhlo asi deset minut. Azir se posadil co nejbližší k lůžku Vanessy.

„Myslíte, že už můžeme pokračovat?" zeptal se tichým hlasem.

Vanessa se zhluboka nadechla.

„Ano. Neprátelské kmeny se dostaly až do bezprostřední blízkosti našeho hlavního města. Ničily a pustošily vše, co se jim dostalo pod ruky. Nebraly zajatce. Kdo neutekl, zemřel. I když jsme se bránili, byly silnější než my. Jen jsem se bezmocně dívala na to, jak umírají zbytečně další a další lidé. Jejich vojska byla vybavená na dlouhé pochody a byla ozbrojená nám neznámými zbraněmi. Jediným smyslem jejich války byla jeskyně. Ale já jim ji nemohla dát. Dostal ji náš rod, pro náš lid, pro to, abychom mohli žít klidně a hromadit nejenom hmotné statky, ale především nezměrné duchovní bohatství. Nemohla jsem dopustit, aby se dostala do rukou takových barbarů. Nejenom, že by ji neuměli použít, ale nejspíš by kvůli ní zemřelo daleko víc lidí, než kolik jich vzala tahle válka.

„A proč byste je jako panovník nemohla zavřít bez toho, aniž byste se někomu zpovídala? Byla jste přece absolutistický monarcha. Nemusela jste nikomu nic vysvětlovat?! Kdo by vás mohl soudit?“ zeptal se Azir.

„Opravdu jsem nebyla podřízena nikomu na zemi. Ale byla jsem velmi dobře obeznána se zákony karmy a jako takové jsem je velmi ctěla. Nechtěla jsem na sebe ani na svůj lid uvrhnout trest za to, že někoho odsoudím jen za jeho záměr. To není skutečnost projevovaná na fyzické úrovni. Je to to samé, jako potrestat někoho za to, jak myslí. Oni tehdy ještě přesně nevěděli, jak s danou skutečností naloží. I oni měli na výběr. A pokud tohle vezmete jako součást božího plánu, pak bych to byla já, kdo by se mu protivil. Tím, že jsem je nechala odejít, jsem jim nechala volnou ruku. Mohli s tím dělat to, co sami uznali za vhodné. A oni se rozhodli pro boj.“

„Copak jste neměla vlastní vojsko?“

„Měla. Ale nezapomínejte na to, že jsme dlouhé desítky let žili bez bojů a válek. My jsme nikdy žádnou sami nezačali a ani se jí neúčastnili jako spojenci někoho jiného.“

„Co se stalo s pokladnicí?“

„Protože místo jejího umístění bylo prozrazeno, nezbylo nic jiného, než se postarat o to, aby přístup k ní nadobro zmizel. To jakoby mraveniště bylo zničeno, vchod jsme zazdili a zamaskovali tak, aby nebylo poznat, že tady probíhaly nějaké úpravy. Nechtěli jsme ji ničit, protože jsme byli přesvědčeni o tom, že na to nemáme právo. Vyšší síly určitě v budoucnosti umožní dalším lidem, aby využili tento zdroj informací pro šíření lásky a dobra. Lesík byl vypálen a jeho popel dokonale pohřbil stopy po naší činnosti. Celé široké okolí bylo srovnáno se zemí a krajina se tak změnila k nepoznání. Zmizely všechny orientační body a nebylo možné určit, kde se nachází vstup do podzemních prostor.“

„Jak to, že jste přístup neznali jenom vy? Byla to přece záležitost vašeho rodu, střežit toto tajemství. Jak se tedy informace o ní dostaly ven?“

„Tak jako vždy zapracovala lidská zloba a závist. Už chvíli se šeptalo o tom, že něco takového existuje. Nevím, jak k tomu konkrétně došlo, ale někdo se postaral o to, aby selhalo jedno z ochranných opatření a tato drobná skulinka stačila k tomu, aby se zvěst o zázračné jeskyni dostala až k nepovolaným uším. Ani protilehlá strana neměla moc zájem na tom, aby o ní moc vědělo. Řadoví vojáci neměli nejmenší tušení, proč bojují a na vyšších místech to věděli dva, možná tři lidé, pominu-li panovníka. Čím méně lidí o ní mělo ponětí, tím menší byla pravděpodobnost, že o ni později přijdou.“

„V těch prostorách je něco, co nám může pomoci v dnešní situaci. Podívejte se tam. Zkuste najít něco, co vás vnitřně osloví.“ požádal ji Azir.

Jemnohmotné tělo Vanessy se přeneslo až k sarkofágu. Opět byla v místech, která tak důvěrně znala. Nic se tam nezměnilo. Neobjevila se ani jedna jediná trhlinka v dokonale hladkém povrchu stěn, nepřibýlo ani jediné zrníčko prachu. Jako by tady neexistoval čas. Vanessa se tomu musela usmát. Je to tak. Čas tady neexistoval. Byl jen ve světě, ve kterém žilo její současné fyzické tělo. Byl na té úrovni, na které se pohybovala v lidských tělech už tisíce let. Tohle ale nebyl hmotný svět. Alespoň ne tak, jak jej znala.

Ulehla do sarkofágu. Jemné ruce neviditelného pomocníka jí nasadily čelenku a hned poté se víko uzavřelo. Na chvíli ji obklopila neproniknutelná tma, ale ona nepocítila obavy. Jen se ještě víc uvolnila a nechala vše plynout.

Tma se postupně rozplývala a po chvíli opět normálně viděla.

Rozhlížela se kolem sebe a hledala něco, co mohlo být oním vodítkem. Hladké stěny nemohly poskytnout odpověď, kterou hledala. Pocítila smutek a s pocitem marnosti pohládila rukou lesklý povrch. Ke svému překvapení narazila na něco, čeho si nikdy předtím nevšimla. Byla to pětice znaků, uspořádaná do kruhu. Marně pátrala ve své paměti, jestli se s nimi už někdy setkala. Ale ani jeden z nich neznala. Přistoupila k nim blíž a položila na ně dlaň levé ruky. Když nemohla najít odpověď ve vlastním nitru, chtěla se alespoň napojit na ty, kteří je tady vyryli.

Zavřela oči a nechala rukou proudit tok energie, který vystupoval z rytin. Zřetelné teplo postupovalo přes prsty a dlaň směrem k srdci. Za chvíli zalilo celé její tělo a vytvořilo kolem něj příjemný obal. Najednou měla pocit, že je maličká holčička, která spočinula v láskyplném náručí své matky. Tohle neprožila už tak dlouho!

Cele se odevzdala této nádherné síle a plně jí důvěřovala. Ta nemohla být zlá. Musela pocházet z míst, po kterých se jí tak moc stýská. Musely ji vytvořit bytosti, které kdysi tak důvěrně znala. Jejím nitrem jako ostří nože projela neodolatelná touha: chci domů, chci domů! V tom okamžiku se před jejíma očima objevilo světlo nevidané krásy. Jeho svit nebyl spalující, ba právě naopak. A v jeho středu se začalo zhmotňovat tělo nějaké bytosti.

Vanessa jenom tiše zírala. Bytost se od ní zastavila ve vzdálenosti asi tří kroků. Jas kolem ní nepatrně pohasl. To proto, aby umožnila Vanesse pohlédnout jí do očí. To překrásné stvoření, které stálo před ní na dosah ruky, byl muž, kterého musela znát. Alespoň to tak cítila, ale paměť nechtěla spolupracovat. A ona o to vlastně ani nestála. Nepřemýšlela o tom, co dělá, jak reaguje, co si o ní pomyslí. Pocítila jen radost, jakou má dítě ve chvíli setkání s matkou, kterou dlouho nevidělo. Přistoupila k muži a pevně jej objala. Schovala se v jeho náručí a vychutnávala onen známý pocit bezpečí a nezměrné lásky.

Věděla, že muž prožívá totéž. Byla ráda, že tady čas není pánem. Stáli tak věčnost a jí se přesto zdálo, že uběhl sotva okamžik. Muž povolil objetí a aniž by ji pustil, natáhl své ruce před sebe. Tak se jí lépe mohl podívat do tváře a neztratit přitom kontakt s ní.

„Už si vzpomínáš, kdo jsem?“ zeptal se.

A Vanessa s očima plnýma slz jen přikývla. Nechápala, jak na něj mohla zapomenout. On byl tím, po kom se jí tak dlouho stýskalo. Byl jejím učitelem, rádcem, průvodcem i otcem zároveň. Milovala ho, jen fyzický svět lidských bytostí jí dal na něj zapomenout.

„Otče,“ vypravila ze sebe. „Moc mi chybíš.“

Usmál se na ni. „Ty přece víš, že každý z nás si zvolil jinou cestu. Já jsem tím, kdo tvoří pojítka mezi tebou a tvým skutečným domovem. Tak zněla naše úmluva.

A když nemůžu já k tobě, protože přes marast fyzického světa neslyšíš můj hlas, musíš, holčičko moje, ty za mnou.“

„Proč až teď? Jak to, že mi cesta k tobě byla tak dlouho zavřená? Nevzpomínám si na to, že by ty znaky, na které jsem dnes narazila, tam byly už někdy předtím.“

„Máš a nemáš pravdu. Byly tam už dlouho, ale objevily až v okamžiku, kdy bylo jasné, že pochopíš nové souvislosti.“

„Souvislosti. O čem to mluvíš?“

„Chodila jsi přece do jeskyně dost často na to, aby sis jich mohla všimnout. A přesto jsi je neviděla. To proto, že byly pro tvůj zrak neviditelné. Ale v momentě, kdy jsi dosáhla určitého stupně duchovní úrovně, začal tvůj vnitřní zrak vnímat i to, co bylo hluboko pod povrchem. Tak dobře byly ukryty. Všem na očích a přece tak nedostupné. Pojď, čeká nás spousta práce.“

Uchopil ji za ruku a vstoupili do stěny, která ještě před chvílí představovala pro Vanessu nezdolatelnou překážku.

Svět, který se před ní otevřel, byl pro ni tak známý.

Neuvěřitelná lehkost ve všem, co se tady nacházelo. Tady byla skutečně na každém kroku cítit přítomnost energie velkého Tvůrce.

Potkávali bytosti, které se na ně usmívaly a dávaly tak najevo radost z toho, že ti dva jsou zase spolu.

Otec ji zavedl do velké knihovny, nacházející se uprostřed paláce, postaveného z bílého kamene. Kdysi už měla možnost se sem dostat, ale vždy tu byla jen jako divák. Dnes to bylo jiné.

Na policích a regálech bylo vyrovnáno neskutečné množství knih. Nechápala, proč ji sem přivedl, ale tušila, že to má hluboký smysl. To, co ji na první pohled zaujalo, nebyla kniha. Byly to vysoké sloupy, hustě zdobené nějakými znaky. Přistoupila k jednomu z nich, aby si je mohla

lépe prohlédnout. A jak bylo jejím dobrým zvykem, položila na něj obě své dlaně. Ty byly pro ni jakýmsi komunikačním zařízením, zprostředkovávajícím dotykový i pocitový vjem.

Najednou se jí zdálo, že je vtahována dovnitř sloupu. Zatočila se jí hlava a ona se ještě pevněji k němu přimkla. Cítila šumění a lehký hukot v hlavě.

Ten stav netrval déle, než pár vteřin. Když to skončilo, otočila se Vanessa s překvapeným výrazem ke svému otci. Ale ten se jen usmíval.

„Vidíš, tolikrát jsi tady byla, ale nikdy jsi tento způsob výuky neabsolvovala. Je velmi příjemný, že?“

„Chceš mi tím říct, že takhle se tady učíte?“ podivila se.

„Ne. My ne. Ale ti, kteří přicházejí z fyzických světů, tady čerpají zkušenosti a je jim takto podána pomocná ruka při řešení jejich problémů. Takovýmto způsobem jsou vědomosti uloženy v kameni přesunuty do jejich podvědomí.“

„Kolik takových sloupů můžu obejmout?“

„To je jen na tobě. Ale ten první byl tím, který skrýval odpověď na otázku, která tě velmi trápí. Ty ostatní mohou být později dobrými pomocníky při řešení otázek, které jsi doposud ještě nevyšlovala.“

„Tak proč tedy tu odpověď nevím už teď?“

„Až přijde čas, vše se ti vybaví“, tajemně se usmál otec.

„Vždyť ty se mnou jednáš jako s malou holkou“, naoko se zlobila Vanessa.

„Nezapomeň, můj milý otče, že už nejsem ta, která od tebe odcházela. Mám daleko víc zkušeností.“

„A jsou ti k něčemu?“

„Nevím. Mám pocit, že jsou onou trnitou cestou do tohoto sálu. K tomu, co mi bylo dříve zpřístupněno jen tak - bez námahy. Bez nich bych tě nejspíš ještě dlouho neviděla.“

„Ale tenkrát jsi nebyla člověk. Zato teď jím jsi. A v tom je velký rozdíl. Víím, že je velmi namáhavé nosit lidské tělo, ale jen tak se mohou přenést informace z nižších úrovní až k tě nejvyšší. Tím, že to někdo zkusí od samého počátku a na vlastních zkušenostech bude zažívat všechny pocity s tím spojené. A ty jsi k tomu svolila.“

„Já víím. Nestěžuji si. Jenom hledám světlo v temnotách. Něco, co mi pomůže ulehčit tento úkol.“

„Hledáš něco, nebo někoho?“

„Nad tím jsem nikdy takhle nepřemýšlela. Je v tom rozdíl? Samozřejmě, když je to člověk, je to o to příjemnější.“

Vanessa se zamyslela. Takhle to skutečně nikdy nepojímala. Kam ji chce otec nasměřovat?

„Co mi tím chceš říct? Že mám hledat někoho, kdo ke mně patří? Podle čeho ho poznám? Nepřijde přece a neřekne mi: hele, to jsem já.“

„Třeba to není jenom jeden člověk. Možná je tam dole někde někdo, kdo k tobě neoddělitelně patří, jako tvůj partner. Ale možná je tam taky ještě někdo jiný, kdo je víc, než jenom přítel.“

„Můžeš mi to specifikovat?“

Otec se opět usmál a pokračoval, jako by její otázku neslyšel. „Ještě ti chci říct - nezapomeň na to, že ne každý, který tě požádá o pomoc, ji skutečně nezbytně potřebuje. To co se dozví, může úplně klidně použít v tvůj neprospěch.“

Objal ji kolem ramen a pomalu spolu kráčeli dlouhou chodbou. Nezdálo se, že by chtěl v započaté konverzaci pokračovat. Mlčky přišli až k vysokým dveřím. Ty se před nimi otevřely a Vanessa spatřila uprostřed sálu sedět na něčem, co se podobalo trůnu, staršího muže. Přistoupili až k němu. Muži se pozdravili úklonem hlavy a Vanessa cítila potřebu pokleknout. Nebránila se tomu. Starý muž se k ní nahnul, levou rukou ji uchopil za bradu a zvedl její skloněnou hlavu. Pohlédla mu do očí. Tolik moudrosti, pochopení a lásky snad v životě neviděla.

„To je můj dar pro tebe“, řekl stařec a nad obočí jí položil zářivě modrý kámen.

Vanessa ucítila jeho chladivý povrch a vůbec se nepodivila tomu, že kámen splynul s jejím čelem. Poděkovala a s otázkou v očích se obrátila k otci. Ten ji uchopil za ruce a než se nadála, stáli spolu opět v jeskyni předků.

Pochopila, že přišel čas loučení. Nepocítila však smutek. Věděla totiž, že najít si k němu opět cestu, nebude už tak složité. Objala jej stejně pevně, jako na začátku.

Po chvíli se zdálo, že jejich těla ztrácejí tvar. Už nebyli dva. Jako by se rozplývali a jejich srdce splynula do jedné jediné světelné koule. Už nebyli bytostmi. Byli světlem, po kterém Vanessa tak moc toužila.

„Vanesso, slyšíte mě?“ uslyšela Azirův hlas. „Co jste viděla? Bylo tam něco?“

„Ne. Byla úplně prázdná. I sarkofág zmizel. Není tam vůbec nic.“

„To snad ne!“ utrousil pro sebe. Stál a zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí. Pak se na ni tázavě podíval, jako by čekal, že mu k tomu podá vysvětlení.

„To přece není možné, aby tam nic nebylo. Nemohlo to jen tak zmizet! Tam přece neplatí pozemské zákonitosti.“

„Opravdu, nic tam není.“

„Dobrá, vraťte se tedy zpět.“ Casius ji několika krátkými pokyny probudil. A ještě dřív, než se Vanessa vrátila do reality pozemského světa, Azir z místnosti zmizel.

Dveře za sebou zavřel poněkud prudčeji. Chtěl si možná vybit vztek, že se nedozvěděl nic z toho, co ho tak moc zajímalo. Všechno to, o čem Vanessa mluvila, už znal. Ale nemohl se dostat dál. To, že se stal přímým účastníkem právě tohoto sezení, považoval za šťastnou náhodu. Vanessa mohla být klíčem. Bude muset být ale velmi opatrný, aby ji nepoplašil. Ona nemá vůbec zdání o tom, jak důležité to pro něj je. Říkala přece, že studnici nezničili. Oni ne. Mohla být sice zničena nějakou přírodní katastrofou, ale ta pravděpodobnost je malá. A pokud byla tak dobře schovaná, jak říkala, pak určitě existuje. To by to ovšem znamenalo, že mu lhala.

Vanessa se pohodlně usadila do křesla a vzala do ruky hrnek s horkým čajem, který jí podal Casius. V hlavě jí stále zněla věta, kterou jí jakoby mimochodem před chvílí řekl její otec: Ne každý, který požádá o tvoji pomoc, ji skutečně potřebuje...

Přehrávala si v duchu to, o čem s ní Azir mluvil a zarazila se u jednoho místa. Proč jí říkal, že je to minulost, kterou nemůžeme změnit, ale z které se můžeme poučit?

Mluvil o tom, jako my ..., my nemůžeme ..., my se musíme vyvarovat chyb ...Co o tom věděl a proč byl tak nervózní? Vypadal, jako by mu na těch informacích skutečně moc záleželo. Proč na ni tak naléhal?

Na to se bude muset podívat. Ač Azira osobně neznala, tušila, že od ní dostal poslední informace.

Když nad tím tak přemýšlela, byla mu vlastně nesmírně vděčná za to, že ji navedl do míst, kde měla možnost se znovu setkat se svým otcem. Nebyl to ten, který jí doprovázel k sarkofágu. Byla to bytost, která ji kdysi dávno připravovala na vstup do fyzických úrovní a který se snažil udržet spojení mezi ní a jejím skutečným domovem. Nemohla pochopit, jak to, že na něj zapomněla. Jeho hlas byl tím, který k ní mluvíval, když jí bývalo hodně těžko, utěšoval ji a ukazoval cestu. Slýchávala jej od dětství, jen si za ním nedokázala nikoho představit. A dnes se s ním znovu viděla.

Měla možnost dotknout se toho, který pro ni tak moc znamenal. Znovu se viděla v jeho objetí a cítila teplo jeho těla. Zavřela oči, aby si tento okamžik mohla podržet co nejdéle.

Casius ji po očku sledoval. Svým způsobem jí záviděl, neboť on prožil vstup do svého vnitřního světa jen třikrát. Vždy to bylo spojeno s poměrně velkým úsilím a nikdy jeho pocity nebyly takové, o jakých mluvila Vanessa.

Hledal na ní něco, co ji odlišovalo od něj. Něco, v čem byla jiná.

Netýkalo se to fyzické schránky, bylo to ukryto v ní. Bývala spontánní a veselá, ale dokázala se uzavřít tak, že ani nejlepší psycholog nemohl odhalit její skutečnou povahu. Byla pro něj velkým otazníkem a to bylo možná to, co ho k ní tak přitahovalo.

Vanessa neměla o jeho náklonnosti nejmenší tušení a Casius si dával dobře pozor, aby ji nedal najevo.

Poslední dobou používal hypnózu dost často. Před nedávnem narazil totiž na něco, o čem nikdy nepsaly žádné vědecké noviny. Sabina mluvila o vlivu mimozemských entit na pozemský život už poněkolkrát. Pokaždé to byly jiné situace, ale měly jedno společné. Vždy se tam vyskytovaly cizí bytosti, odlišné nejen svým vzhledem, ale především chováním. A co bylo ještě zajímavější, občas se s nimi objevovali i lidé. Zajímalo ho, zda to byli pozemšťané, nebo pocházeli odjinud.

Zatím se mu nic z toho nepodařilo objasnit.

Jeho sezení s médii bývala nepravidelná. Závisela na tom, jak mohl on a kolik času měly ony. Podle toho, co už znal, mohl říct, že tyhle dvě - Vanessa a Sabina jsou těmi nejlepšími, jaká mohl získat.

Vždy si pečlivě ukládal nahrávky jednotlivých sezení a čas od času si je přehrával. Co v nich hledal, sám nevěděl. Možná inspiraci.

Když Vanessa odešla, vytáhl Casius z police kazetu. Na bílém štítku bylo napsáno: 20.9. 2001, Sabina.

Zasunul kazetu do videa a sedl si do křesla.

Sabininy oči byly doširoka otevřeny. Vypadaly jako oči slepce. Ne deformované, ale nevidoucí. Nebyl v nich žádný jas, žádný pohyb, nic, co by naznačovalo, že vnímají svět kolem sebe. Pohled směřoval kamsi do daleka, jako by neviděl nic, co bylo na dosah ruky.

Hlas měla nezvykle hluboký a monotónní. Mluvila o věcech, překračujících rámeček jejího chápání.

„Vidím řeku. Její voda je kalná, jako by se teprve uklidňovala po rozsáhlých záplavách. Nikde není vidět lidi. Ale jsou tady. Jen dobře ukrytí. Nevím proč. Ale ve vzduchu je cítit napětí. Jako by někdo nebo něco rozsávalo smrt“.

„Podívej se dobře kolem sebe“, ozval se mužský hlas za jejími zády. „To co vnímáš - je hmotné, nebo je to něco, na co se vlastně nedá rukou sáhnout?“

„Není to hmotné. Je to virus. Přináší lidem zkázu. Činí z nich zvířata bez zábran a morálky“.

„Odkud se vzal? Vrať se do chvíle, kdy se začal šířit a podívej se, kdo je jeho nositelem“, poručil jí.

„To není jeden okamžik. Na vícero místech, na území velkém asi 100 km² byly vypuštěny sondy, ze kterých vypadly světle zelené granule. Jejich povrch na vzduchu zoxidoval a umožnil tak postupné uvolňování viru do vzduchu“.

„Dobrá. Jak působí a jaký je následek jeho vlivu?“

„Napadá určitou část nervové soustavy. Ne celý organismus. Usazuje se především v hypotalamu a blokuje přísun informací k ostatním částem mozku. Z lidí se postupně stávají tvorové horší než divoká zvěř. Není nic, před čím by se zastavili. Ani příslušníci vlastního rodu si před nimi nemohou být jisti. Nenapadá všechny lidi. Jen ty, kteří k němu mají potřebné dispozice“.

„Jaké?“

„Určitý gen v jejich DNA.“

„Můžeš určit, o jaký jde?“

„Ne.“

„Existuje proti němu obrana?“

„Jen přirozená imunita mu může zabránit v tom, aby se šířil organismem. Nic jiného nevnímám. I ti, kteří jej vytvořili, musí být chráněni speciálními obleky, aby se nenakazili.“

„Jak vypadají a odkud jsou?“

„To není jenom jedna rasa. Vir je výsledkem spolupráce dvou ras. Ti jedni vypadají jako lidé. Jsou od nich k nerozeznání. Ti druzí jsou malí, drobní, mají široké černé oči a lehce našedlou kůži.“

„Jaká je pravděpodobnost, že by byli i oni vystaveni takovému nebezpečí?“

„U každé rasy jiná. U lidí, kteří s nimi spolupracují, je riziko obzvlášť velké. Ti mají vystaveni takovému riziku nejsou.“

„Jak to?“

„Tento vir byl vyvinut speciálně pro pozemšťany.“

„Můžeš mi zjistit, za jakým účelem byl vytvořen?“

Její oči se potáhly šedou hmotou a na chvíli vypadaly jako mrtvé. Ale vnitřní zrak viděl daleko lépe, než cokoliv jiného. Snažila se najít odpověď na zadanou otázku.

„Je určen k ovládnutí. V lidském těle zmutuje a vytvoří něco, co splyne s genetickou výbavou každého jednotlivce a zapadne tam jako kostička puzzlíků. Člověk pak není sám sebou. Zastavuje se mu možnost spojovat se s vlastní duchovní podstatou, ztrácí půdu pod nohama, je nejistý a stává se velmi snadno ovlivnitelným.“

„Kolik procent lidstva je v současnosti nakaženo tímto virem?“

„Asi dvě třetiny populace jej mají v aktivním stavu, asi 90% z poslední třetiny jej má v latentním stavu a zbytek populace nakažen není, protože mají pro němu ochranu.“

„O co jde?“

„Je to přímo gen, který brání viru se plně rozvinout a působit v lidském těle.“

„To znamená, že ten gen má asi jen pár milionů obyvatel. Proč tak málo?“

„Jde o jedince, kteří byli kdysi dávno mimo skupinu nakaženou tímto virem. Jejich fyzická těla s ním nepřišla do kontaktu ani později, protože žili izolovaně a jelikož alespoň někteří z nich byli vědomí, vytvořili si mentální kód, který je chránil před přijetím takového viru. Později se pak rodili v tělech, která jej neměla.“

„Tomu moc nerozumím. Jak rodili se v tělech, které jej neměli? Cožpak to jde?“

„Ano. Duše si volí rodiče, kteří vyhovují jak duchovně, tak také fyzicky jeho danému úkolu. Aby duše mohla přijmout fyzické tělo a na pozemské úrovni pak dobře plnit svůj úkol, musí mít k tomu všechny předpoklady. A jedním z nich je i jeho tělo. Ve skutečnosti to pak může vypadat tak, že se jedinec vícekrát rodí do jednoho rodu, protože podmínky tam vytvořené, jsou jím už vyzkoušeny v reálu.“

„Mám tomu rozumět tak, že jsem se narodil třeba jako svoje prababička?“

„To je poněkud zlehčeno, ale budiž.“

Casius se nevěřícně otrepal. Setkával se s takovými věcmi už řadu let a přesto ho někdy něco překvapilo. Začínalo mu svítat. Teď už chápal, proč se ve svých vstupech viděl jen s malými odchylkami fyzické krásy. I když byl ženou, její rysy byly hodně podobné tomu, jak vypadal teď. Samozřejmě změkčené a jemnější, ale hodně podobné.

„Aby se duše narodila v těle, které není nakaženo takovýmto virem, jaké podmínky musí být splněny?“

„„Čistota“ jednoho z rodičů.“

„Ne obou?“

„Ne. Stačí jen jeden z nich.“

„Na čem závisí to, který z rodičů to bude?“

„Pokud si duše zvolí ženské tělo, pak musí být „čistý“ otec. U mužského těla je to opačně.“

„A jak to funguje, když se má „čisté“ ženě narodit „čistá“ dcera a opačně?“

„Pak musí oba partneři splňovat tutéž podmínku.“

„Vysvětli mi, když má tolik lidí tento vir v aktivním stavu, jak to, že se chovají jako lidé a ne jako zvířata? Pominul snad jeho účinek, změnil se nějak?“

„To že je v aktivním stavu neznamená, že se tak lidé musí chovat. Chovali se jako zvířata v době, kdy byli nakaženi. Později se jeho účinky zmírnily a další generace jím napadené měly jen malé výkyvy ve svém chování. Ale pořád nejsou sami sebou.“

Nejsou tím, čím by mohly být, kdyby nebylo viru. To on je jakýmsi vnitřním lanem, svazujícím lidskou duši.“

„Můžeš mi říct, na kterém místě na Zemi byl tento virus vypuštěn?“

„Nejednalo se pouze o jedinou lokalitu. Bylo jich asi pět. To, na které se dívám, je někde na jihu dnešní Afriky.“

Casius se na dlouhou dobu zamyslel. Pak se otočil k dívce a probudil ji.

Otevřela oči a usmála se. Nepamatovala si nic, o čem mluvila. Byly to věci, o kterých neměla sebemenší tušení a on jí nechtěl komplikovat život. Byla skvělým médiem a on ji v nutném případě prostě využil. Nebránila se. Ale existovala mezi nimi nepsaná úmluva, že o tom spolu nebudou hovořit. Ona dodá informace, on si je bude zpracovávat sám. Asi to tak mělo být.

Na první pohled byla nezajímavým typem obyčejného venkovského děvčete. Žádná krasavice, ale nebyla ani ošklivá. Prostě normální průměr, který potkáváme denně.

Jen v jejích očích se občas zablesklo něco, co se vpalovalo do duše druhého jako laser. Byla neobyčejně bystrá a když pak náhodou přišel na to, že lehce reaguje na hypnózu, pokusil se ji navést tam, kam sám nemohl.

Fungovalo to. Popisovala věci tak, jako by je držela v rukou. Přesně a dokonale. Bez zbytečných příkras a bez zbytečných slov. Nemohl říct, že byla jednička. Byla mnohem víc.

Oplatil jí úsměv a poděkoval jí. Úklonem hlavy odpověděla, otočila se a dveře se za ní pro dnešek zavřely.

Casius ještě dlouho stál a přemýšlel o tom, co právě slyšel. V poslední době se zmínky o mimozemském vlivu vyskytovaly v jejich sezeních častěji. Nejdříve tomu nevěnoval pražádnou pozornost.

Stále byl přesvědčen o tom, že nic takového není možné, že jde jen o vzpomínku na nějakou dávno zapomenutou četbu. Proto dával otázky, které by mu to mohly potvrdit a dát mu za pravdu.

Ovšem Vanessa i Sabina mluvily o těch věcech jako o samozřejmostech a tím občas přehodily výhybkou jeho myšlení a navedly jej na jinou kolej. Tu pro něj těžko pochopitelnou. Duchovní.

Většinou se nebránil. Za tu dobu se naučil, že není dobré odvrhovat věci jenom proto, že nezapadají do rámce jeho chápání. Uložil je pečlivě ve své paměti a zasunul ad acta.

I když ještě ne tak dávno bral tyto věci jako blábol. Nemohl si pomoci. Byl technik a ti přijímají jenom to, co je dokazatelné. A to, o čem mluvily tyhle dvě, bylo tak pohádkové, že k tomu také tak zpočátku přistupoval. Jenomže čas mu stejně ukázal, že je nutné k nim přihlížet jako k realitě.

Vanessa cítila, že její život nabral nový rozměr. Znovu a znovu se vracela k tomu, co ji potkalo. Ve fit centru se seznámila se zajímavým mužem. Vždy ji přitahovali takoví, kteří se něčím lišili od všech ostatních. A v něm něco takového bylo. Už na první pohled bylo jasné, že dobýt pevnost, kterou obýval, nebude nic snadného. Zdolat první ochrannou linii, to snad ještě jo, ale dotknout se toho, který obývá její nitro, nebude jednoduché.

Ale ji kupodivu nepřitahoval ani tak fyzický obal této bytůstky, jak spíš to, co bylo uvnitř. Dobře zabalené v ochranné fólii, téměř nepřístupné a právě proto tak lákavé.

Jeho hluboce posazené šedomodré oči se na ni se zájmem podívaly. Ucítla podivné mrazení a neklid. Dřív mívala problémy s tím, podívat se druhému zpřímá do očí.

Ale to už je dávno. Od té doby, co si ujasnila určité hodnoty a poznala vlastní cenu, tohle nebyl problém.

Ale teď je od něho odvrátila. Byla v tom jakási nejistota. Ne obava z toho, že je vnitřně silnější, ale spíš měla pocit provinění. Jako by mu někdy hodně dávno moc ublížila.

Sedl si na rotoped a usilovně se opřel do pedálů.

Vanessa ještě chvíli mučila své tělíčko, ale pak sebrala své věci a šla se osprchovat.

Obléklá se a zamířila do baru uvnitř budovy.

Seděl tam. Připadalo jí to jako výzva. Bez rozmýšlení sedla k jeho stolu. Podivila se vlastní drzosti, ale z jeho pohledu vyčetla, že není proti.

„Ahoj, jsem Vanessa,“ představila se.

„Benjamin.“

„Asi to zní hloupě, ale nevím, proč jsem za tebou přišla. Možná něco ve mně rozhodlo, že je čas se s tebou seznámit. Neber to, prosím, jako že tě balím, jen jsem uposlechla vnitřní hlas,“ hledala pro své chování omluvu.

Jeho oči se smály, ale ve tváři se nepohnul jediný sval.

Připadala si jako blbec. Proč sem vůbec lezla? Je sice pravda, že je to velmi pohledný mužský, ale cožpak takových neběhá po světě dost? Rozhodla se. Je čas zmizet.

„Neodcházej,“ požádal ji ještě dřív, než její tělo zareagovalo na vnitřní pokyn.

Nepodivila se tomu.

Zůstali spolu asi dvě hodiny a během nich se spolu bavili tak, jako by se znali odjakživa. Pak se ještě chvíli procházeli v parku, ale Vanesse začalo být zima. Říjnové odpoledne už dá člověku pocítit, že zima chystá vytáhnout své nádobičko.

„Zavezu tě domů, jestli nejsi proti.“

„To rozhodně nejsem.“

Posadila se na pohodlné sedadlo červeného sportovního autíčka a vypnula myšlení. Jeli po rovném úseku a Ben to jak se patří osolil. Nesnášela rychlou jízdu, pokud si nebyla jistá, že ten, který řídí auto, umí víc, než jen kroutit volantem. Teď však v jejím nitru vládlo přesvědčení, že se jim nemůže nic stát. To nebyla jen víra, byla to jistota.

„Tohle jsem už někdy zažil. Už jsme takhle spolu v něčem seděli. Možná, že kdybych přidal, vzlétneme.“

Bylo to zvláštní. Měla stejný pocit jako on a to ještě dřív, než o něm začal mluvit. Určitě už takto vedle sebe v něčem seděli. Ale kdy a kde?

Zastavil před jejich domem. Podali si ruce a Vanessa Bena letmo políbila na tvář. Nebylo v tom nic osobního. Jen přátelská pusa. Nic víc. Přesto jí setkání nešlo z hlavy. Nebyly to hormony, které ji k němu táhly. Byl to vnitřní popud, která ji nutil myslet na někoho, kdo mohl být dost dobře jenom letmým zážitkem jednoho říjnového odpoledne.

Pak se poměrně dlouhou dobu neviděli. Bydlel dost daleko na to, než aby mohli pravidelně udržovat osobní kontakt. Jen si občas zavolali a to bylo vše. Prvotní nadšení ze setkání s někým tak známým postupně vyprchávalo a ztrácelo se v každodenních starostech.

Ale nějaká vyšší síla tam nahoře rozhodla, že není čas pro ukončení započatého díla.

Od okamžiku, kdy se seznámili, uplynuly už víc jak tři měsíce. Ben pocítil touhu se s ní znovu setkat. Nepotřeboval moc času na rozmýšlení k tomu, aby to uskutečnil.

Měli na sebe týden. Nebylo to sedm dní nepřetržitého vzrušení. Spíš to byl čas k tomu, aby začali poznávat jeden druhého. Přesto všechno patřil k těm, na které se hned tak nezapomíná.

Ve Vanesse setkání s ním probudily dávno zapomenuté emoce. Nejen ty pozitivní.

Nevěděla proč, ale v určitých momentech, kdy něco řekl či udělal, pocítovala nezvladatelný vztek.

Ben na tom nebyl o nic lépe. Nechtěli to v sobě dusit a tak to rozebírali ze všech stran. Bylo jim oběma jasné, že pokud chtějí zbourat bariéru, kterou mezi sebe kdysi postavili, musí to udělat.

Týden uplynul jako voda a nastoupila opět realita.

Vanessa věnovala meditacím hodně času. Neočekávala nic. Naučila se věci přijímat tak, jak jsou a děkovala nejen za ty, které jí přinášely radost a potěšení.

Sedla si na zem a opřela se o postel. Před sebe si postavila hořící svíčku a zadívala se do plamene. Děj, který se jí začal vynořovat, ji zcela pohltil.

Letěla vysoko nad horami. Seděla v pohodlné sedačce, opřená zády o okno. Někdo vedle ní mluvil, ale ona tomu nevěnovala žádnou pozornost. Otočila hlavu a přes rameno se dívala okýnkem ven.

Pod nimi se rozprostíraly mohutné zasněžené vrcholy hor. Všude jen sněh.

„Tak tady teď budeme bydlet,“ zamumlala si pro sebe. Lod' přistála na okraji planiny, krytá nesouvislým porostem lesa. Vanessa, její společník a šest dalších vystoupili ven. Počasí bylo

slunné, ale teplotu nemohla odhadnout. Jejich stříbřité obleky byly zhotoveny tak, že udržovaly konstantní teplotu bez ohledu na to, jaké počasí bylo venku. Rozhlíželi se kolem. Spíš jen mapovali terén.

Nedaleko zahlédla pohyb. Mezi stromy se pohybovala skupinka tvorů, připomínajících opice. Byli nahrbení, chlupatí, přes tělo měli natažené kožešiny a v ruce drželi hole. Divoký výraz v jejich očích nesliboval nic dobrého. Ale pro ně nepředstavovali žádné nebezpečí. Na mentální pokyn vytvořili kolem sebe ochrannou clonu, která nepustila nikoho a nic do jejich bezprostřední blízkosti. Bylo to velmi pohodlné. Nemuseli s sebou nosit žádné přístroje, neboť jejich vlastní vnitřní potenciál byl velmi dokonale vybaven.

Tady vstup skončil. Ale jen na okamžik. Znovu se ocitla někde vysoko v horách, jen se svým partnerem. Hluboko pod nimi byla malá osada, kam společně zamířili. Viděla domorodce, kteří vypadali stejně jako oni, jen jejich vyspělost duchovní a technická byla na nesrovnatelně nižší úrovni. Přesto s nimi žili nějaký čas. Pak se viděla u nějakého ohně. Naproti ní stál její partner a po jeho boku byla blond'atá dívka, která na něj upírala pohled plný něhy a očekávání.

Vanesse se zatočila hlava. Omdlela a když se probírala, uviděla nad sebou stát šamana i svého partnera. V ten moment si byla jistá, že čeká dítě.

Pak byl dlouhý skok a v něm se viděla u lodi. Loučila se se všemi domorodci a držela přitom v náručí miminko. Cítila obrovský smutek z toho, že odchází a dítě tady nechává. Slzy, které jí tekly po tváři, byly tak skutečné, že ještě dlouho po tom, co otevřela oči, nemohla zastavit jejich přívál. Byly to slzy obrovské vnitřní bolesti a také touhy. Touhy po dítěti, kterému nikdy nebyla matkou.

Nevěděla, co má dělat. Nebyla schopná se uklidnit a potřebovala pomoc. Jediný, kdo ji v tomto okamžiku napadl, byl Ben.

Napsala mu krátkou zprávu: Pokud tě zajímá něco z naší společné minulosti, ozvi se.

Odpověď přišla téměř okamžitě: Zavolám ti.

Když zazvonila pevná linka, Vanessa položila telefon na zem a sedla si k němu. Tušila, že tento rozhovor nebude zas tak krátký. Vylíčila Benovi svůj prožitek a s napětím čekala, jaká bude jeho reakce. Na druhé straně bylo chvíli ticho.

„Bene, slyšíš mě?“

„Ano, jsem tady. Jenom nevím, co ti mám na to říct.“

„Případá ti to jako pohádka, vid'š? Je to asi blbost, promiň, neměla jsem o tom vůbec mluvit.“

„Není to blbost. Jen jsi ve mě probudila dávno zapomenutý pocit. To, o čem jsi vyprávěla, znám. Není to výplod tvé fantazie. Kdysi jsme u toho byli oba dva. Ale co chceš ode mně slyšet? Jediné, co mě napadá je, že jsi tehdy pěkně ujela.“

„Co tím chceš říct?!“

„Nedokázala jsi splnit to, pro co jsme sem přišli, ale pojala jsi to z úplně jiné stránky. Prostě jsi selhala.“

Vanesse stoupl adrenalin. Tohle rozhodně nečekala. Vždyť to kvůli němu tady nechala své dítě a odešla s ním. Vina není na její straně. To on by se měl zamyslet nad tím, k čemu ji přinutil! Rozhodně to nebyla její svobodná vůle. Nikdy by své dítě jen tak neopustila!

„To nemyslíš vážně!“ ohradila se. „Takže ty jsi přesvědčen o tom, že já jsem ten, který nás dostal do této situace!“

„Asi ne tak úplně, ale daleko od pravdy nejspíš nejsi.“

Tohle byla pěkně ledová sprcha.

„Myslím si, že jsme v tom namočení oba dva.“

„To možná jo, ale ... někdo s tím musel začít.“

„Nechceš mi to vysvětlit?“

„To nebude tak jednoduché. Já tohle беру jen pocitově. Nemůžu se o nic opřít. Jen to vnímám jako obrovské selhání. Nejdřív tvoje, pak i mé. Uvědom si, prosím tě, že jsme sem přišli za nějakým účelem a ty se místo toho zapleteš s někým, kdo byl někde úplně jinde než my.“

„Kdyby to dítě bylo tvoje, mohli jsme je vzít s sebou. Ale proto, že jeho otcem byl obyčejný domorodec, muselo zůstat tady. Já jsem nepotřebovala přece nic jiného, než aby jsi mě tady pár let nechal. Abych ji mohla vidět vyrůstat.“

„Prosím tě, zkus se zamyslet nad tím, proč jsme sem přišli. Určitě ne proto, aby sis nechala udělat dítě a pak je brali s sebou nebo abys tu zůstala ty. Nezlob se na mě, ale to je pěkná blbost.“

Vanessa si připadala jako zlodějíček, kterého chytli při krádeži čokolády. Vlna nevole zaplavovala její tělo a vytáčela ji. Tenhle chlap ji vůbec neznal a měl tu drzost soudit ji a osočovat z věcí, které bral jenom jako svůj pocit. Neskutečné! Byla vzteklá a uražená.

Ovšem musela si připustit, že něco málo pravdy na tom nejspíš je. Jen ještě nevěděla, jak velký kus to bude.

„Jestli si myslíš, Vanesso, že jsem to já, kdo je vinen tím, že jsi nezůstala se svým dítětem, pak se ti za to omlouvám. Víím, že je to málo, ale víc k tomu zatím říct nemůžu. Snad později.“

Jejich další hovor se pak ubíral neutrálním směrem a dané záležitosti se oba raději vyhnuli.

Když položila telefon, byla podivně klidná. I když jejich počáteční výměna názorů byla poněkud silnější, neměla v úmyslu přestat s ním komunikovat. Tohle by asi za jiných okolností udělala, ale teď se jí zdálo, že k tomu nemá důvod. Znali se sotva pár dní a přesto měli oba stejný pocit, jako by se znali už hezkou řádku let. Proto jí zas tak moc nevadilo, že použil na její adresu poněkud nevybíravou kritiku. Ben jenom nahlas pojmenoval to, co si občas připouštěla. Byla tvrdohlavá, neústupná a paličatá a život s ní nejspíš představoval očistec.

V duchu se usmála: dík, Bene.

Toužila po tom, dozvědět se o minulosti co nejvíc. Tušila, že tady je ukryt počátek všeho. Už dávno věděla, že v tomto životě se k ní vrací momenty neuvěřitelně podobné těm, kde udělala zásadní chyby. Tím jí nejspíš byla nabídnuta možnost znovu si to prožít, podívat se na to z jiného úhlu a především to pochopit.

A samozřejmě nejenom jí.

Možná právě proto tolik lidí kolem sebe nařikalo na každodenní překážky a nepříjemnosti, přestože si ještě nedávno žili poměrně snadným životem, bez větších problémů a starostí. Zdálo se jí, že je čas vyrovnání dluhů. A jako takové to brala. Chtěla odkrýt vše, co bylo brzdou v jejím vývoji. Vše, co by ji mohlo držet tady, vše, co by ji stahovalo zpět na Zem.

Ve svých úvahách se vrátila o několik let zpět do minulosti. Tenkrát se seznámila se zajímavým mužem, který právě završil padesátku. Jmenoval se Seth. Byl vtipný, měl přehled, uměl se bavit a přitahoval pozornost okolí. A rozhodně nebyl škaredý.

Snažila se na něj dívat jen jako na zajímavého člověka, ale vymklo se jí to z ruky. Nečekané. Jak jinak.

Zastavila se u něj doma a dohodli se, že se projdou. Šel se převléct a ani to, že byl ve vedlejší pokojí nebránilo v tom, aby si spolu nemohli dál povídat. Když po třetí opakoval jednu větu, vstoupila na práh druhého pokoje. Stál vedle skříně a když poprvé uviděla jeho od pasu nahoru nahé tělo, podlomila se jí kolena. Nebyl vysoký, ale měl velký rozložitý hrudník a mohutná ramena. Jeho svaly se rýsovaly pod kůží a kdejaký kulturista by mu mohl závidět. Na okamžik zmlkla a zírala na něj. Všiml si toho a přistoupil k ní. Uchopil ji ze zadu za zátylek a přitáhl si ji blíž.

Měla pocit, že je prvně políbená.

Přesně odpovídal její představě o nesobeckém polibku. Měkký, vlhký a dokonale zaplnil její ústa. Byla jako v transu. Co bylo dál, si už nepamatovala.

Scházel se pak několik let. Nemohla říct, že by byly tak kouzelné, jako začátek, ale daly jí mnoho.

Tím nejcenějším byla její dcera. Nádherné stvoření, které naplnilo její život. Ze začátku měla obavy, zda bude dobrou matkou, ale pak to pustila z hlavy. Měla věk na to, aby plně zabezpečila potřeby miminka po všech stránkách. Povíдалa si s ní od prvního okamžiku. A ona už tehdy

reagovala na každý její pokyn. Stačilo jenom zatukat na břicho: spíš? A malý život v ní dal téměř okamžitě zřetelnými pohyby najevo, že je připraven na diskusi s ní. Četla jí, pouštěla hudbu a taky se jí omlouvala za to, když neudržela své nervy na uzdě a vybuchla.

Její příchod na svět nebyl zrovna nejlehčí a mrně to taky dalo patřičně znát. Žalostně plakalo a nemělo zřejmě v úmyslu s tím hned tak přestat. Sestřička ji tedy vzala a položila na matčino břicho. Vanessa položila jednu ruku na hlavičku novorozence a druhou ji uchopila za zadeček. V duchu ji utěšovala a konejšila. A jako mávnutím kouzelného proutku se malá uklidnila. Byla mezi nimi jakási vnitřní komunikace, která nepotřebovala slov.

Holčička. Zase holčička. Má její Anynka něco společného s děvčátkem z minulosti?

Navodit potřebné obrazy dějů dávno minulých se jí už nepodařilo. Ale Vanessa věděla, že stojí na začátku cesty. Nespěchala. Uměla čekat.

Vztah mezi Casiem a Vanessou se stále více prohluboval. Překročil pracovní rámeček a přehoupnul se do polohy hlubokého porozumění. Přátelského porozumění.

Stále si sice vykali, ale jejich komunikace se už netočila jenom kolem toho, na co narazili při svých společných netradičních výletech.

Občas se dotkli i toho, co se týkalo jejich osobního života. Oba chápali, že při těchto hovorech víc než o tom druhém, mluví vlastně o sobě. O svých postojích, o svých závislostech i neřestech. Alespoň Casius pak mohl konstatovat, že díky těmto rozmluvám dokázal pochopit postoj své bývalé ženy a její chování. V duchu za to Vanesse děkoval. A nejen za to. Dala mu přecíst něco, co byla jen její ryze osobní zповěď.

Uchopil do rukou složku papírů, které před něj položila a pohlédl na ni. Díval se na ni tak, jako by ji viděl poprvé. Podala mu šálek kávy. Lehce se k němu naklonila a on ucítil její vůni. Lehkou, nevtíravou, dost dobře vhodnou i pro muže.

Zvláštní, pomyslel si. Dřív byl přesvědčen o tom, že žena jako ona miluje sladké vůně.

Znovu pohlédl do papírů, popsaných její rukou. Na první pohled to všechno bylo velmi úhledné, leč téměř nečitelné. Dalo mu hodně práce přelouskat to, co tam bylo napsané. Ale za tu námahu to stálo. Mohl tak nahlédnout do její duše. Měl možnost poznat něco málo z toho, co mnohým zůstane navždy skryto pod neprostupnou slupkou jejího zevnějšku.

V levém horním rohu každého nového pojednání byl datum a čas. Vypovídal o její pečlivosti.

První list byl datován dvacátého šestého února loňského roku.

Dýchla na mě minulost. Člověk vždy touží po poznání své vlastní minulosti a když se mu to podaří, je zmaten. Byla jsem zmatená i já. Velká bolest protkává každá nerv mého těla a vniká do každé buňky jako jed, rozkládající mě na nicotné částičky hmoty. Cítím obrovský smutek. Stejně jako ten, který ztratil to nejcennější, co držel ve svém náručí.

Lásku. I má láska se někde ztratila a teď se připomněla s neuvěřitelnou silou.

Nejsem schopna jí čelit a nejsem s to jí odolat. Moje tělo i mysl touží po jediném. Splynout s ní a už se nikdy neoddělit. Prožívat stavy euforie a zapomenout na vše, co nás obklopuje. Vím, že to není možné. Jsem součástí velkého celku, ale přesto cítím samotu, opuštěnost, snad i zklamání. Zklamání z toho, že se to nedá vrátit zpět, že jsem tady a teď a musím ustát to, co jsem kdysi udělala. Zradila jsem vlastní srdce a poslechla příkaz. Zapomněla jsem, že jsem matkou. Zřekla se vlastního dítěte a upřednostnila práci. Mohla jsem jinak? Nevím. Ale co vím určitě, že smutek nad ztrátou svého dítěte se mi nikdy nepodařilo překonat. Táhl se mými životy jako černá nit a stále mi připomínal špatnou volbu. Spolu se smutkem šla ruka v ruce i nenávisť.

Nenávisť především samé k sobě, ale také k muži, jenž rozhodl i za mě.

Přišla jsem na tento svět jako svobodná, silná a dokonalá bytost. Tvořili jsme harmonický pár. Věděla jsem, že se na něj můžu vždycky spolehnout - měl výborný úsudek a hluboké oči. Nepřemýšlela jsem nad tím, že něco může narušit soulad mezi námi. Zdálo se to nemožné a přesto se to stalo skutečností.

Obyčejné bytůstky žijící v malebném údolí na úpatí hor pod naší základnou byly kouzelné. Zdáli se být nesmělí, zranitelní, prostí a bezmocní, ale opak byl pravdou. V jejich hrudi tlouklo srdce plné lásky, touhy po poznání a pravdě.

Nabídlí nám svá srdce, ale my je neuměli pochopit. Učili nás. Tomu, jak jej otevřít, jak se oddat citu a lásce. Jak být vnímavou bytostí a šířit kolem sebe světlo. „K čemu to? Dá se to využít k práci, k výzkumu, k analyzování?“

„Ne, ale obohatí to život o nový rozměr. Svět kolem vás dostane jinou barvu a vy jste středobodem té ohromné záře. Do každého pohledu, do každého dotyku vložíte částičku sebe a posíláte ji do světa jako svítící paprsek slunce.

Láska vás pozvedne i zlidští. A milujete-li doopravdy, pak nikdy nezhradíte“.

A já jsem to udělala. Zradila jsem. Sebe i ty, kteří mi dali vlastní srdce na dlani.

Zradila jsem muže, který mě naučil otevřeně projevit lásku, vložil kus vlastního já do mého srdce.

Přijala jsem to jako hru. Nedomýšlela jsem následky, neohlížela se napravo ani nalevo. Zajímal jen můj vlastní svět. Snad ještě úkol, kvůli kterému jsme navštívili tento nádherný kousek vesmíru. Ale nové prožitky byly neskutečně

intenzivní a naléhavé, že jsem nedokázala odolat.

Věděla jsem, že můj partner je stále se mnou, že přihlíží, ale nevyjadřuje se.

Snad nechápal, jak tenký byl led, na který jsem se pustila. Nemohl to vědět, nemohl znát následky, které nevyhnutelně musely přijít. Jen nechápavost a pak i chlad se objevily v očích, které jsem tak důvěrně znala a které mě provázely na našich cestách snad stovky let. Neuvědomovala jsem si, jak hluboce zraňuji jeho city, lásku a důvěru.

Láska. Zase o ní mluvím a říkám, že jsem se jí teprve učila. Ne. Není to pravda. Byla ve mně odedávna. Jen hluboce skrytá a přece tak jasná. Silná, nekonečná a lehce zranitelná. Byli jsme společně dlouho, tak dlouho, že mi to připadalo jako věky a nepotřebovali jsme slov. Stačil jediný pohled očí a všechno bylo jasné. A já jsem se jim začala vyhýbat.

Nechtěla jsem vidět ten údiv, zklamání a smutek. Nechtěla jsem se podívat pravdě do očí. Touha znovu objevit dávno objevené dotyky, pocítit spalující žár těla a možná i chtíč byly pro mě hnací silou. Chtěla jsem žít jako tito milé tvorečkové, splynout s přírodou, zapomenout na vlastní úkol. Na chvíli se to podařilo. Nepoznaná, či spíš dávno zapomenutá touha zakryla mé oči. Mé tělo se poddalo dotykům a já jsem měla pocit, že zase naplno žiji.

Brzy ve mě vzklíčil nový život. Očekávala jsem jej s radostí i s rostoucími obavami. Věděla jsem, že nemám na výběr. Nemůžu tady zůstat a dítě s sebou odvézt taky nemůžu.

Narodila se mi malinká holčička se světlými vlásky a očima jako hluboké studánky, jenž byla mou věrnou kopií. S těžkým srdcem jsem ji ponechala jejímu otci a slíbila, že se vrátím.

Netušila jsem, co mě čeká. Má probuzená živočišnost získávala vrch. Dokázala jsem všechny úkoly plnit tak, jako dřív, ale nedokázala jsem zapomenout na malý růžový uzlík, který zůstal v horském údolí bez tepla mých dlani.

Touha vrátit se k ní narůstala každým dnem a já to nemohla změnit. Čím byl pro mě její otec? Byl a zůstal tichou bytostí se skloněnou hlavou, nádhernýma očima a důvěrou ve mě. Věřil, že se vrátím. Že dám naší dceři to, co on nedokázal. Mateřskou náruč. Jak kruté muselo být poznání, že se k nim už nikdy nevrátím?! Co ke mně cítil? Byla to nenávisť? Jestli ano, pak jsem si ji plně zasloužila. Neměla jsem právo zahrávat si s city člověka. Neměla jsem právo vzbudit v něm ani tu nejmenší jiskřičku naděje. Tohle jsem nedomyslela, tohle jsem nezvládla.

Do údolí jsme se po letech zase vrátili. Můj partner vyhověl mému naléhání a dovezl mě zase zpět. Toužila jsem obejmout svou holčičku a složit dík všem, kteří za mě převzali můj úkol její výchovy.

Ale údolí bylo pusté a prázdné a ničím se nepodobalo tomu, které jsme znali.

Ani jeho obyvatelé tu nebyli. Jestli žili, či jestli byli dávno mrtví, jsem se nikdy nedozvěděla. Hrozná bolest zaplavila mé nitro a obrátila se proti mému partnerovi. Strašná nenávist a obviňování mi nedovolily rozumně uvažovat.

To já jsem mezi námi vystavěla hráz. To já jsem vybudovala mezi námi zeď, která nešla miliony let překonat. Má vlastní bolest přehlušila a zničila mezi námi vše, co jsme za dobu dlouhých let vytvořili. Nenáviděla jsem jej do morku kostí a nebyla jsem schopná připustit si, že jsem to já, kdo je vinný.

Jenom já a nikdo jiný. Náš společný život už nikdy nebyl tím, čím dřív. Moje touha ubližovat mu a zraňovat jeho city byla příliš velká. Ne jeho, ale mé vlastní rozhodnutí zničilo život třem lidem. Vlastně čtyřem. I mě, neboť já jsem přišla o své druhé já, o muže, který mi byl dokonalou oporou, přítelem i láskou.

A teď znovu prožívám svou minulost. Stejně intenzivně a stejně bolestivě jako dřív. Jen to vidím z jiného úhlu. Má vlastní sobeckost zničila nezničitelné. Nezbyvá mi nic jiného, než prosit všechny tři o odpuštění.

Snažit se odčinit to, co jsem kdysi spáchala. Víím, že je to složité. A také víím, že nás čeká mnoho práce, než zdoláme vše, co je třeba. Bude tu smutek i radost, bude tu mnoho obyčejných lidských prožitků, než dosáhneme vytouženého cíle. Ale věřím, že je to možné. Že zase splyneme v jednu bytost, že i mé dceři dokonale vynahradím to, o co jsem ji kdysi připravila.

Můj dávný příteli, věz, že tě miluji stejně silně jako v době, kdy jsme poprvé spatřili tuto nádhernou Zemi. Budu čekat na to, až se tvé srdce zase otevře a já bude schopna se ti zpříma podívat do očí. A pak nám oběma bude jasné, že je to za námi. Všechna ta bolest a zklamání. Zůstane jen zkušenost, která říká, že jeden druhému musíme projevít city dřív, než bude pozdě. Prosím, odpuť mi.

Téměř intimní zpověď. Byl nepochybně první, komu ji dala přečíst. Casius to považoval za čest. Docela jasně ji viděl při psaní. Obrovské slzy stékaly po její tváři a dopadaly na papír. Ani se nesnažila text přepsat na nový list. Zřejmě to považovala za ztrátu času.

„Řeknete mu to někdy?“

„Nevím. Teď ale rozhodně ne.“

„Proč? Má přece právo to vědět. Týká se to i jeho.“

„Nemusel by to pochopit. Mohl by si myslet, že s ním manipuluji. Že ho směřuji do určité, pro něj nevýhodné, pozice. A to nechci. Až se čas naplní, přijde na to sám. A pak... Sama si musím ujasnit spoustu věcí.“

„Milujete ho?“

Neodpověděla. Ale pohled jejich očí byl natolik výmluvný, že nemusela říkat vůbec nic.

Casia uvnitř cosi zabořilo. Pocítil ostré píchnutí někde v žaludku. Toužebně si přál být na jeho místě. Být tím, komu Vanessa věnuje svou lásku, být tím, koho se dotýkají její ruce. Ale věděl, že je pro ni pouze přítelem. Sice dobrým přítelem, ale nic víc.

V jeho očích už nebyla jen krásnou ženou, schopnou proplouvat jinými světy. Byla také něžnou, zranitelnou a milující bytostí. V duchu si ji takto mnohokrát představoval a teď věděl s naprostou jistotou, že taková skutečně je.

Vanessa se před chvílí vrátila od své sestry. Čas od času ji navštěvovala, aby unikla každodennímu stereotypu. Cesta byla dlouhá a ona byla utahaná jako kotě. Něco málo sezobla, osprchovala se a zalehla. Cítila, jak se propadá.

Jako rána z čistého nebe se jí vybavil děj něčeho, v čem hrála hlavní roli. Zpočátku tomu nerozuměla. Ale záhy pochopila.

Stála u okna v bytě své sestry a dívala se ven. V koupelně byl její přítel. Nikdo víc s nimi nebyl. Najednou se otevřely vchodové dveře a v nich se objevil nějaký člověk.

Nemusela se otočit, aby věděla, kdo to je. Seth.

„Komu jsi zase ukradl tělo," zeptala se.

„To jsem si jenom vypůjčil. Doufám, že ti to nevadí".

„Ne, tohle mi rozhodně nevadí. To je tvoje věc. Vadí mi něco jiného. Co tady chceš? Nikdo tě nezval." odpověděla a pomalu se otočila. Věděla, že kdyby to udělala dřív, nemohla by se s ním takto bavit. Bránilo by jí v tom jeho tělo. Ona nemluvila k tělu, mluvila k duši, která byla uvnitř. Stál před ní muž, asi čtyřicetiletý, s polodlouhými vlnitými černými vlasy a pobaveným výrazem v obličeji. Teď už navázala kontakt s tím uvnitř a fyzický obal nebyl na překážku.

„Neodpověděl jsi mi. Co tady chceš?" zeptala se ještě jednou.

.....

A pak její vzpomínky skončily. Nedožvěděla se, co chtěl. Jenom si pamatovala, že k ní mluvil, že na ni naléhal. Jako by chtěl něco důležitého zjistit. A pak znovu dějový skok.

Celé její vědomí se vzepřelo jeho nátlaku. Nevěděla sice proč, ale cítila, že nesmí říct to, co po ní chce. Pocítila obrovský vnitřní nápor a celé její tělo se obklopilo energetickým štítem. Tím vystrkávala nezvaného hosta ven z bytu.

Koutkem oka se ještě ujistila, zda je její přítel v pořádku. Stál opřený o rám dveří jako by spal. Podívala se zpět na Setha a ten se jen usklíbil: „Neboj, je v pořádku. Jen ještě neumí to, co ty." A zmizel.

Vanessa pochopila, že je po spánku. Ze všeho nejvíc ji zajímalo, co od ní chtěl. A proč si to všechno vybavila až teď? A jak je možné, že si jejich rozhovor nepamatuje? Je tady jen začátek a konec. Jako by prostředek někdo vymazal. Proč?

Seth. A je to tady znovu. Cožpak se toho už nikdy nezbaví?

On byl sice tím, který ji popostrčil na cestě, po které teď kráčí, ale brala to jen jako impulz z venčí. Kdyby to nebyl on, byl by nejspíš někdo jiný.

Tehdy ji moc přitahovali mimozemšťané a on o nich mluvil tak, jako by je znal osobně. Je pravdou, že v jeho přítomnosti se stávaly podivuhodné věci, ale nikdy to nebylo nic konkrétního. Nikdy bytost z jiných světů neviděla ani si na ni nemohla sáhnout.

Na cokoliv se ho zeptala, na všechno znal odpověď. Připadal jí jako nevyčerpatelná studnice.

A pak, asi po roce a půl jejich známosti, se stalo něco zvláštního. Dopad toho nemohla posoudit hned, ale až s odstupem času. S hodně velkým odstupem.

Tehdy byla noc. Seth byl rozrušený a dost nervózní. Jeho chování bylo zvláštní. Jako by jej čekalo něco neobvyklého. Nakonec se s ní chvatně rozloučil jen s tím, že má důležitou schůzku. Chtěla jít s ním, ale odmítl. Není to prý možné. Vrátila se tedy domů a po bezesné noci mu ráno zavolala. Když uslyšela známý hlas, uklidnila se.

Vše se zdálo být v pořádku. Jen Seth se trochu změnil. Nevěděl mnohé z toho, o čem si dřív povídali, neznal odpovědi na docela banální otázky. Nepřikládala tomu zas až tak velkou váhu. Možná je přetažený, možná má dočasný výpadek paměti. Když si člověk myslí, že miluje, mnohé přehlédne.

Jednou se ho zeptala, co se stalo oné noci. Seth se na ni podíval takovým podivným pohledem a rozpovídal se:

„Když jsem šel od vás, Vanesso, šel jsem do parku. Nemůžu říct proč. Něco mě tam táhlo. Sedl jsem si na lavičku a měl jsem dojem, že se ke mě přibližují tři postavy. Nevím, co jsem dělal pak, ale probudil jsem se asi ve dvě hodiny ráno. A přestože venku byla už dost zima, chlad jsem necítil. Prostě jsem se zvedl a šel jsem domů. Nic zvláštního se nedělo. Jsem to pořád já", ukončil svůj krátký popis.

Tehdy jí to podivné nepřipadalo. Možná jen trochu utážené za vlasy, ale to bylo vše. Až později změnila názor.

Jejich vztah se pomalu měnil a ona si čím dál častěji říkala, co tady dělá. Proč se prostě nesebere a neskončí to. Už to nebylo jako dřív. Celou dobu jejich vztahu si vykali.

Z její strany to nejspíš byla bariéra, za kterou ho nehodlala pustit. Byla sice přesvědčená o tom, že ho miluje, někde v jejím nitru ji něco varovalo. Něco jí nedovolilo, aby udělala ještě jeden krok navíc.

A pak poznala Elke. Probíraly spolu vše možné a ani Setha neušetřily. Vanessa si jej nechala namalovat automatickou kresbou v době, kdy se poznali a pak později.

Kresby byly tak rozdílné, že měla pocit, že se dívá na dva různé lidi. Proto požádala Elke, aby se podívala do doby nezvyklého nočního zážitku. Navodila potřebnou atmosféru a netrpělivě čekala.

„Vidím ho. Sedí v parku. Ne, nesedí. Leží na lavičce. Jsou kolem něho nějaké bytosti. Vidím dvě. Dávají mu pod záda nějakou desku. Připadá mi to, jako by mu měla chránit ledviny. Její účel nechápu. Ti dva jsou celí v černém. Ne proto, že je noc, ale jsou tak oblečení. To v čem se nachází, není spánek, spíš hluboký trans.

Vidím, jak se z jeho fyzického těla odpoutává jemnohmotná složka, ale po chvíli se vrací zpět.“

„A je to on?“ zeptala se netrpělivě Vanessa.

„To nemůžu přesně říct. Vyzařování je podobné. Nevím, já to prostě nevím“, ukončila sezení Elke. „Sama víš, že nejdůležitější jsou pocity. Jak to cítíš ty? Je jiný? Vanessa bezradně pokrčila rameny. „Já nevím.“

„Kresba ukazuje, že tam došlo k obrovské změně. Ale proč, to ti neřeknu“.

„Tak víš co, nakresli mi znak charakteristický pro podstatu Setha tehdy a teď. Snad se dovíme něco víc,“ požádala Vanessa.

Elke vzala tužku a nakreslila na papír nějaké znaky. „Tohle je na začátku vašeho vztahu a tohle je v současnosti. Vidiš ten rozdíl? Podle mě je to někdo úplně jiný. Seth prostě za něco uvolnil tělo a odešel. Po Zemi běhá jen fyzická schránka, kterou kdysi nosil. Ale on sám je bůh ví kde.“ Tohle zjištění bylo docela dobrý šok. Vysvětlovalo však mnohé. Už věděla, že to, co pocítovala k Sethovi později, byla jenom setrvačnost. Nechtěla si připustit, že se změnil. Nechtěla se vzdát představy, že už není tím, kým na počátku.

Od toho dne už uběhlo mnoho času a Vanessa měla čas to všechno strávit. Seth byl pro ni člověkem, který jen proletěl jejím životem. Jako kometa. Zářící, nepochybně zajímavá, ale pomíjivá.

Nechápala, proč se to všechno zase vrátilo. Smířila se s tím, že odsud prostě utekl, ale nelíbilo se jí, že jí opět zasahoval do života. Tak to ne!

A pak to najednou udělalo v její hlavě - cvak. Došlo jí to. Ten darebák ji prostě využíval. V jejích vzpomínkách byla uložena nějaká velmi důležitá informace a on ji nutně potřeboval. K čemu? Měla pro něj velký význam, neboť čekal téměř rok a půl na to, že si vzpomene. Všemohně se snažil, aby si vzpomněla. Když ale viděl, že tudy cesta nevede, vypařil se. Prostě, duchovní vývoj lidského jedince bývá někdy hodně zdlouhavý a on neměl čas čekat.

A po čtyřech letech se objevil znovu. Doufal, že se ji dozví.

Zase narazil. Vanessa už nebyla to důvěřivé telátko, které jen obdivně vzhlíží ke starším. Za tu dobu sama mnohým prošla a mnohé si ujasnila. Možná byl Seth kdysi dávno spojencem. Ale jak se nyní zdálo, pracoval pro toho, kdo mu dal víc.

Znamenalo to, že se bude muset mít na pozoru, neboť, jak říká jedno přísloví: „poturčenec horší Turka“. A v jeho případě to platí dvojnásob.

Druhý den odpoledne volala svému příteli Benovi.

„Ahoj, omlouvám se, jestli ruším. Potřebovala bych slyšet tvůj názor na jednu věc.“ A vypověděla mu všechno, co se jí vybavilo. Ale zamlčela, kdy se tak mělo stát.

„Jo. Mám zase takový pocit, že jsem tam byl. Ale neřeknu ti, jestli to bylo včera, nebo před několika životy. To po mě, prosím tě, nechtěj.“

„Nevadí. Tohle mi stačí. Já časové určení znám.“

Za dva dny Ben volal.

„Musím ti říct, co se mi zdálo. Ty víš, jak miluji létání. A konečně jsem měl zase tuhle možnost. Silou myšlenky jsem se pohyboval ve vzduchu. Mohl jsem letět, kam mě napadlo. Ale když jsem chtěl proletět jednou uličkou, zastoupil mi cestu zvláštní muž. Zastavil jsem se a dobře si ho prohlédl. Podivné na tom bylo to, že tam nestál sám, ale byl tam najednou třikrát.“

„Jak třikrát?“

„No asi tak, jako když se člověk rozdvojí. Nebo vlastně roztrojí.“

„Jak vypadal?“

„Věk asi tak kolem čtyřicítky, možná míň. Měl dlouhý černý plášť. Černé vlnité vlasy, asi po ramena.“

„A oči?“

„Ty jsem neviděl. Díval se stranou. Jako by mě neviděl, nebo spíš nechtěl vidět.“

Když se tak znovu k tomu vracím, mám pocit, že mi tím pohledem dával najevo, že se se mnou nehodlá špinit. Že mu za to nestojím.“

Vanessa se zachvěla. Podle popisu poznala, že je to Seth. Nezaútočil na něho, byla to tedy nejspíš jenom hrozba.

Ale přesto všechno se to v ní sevřelo. Ten zmetek se neštítí ničeho. Co provede příště, aby získal to, pro co přišel? Která z mimozemských entit mu kryje záda?

Komu stojí za to, vynakládat tolik námahy na jednu informaci?

Vanessa doufala, že čas ukáže víc. Počká si. Toto se už naučila.

V kanceláři, kterou Casius používal jako své pracovní sídlo, byl neskutečný nepořádek. Někdo cizí tady něco hledal. Dalo mu pořádnou práci přijít na to, co se mu ztratilo. Tři kazety s Vanessou. Ty poslední. V první chvíli mu vůbec nedocházelo, proč by o ně někdo mohl jevit zájem. Nebyly hlavní náplní jeho práce, spíš naopak. Zabýval se tímto ve svých volných chvílích a bral to jako koníčka.

Snažil se vybavit si, co na nich bylo. O čem spolu tehdy mluvili a kde se byla podívat. Bohužel, nevzpomněl si.

Zvedl tedy sluchátko a vytočil její číslo. Telefon chvíli zvonil, než jej na druhé straně zvedla.

„Prosím?“

„Tady Casius. Chci vám jenom říct, že mě dnes navštívil nezvaný host. Někdo se mi přehraboval v mých kazetách a tři z nich zmizely. Na všech jste vy. Nenapadá vás někdo, kdo by to mohl být?“

„To nemám tušení. Kdo by mohl mít zájem na tom, aby se bavil přehráváním kazet, které mu nejspíš nic neřeknou. Pokud se ho netýkají osobně, jsou mu k ničemu.“

„Přesto si někdo tu práci dal. Kdybyste to tu viděla, sama byste poznala, jak moc je chtěl mít.“

„Jestli vám to pomůže, zastavím se tak za 20 minut. Souhlasíte?“

„Jsme domluveni.“

Za nějakou půl hodinku už klepala na dveře jeho kanceláře. Omluvně se na ni usmál a ukázal rukou na hromadu kazet, které se ještě stále povalovaly na zemi. Nechtěl jsem to uklízet. Takto máte alespoň trochu představu o tom, jak tu řádl. Je to hloupost, takhle zničit i ostatní věci jenom kvůli tomu, že hledá něco jiného.“

Vzal do ruky rozbitou sošku světle modrého amora a rozmrzele si s ní pohrával. Pak ji hodil do koše.

„Vy si neděláte poznámky o tom, co se v každém sezení dělo?“ zeptala se ho.

„Dělám, ale i ten deník zmizel. No - on to vlastně ani tak deník není, jako spíš poznámkový blok. Jenom si tam zaznamenávám to, co mě zaujme.“

„Takže si nevzpomínáte, co na nich bylo?“

„Na jedné jste se zmiňovala o úpravě paměti, ale co bylo na těch dalších, to nevím.“

Ano. Když o tom teď mluvil, vybavilo se jí to. Mluvili spolu o tom asi před čtrnácti dny. Pak na to úplně zapomněla. Tedy, až do včerejška. To se jí do rukou dostaly materiály stažené z

internetu a tam o tom byla zmínka. Podivné. Zvykla si už sice na to, že odpovědi na její otázky přicházejí velmi rychle z různých stran, ale někdy ji to přece jen překvapilo. Vzpomněla si, že se nad pojmem „úprava paměti“ otřepala.

Někdo cizí se jednoduše nabourá do vaší paměti a upraví či vymaže jednotlivé vzpomínky. Ne všechny. Jenom to, co mu nehodí. Může jít o okamžiky, ale může se také jednat o dlouhodobé vzpomínky. A vy nemáte v rukou nic, čím byste se mohli bránit. A přesto se ve Vanesse něco vzbouřilo. Byla si jistá, že i tohle lze obejít. Pokud to někdo udělá, ať už s vašim svolením či bez něho, nemůže zničit všechno.

„Casie, kolik procent mozku užívá běžný člověk?“

„No, to záleží samozřejmě na mnoha okolnostech, ale v průměru asi pět až osm procent. Pokud používá deset, dvanáct procent, je to silně nad průměr. Proč?“

„A co uděláte, když nechcete přijít o data uložená v počítači?“ neodpověděla na jeho otázku.

„To je velmi jednoduché. Zálohuji je.“

„Vidíte. A když tu disketu neztratíte, pak máte vyhráno. Můžete ji nosit s sebou či ji strčit do šuplíku. Ale mozek takovou možnost nemá. Nemůže si ukládat informace mimo své území. Jak je tedy chrání?“

„Nic mě nenapadá.“

„No přirovejme náš mozek k počítači. I když si vymažete data ze souboru, po určité době a za jistých podmínek se dají znovu vytáhnout z hard disku. Nemůžete být na tom lidský computer podobně?“

„Así vím, kam míříte, ale skutečně nevím.“

„Matka příroda přece nestvořila něco tak neskonale dokonalého jenom proto, aby to zahálelo. Co dělá těch zbylých devadesát procent? Už od včerejška se mi točí v hlavě pořád cifra deset procent. Myslela jsem si, že je to ta část, kterou používáme. Ale teď jsem přesvědčena o tom, že je to to, co se nikdy za normálních okolností neotevře. Víte, četla jsem, že za použití vyspělé mimozemské technologie je možné aktivovat nové a nové části mozku a tím poskytnout člověku možnost jej dokonaleji využívat. Co ti lidé pak umí? To přesně nevím. Ale je jisté, že se zvyšuje jejich inteligence a dokáží například to, co tibetští mnichové zvládnou po mnoha letech cvičení a meditací. Ale tuhle možnost má jen miliontina promile obyvatel Země. A co ti ostatní? V drtivé většině nepřekročí práh svých pěti procent.“

A já si myslím, že těch deset procent je ten prostor, který nemůže být narušen ani za pomoci super techniky. Co se podle vás stane s mozkiem, když člověk ztratí paměť?“

„Hm. Já si myslím, že dojde k přerušení toku informací z míst, kde je událost uložena, do vědomí.“

„A podle jednoho učení jde pouze o přerušování kontaktu s Akašickou kronikou.“

A to jak víte, je místo, kde jsou uloženy všechny záznamy minulé, současné i budoucí o všem a o všech. A dostat se k nim můžete jedině tak, že budete postupovat na duchovním žebříčku výš a výš. S každou novou úrovní jsou vám pak otevřeny další a další prostory.“

„A co média? Ta přece nahlíží do míst, která běžný člověk nevidí.“

„To jistě. Ale jen do výše své duchovní úrovně. Nemůžou jít někam, na co laicky řečeno, nemají povolení. Každé místo je stráženo strážci, kteří nepustí dovnitř nikoho, kdo nezvládl potřebný stupeň.“

„A co tedy ta úprava paměti?“

„Navedlo mě to k tomu, že někde v mozku určitě existuje místo, které skladuje všechny informace. Nezáleží na tom, kdy se staly. Je tam prostě všechno.“

„Stačila by tak malá kapacita na to, aby uchovala vzpomínky mnoha minulých životů. Třeba i stovek?“

„Tady nejde o kapacitu. Jde tu spíš o vstup někam jinam. Tím, že zvládnete potřebný stupeň duchovního vývoje, je vám poskytnut klíč k tomuto trezoru. A tento trezor je mimo váš mozek. Jen dveře do něj jsou v něm. Rozumíte tomu?“

„Pozoruhodná úvaha. Co vás k tomu přivedlo?“

„To nevím. To není o vzdělání. Je to hlavně o pocitech a citění. Neposuzuji to z hlediska člověka - tedy jestli je to možné nebo není. Víte, za ty roky jsem se naučila tyhle věci přijímat jako skutečnost a nezáleží mi na tom, jak je berete vy. Já vám nevnučuji svůj názor a totéž očekávám od vás. Když se například člověk těžce zraní nebo onemocní, medicína mu poskytne jen to, co je v jejích silách. Nemůže udělat nic jiného. A když vyčerpá všechny možnosti a náprava je v nedohlednu, jenom konstatuje, že je člověk nevléčitelný.

A pokud to nemocný nevzdá a hledá kolem sebe, pak je mu do cesty přiveden někdo, kdo mu může pomoci. Třeba jen slovem. Ne činem. Slovo má zázračnou moc. Uzdravuje, ale současně i zabíjí. A je na vás, jakým směrem ho použijete. A to slovo může být tím, co změní pohled pacienta na něho samotného. Může uvěřit, že to, co nezvládnou doktoři, zvládne on sám. A prostě aktivuje nečinně ležící rezervy svého organismu. Když nefunguje jedna část mozku, je možné, aby jiná přebrala její funkci. Ale pokud tohle řeknete před někým, kdo má univerzitní vzdělání, bude vás považovat za úplného blázna a váš názor za naprostý nesmysl.

Nemá smysl jim to vymlouvat, neboť jejich úhel pohledu není o nic větší, než mají koně s klapkami na očích. Ti také vidí před sebou jenom cestu, po které krácejí. Vše ostatní je přikryto tmavou rouškou očních chráničů. Pak pro ně prostě nic jiného neexistuje. Nemůže je rušit nic, čeho by se báli a co by jim vadilo v jejich lety zavedené činnosti.“

Casius jen seděl a poslouchal. Byly to argumenty, na které neměl co říct.

Překvapovala ho stále víc a víc.

„Takže někomu šlo o to, aby se dozvěděl tohle?“

„Ne. Vy jste se mě ptal na to, co na těch kazetách bylo. Tohle byl obsah jenom jedné z nich. Co bylo na těch ostatních, to nemám tušení. Vy ano?“

„Bohužel, nevzpomínám si. Jen je mi záhadou, proč to někdo tak nutně potřebuje. Vzal si totiž jenom tyhle tři. Jestli se mi podaří přijít na to, co na nich bylo, ozvu se. Ano?“

„Domluveni. Zatím se mějte.“

Casius uklidil nepořádek a rozhodl se, že to pro dnešek vzdá. Sebral své věci a odjel domů.

Postavil na kávu. Rozhlédl se po pokoji a spokojeně se usmál. Měl k tomu důvod.

Jeho dvoupokojový byt byl účelně a přitom hezky zařízen. Konečně prožíval klidné, i když trochu osamělé období. Ve srovnání s tím, co ještě nedávno podstupoval, to byla nádhera. Jeho rozvodové řízení bylo otázkou dvou stání, ale období před ním bylo peklem. Teď měl konečně možnost se zhluboka nadechnout a žít si podle svých představ.

Jeho exmanželka nesnášela, když si nosil jídlo do obýváku. S jakýmsi zadostiučiněním si sem teď přinesl ohřátou večeři a pohodlně se usadil na sedačku.

Před sebe si položil spisy, které mu půjčila Vanessa. Dával si však dobrý pozor, aby je neumazal. Pustil se s chutí do jídla i do čtení. Další zlovyk, který jeho bývalá žena nenáviděla.

V záhlaví dalšího listu bylo datum čtrnáctého března.

Vysoko v peruánských Andách, tam kde se hory stýkají s oblohou, přistála loď. Byl to stříbrný doutník, připomínající velkou kuklu neznámého tvora. Zvenčí nebylo vidět jediný spár, jediné okno a přesto všechno to byl ten nepohodlnější dopravní prostředek a zároveň domov všech dob. Místo našeho přistání bylo pečlivě vybráno a my jsme věděli, že se na delší dobu stane našim domovem. Neočekávali jsme nic. Jen jsme prostě přiletěli splnit úkol. Nic víc.

Cryptus byl na první pohled velmi zvláštní. Pohled jeho ocelově šedých očí mohl nezasvěcenému připadat snad až příliš tvrdý, ale způsobovala to spíš neznalost prostředí, do kterého jsme přistáli. Nevěděli jsme, co všechno tady můžeme očekávat a jeho přirozená vnitřní obrana vytvořila tento ochranný štít jako viditelnou známku vnitřní nezlomnosti. Vyzařovala z něj obrovská síla, odhodlání, ale také odstup. Neměl v úmyslu zůstat déle, než bylo nutné.

Jak dlouho? To sám ani v nejmenším netušil.

Tato těla jsme si oblékli relativně nedávno a dalo by se říct, že jsme si na ně ještě stále zvykali. Byla jiná než ta, která jsme odložili a nechali doma, dokonale chráněná po dobu, kdy budeme pryč.

Měli jsme samozřejmě možnost je určitou dobu poznávat, ale vlastně nikdo nedokázal přesně říct, jak se budou chovat v prostředí, které bylo tak odlišné od místa jejich vzniku. Při jejich tvorbě byly zohledněny všechny podmínky, v jakých měla pracovat, ale ani nejdokonalejší technika nedokázala simulovat skutečné podmínky na Zemi. Všechno se tu měnilo příliš rychle a hlavně směrem, který bylo možné jen velmi těžce předpokládat.

O pár stovek metrů níž, po svahu dolů, v malém překrásném údolíčku, se ke svahům hor lepila malebná vesnička. Pár domků, pár desítek obyvatel a šaman. To bylo vše, co se na chvíli mělo stát součástí našeho života. Jen na chvíli. A přesto všechno bylo jinak.

Šamanův pomocník se jmenoval Almin. Byl to velmi milý, ale trochu nesmělý mladík, který byl předurčen k tomu, aby se jednoho dne stal novým šamanem kmene. Na první pohled se ničím zvlášť nelišil od ostatních, ale přece v něm bylo něco, co nebylo možné přehlédnout. Dokázal se na člověka podívat tak, že jste měli pocit, jakoby něco hledal v samé podstatě vaší duše. Bylo to, jakoby jste před ním stáli nazí a neměli možnost cokoli ze své osobnosti skrýt.

Nepoužíval tento pohled často. Možná si ještě nebyl dostatečně vědom toho, čím disponuje.

Byla jsem k němu přitahována od prvního okamžiku. Věděla jsem, že fyzická slupka je jen pouhým obalem, který skrývá mnohdy netušené poklady. Ráda jsem se dívala do jeho očí ve chvílích, kdy jsem jasně cítila vlastní převahu. Zamílovala jsem si je. Byly neuvěřitelně zelené, jasné a průzračné, orámované souměrným obočím a zdobené dlouhými hustými řasami. Vypadaly jako dva nejčistší smaragdy. Zlobívala jsem jej, abych vyprovokovala jeho přirozenou vnitřní obranu, ale nebylo to snadné. Almin vůči mě pocítoval obrovský respekt, ale já jsem byla neoblomná. Chtěla jsem poznat vnitřní hnutí této osůbky a proto jsem využila každé příležitosti, abych se mu dostala pod kůži.

Jak velký může být rozdíl mezi lidmi a námi? V čem jsme odlišní? Co nosí ve svém nitru? Tohle jsem toužila zjistit.

Trávili jsme spolu mnoho času a postupně jsem se dozvíдалa o obyčejném životě na této zvláštní planetě a poznávala tak něco, co mě připadalo jako sen.

A přece to bylo skutečné. Tito lidé, jejich práce, přání i život.

Koho víc obohacovaly naše rozhovory, zůstalo záhadou, jen jedno je jisté. Pro nás oba to byla cesta do neznáma a dobrodružný výlet za hranice nám dosud známého vnitřního světa.

A co všechno sem patřilo, jsem poznala záhy.

Jednoho krásného slunného dne jsme seděli u horské říčky a povídali si. Vyprávěla jsem mu o sobě a o svém životě, on se mi snažil přiblížit to, jak běžně žijí oni. Chtěla jsem to poznat. Smála jsem se jeho vyprávění a tvrdila, že si vymýšlí jen proto, aby mě pobavil. Můj smích jej asi nakazil, protože jindy velmi zdrženlivý Almin se smál se mnou. Snažil se mě přesvědčit o tom, že to všechno je pravda, ale já mu nevěřila. Pochopil, že nejjednodušší bude přesvědčit mě činem. A tím nejsnadnějším bylo objetí. Uchopil mě kolem pasu a přitáhl si mě blíž. Ještě pořád jsem se smála, ale se zkracující se vzdáleností od jeho obličeje můj smích postupně ustupoval a já s napětím čekala, co bude dál.

Jeho plné rty se lehounce dotkly mého čela. Byl to něžný polibek, jaký dávají otcové na dobrou noc svým dětem a přesto v něm bylo tolik lásky. Nyní jsem měla možnost pohlédnout tomuto zvláštnímu muži zblízka do očí. A viděla v nich něco, co jsem doposud nikdy nespatriła. Procházel to mým tělem jako elektrický proud a zasahovalo to mé nitro jako nárazová vlna. Zvážněla jsem. Jasná zeleň jeho očí nabývala nebývalých rozměrů a mě se zdálo, že nás zcela pohlcuje. To nebyly oči obyčejného pozemšťana, byly to oči bytosti, která mnohé zná. Zmizel horský potok i louka, zmizely stromy i nebe a zbyli jsme jen my dva.

Jeho ruce se dotýkaly mého těla jen velmi lehce, spíš náznakově, ale mé tělo je přijímalo jako vyprahlá země vodu. Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla.

Oddala jsem se prazvláštnímu pocitu a nemyslela na nic. S něčím podobným jsem se v tomto těle ještě nesetkala. Neznala jsem jeho reakce, ale tušila jsem, že jsem překročila hranici poznaného. A přesto jsem chtěla dál. Nevěděla jsem, co mě čeká, nevěděla jsem, kam mě tato cesta zavede, ale nechtěla jsem zpátky.

Nebránila jsem se. Jen jsem tiše seděla a vychutnávala překrásný prožitek.

Stáhl ze mě tenký šat a položil mě na zem. Jeho ruce dál putovaly po mém těle a ukazovaly mi místa, která bouřlivě reagovala na jeho dotyky a na jeho polibky. Ležela jsem se zavřenýma očima a zrychleně dýchala. Pohladil mě po tváři. Byl velmi blízko a já jsem zachytila mohutný proud energie směřující od něj ke mě. Byla zvláštní, velmi, velmi zvláštní. Tento způsob vzájemné komunikace mi byl naprosto cizí. Políbil mě na rty a když jsem je pootevřela, jeho jazyk se setkal s mým. Překvapením jsem zamrkala, ale neznámé bylo silnější než já. Opětovala jsem jeho polibek stejným způsobem a nechala své tělo, at' dělá, co umí.

Všechny mé myšlenky ustoupily stranou a zbyla jen živočišná touha. Almin byl velmi něžný a opatrný. Vstoupil do mě pomalu, tak aby mě nevylekal a nezpůsobil žádnou bolest. Automaticky jsem přizpůsobila jeho pohybu a společně jsme splynuli v jedinou bytost. Neznámá síla se zmocňovala mého těla, zaplavovala jej a naplňovala každíčkou jeho částičku. A pak přišlo něco, co připomínalo explozi. Všechna vnitřní energie se soustředila do jediného okamžiku a spojila se do gejzíru barev a tónů. Ten okamžik trval věčnost. V něm jsem ztratila pojem o čase, prostoru i o sobě. Už jsem nebyla tím, čím před chvílí, byla jsem mnoha částičkami rozptýlenými ve vesmíru, stala jsem se součástí všeho. A v tom nekonečném prostoru jsem uviděla oslnivé světlo, které směřovalo ke mně. A ještě dřív, než splynulo s mojí podstatou, uviděla jsem jasně zelené oči malého dítěte.

Dlouho jsem ležela se zavřenýma očima a nemyslela na nic. Jen jsem byla.

Byla jsem bytostí, která sem přišla, aby poznala sílu milování. Abych dala fyzické tělo jiné bytosti, která přinese lidem Země světlo, lásku a naději, že se všichni zase vrátí tam, odkud kdysi přišli.

Casius téměř zapomněl na jídlo, které jedl. Nevnímal jeho chuť, jen ho do sebe automaticky soukal. Byl duchem nepřítomen. To co četl, mělo na něho takový vliv, že ztrácel kontakt se světem. Ptal se sám sebe, proč ho něčí vzpomínky tak oslovují.

A byly to skutečně vzpomínky? Nebyl to jenom výplod fantazie?

V každém případě měl dojem, že se dotknul něčeho zakázaného. Mělo to stejnou příchut' i vůni. Seděl a přemýšlel. Až ostrý zvuk jej přinutil vrátit se zpět. Z ruky mu vypadla vidlička a cinkla o talíř. Casius se zvedl a odnesl talíř do kuchyně. Měl v hlavě neznámý pocit. Pocit neuvěřitelně husté prázdnoty.

Na to, že si chtěl uvařit kávu, dočista zapomněl.

S nedočkavostí vzal další papír. Ani si nevšiml, kdy byl napsán. Zajímal ho jen text, který tam byl.

Neměla jsem ponětí, jak neuvěřitelně tenký je led, na který jsem vstoupila. Neznala jsem nic ze světa těchto lidských bytostí, neuměla jsem používat emoce, nevěděla jsem, jak lehce je člověk zranitelný. Až doposud jsem nebyla člověkem. Přestože mé tělo bylo podobné jejich, bylo vytvořeno jen pro tuto misi.

Byli jsme předem upozorněni na to, že tyto úpravy mohou mít vliv na naše chování, ale nepřikládali jsme tomu až tak velkou vážnost. Teprve až skutečné životní situace jim měly dát za pravdu a ukázat nám, jak vážně jsme měli toto varování brát.

Naším úkolem tady bylo přivést na svět děti, které by byly potomky nás a zároveň i těch, kterým Země byla skutečným domovem.

Tohle byl pravý důvod, proč sem přiletěli. Věděla jsem přece, že dítě bude muset zůstat tady. Dostane do vínku tu nejlepší genetickou výbavu, ale na oplátku bude vyrůstat bez matky. Tehdy jsem ani v nejmenším nevěděla, jak neskonale těžký úkol to je.

Byl příjemný den, ani horko, ani chlad. Oblohu pokrývala nesouvislá vrstva mraků a ty jakoby podtrhovaly výjimečnou atmosféru toho dne. Domorodci se chystali na slavnost, která je pořádána na naši počest. Cítila jsem se nesvá.

Já, která se na všechno dívám se stoickým klidem, prožívám naprosto neznámý pocit. Tlak v žaludku, chvění, nesoustředěnost. Setmělo se a vesničané zapálili velký oheň. Sesedli se kolem něj a jen se dívali.

Šaman tančil za doprovodu bubnů a pohyboval se v kruhu kolem ohně. Pak se na chvíli zastavil a pozorně sledoval oheň. Vypadalo to, jako by naslouchal tomu, co skotačící plamínky říkají. Pokýval hlavou a vydal se směrem ke mně.

Vzal mě za ruku a vedl mě blíž k ohni. Proti mně se zdál maličký, asi tak jako dvanáctiletý kluk. Položil mi ruku na rameno a vybídl mně, ať se skloním. Nahnula jsem se blíž k němu a moje oči pozorně sledovaly každý jeho pohyb.

Přesto jsem nepostřehla, odkud se na jeho prstech vzala barva, kterou mi kreslil na čelo. Těsně nad kořen nosu namaloval kruh s tečkou uprostřed. K čemu? Usmál se na mě a pak se jeho zrak obrátil k Cryptusovi. I jej vzal za ruku a přivedl k ohni. I on sklonil svou hlavu a šaman mu na čelo nakreslil znak podobný tomu jejímu. Ne stejný, ale velmi podobný. Stejný kruh, stejná tečka, ale něčím se lišily. Možná to bylo barvou, možná byl rozdíl ve vibracích. Stále se usmíval a znovu pokračoval ve svém tanci. Nechal nás oba stát, jen po třetím obtančení ohně se k nám natočil a vložil Cryptusovu ruku do mé dlaně.

Lehké chvění proběhlo mým tělem a něco jako smutek na okamžik zahalilo mou mysl. Ale trvalo to jen zlomek vteřiny a zase bylo všechno v pořádku. Vždycky jsem věděla, že muž, jehož dlaň držím, ke mně patří. Je mým druhým já, je mnou samotnou. Myslí stejně, cítí stejně. Tak proč ten smutek? Je to jako při loučení na velmi dlouhou dobu.

Řekni, šamane, ty jsi přece věděl, proč to děláš! Dal jsi nám tak možnost nahlédnout daleko do budoucnosti?

Chtěl jsi, abychom si na tento okamžik, až přijde čas, zase vzpomněli?

Abychom si uvědomili, že patříme k sobě? Ale tohle my přece dobře víme. Víme, že jsme neoddělitelnou součástí jedné bytosti. Na tohle přece nemůžeme zapomenout!

Aha, ty jsi nám chtěl říct, že zanedlouho budeme lidmi stejně jako vy a že za svoji lásku budeme muset bojovat. Že to všechno nebude jen zlý sen, ale holá skutečnost, se kterou se budeme rvát až do konce svých sil.

Tady příběh končil. Vzal další list a s nepochopitelnou netrpělivostí se do něj začel.

Přišlo to tak náhle. Bylo to nečekané, neúprosné, naléhavé a tak lákavé. Jak to nazvat? Poznání? Poznání toho, čím ve skutečnosti jsem. Nebo spíš - kým bych měla být. Ted' v tomto okamžiku jsem bytost uvězněná v lidském těle, potácející se na hraně mezi snem a skutečností.

Ale já vím, že jsem. Víím, že existuji. Víím, že toto tělo je jen chabým vězením, ze kterého utíkám ve svých snech, abych se pak do něj, s přicházejícím ránem, zase vrátila.

A ve chvílích těchto úniků skutečně žiji. Jsem tam, kde chci být, jsem s těmi, které miluji tak neskutečně dlouho a bez kterých bych nebyla schopná na Zemi přežít. Vnímám jejich existenci každou minutu svého fyzického bytí, ale ne vždy jsem schopna se plně na ně napojit. Ale jsou. A toto vědomí je pro mě velmi důležité.

Každý z nás si jde svou cestou. Žádná není stejná. Jsou tak odlišné, jako jsou odlišné lidské osudy a přesto mají něco společného. Cíl. Místo, do kterého nás zavedou, až ukončíme kolotoč pozemských zrození, až srovnáme vlastní karmu, až jednou provždy přestaneme být lidmi. Pak

už budeme jenom zářící energií nevázanou na prostor a čas. A pak zase budeme o krok blíž té blahodárné, prapůvodní energii našeho Tvůrce.

Jen ve chvílích svých uvolnění se mohu dostat do tohoto světa. Světa láskyplných bytostí a světla, světa fantazie a zázraků a především světa, odkud jsem přišla. Tam jsem doma.

Stále častěji se tam při svých toulkách vracím a hledám ty, kteří mě podporují v mé současné existenci.

Ted' a tady jsem člověkem. Lidské tělo je nesmírně těžkým oděvem! Svazuje mě, spoutává a neumožňuje ani ten nejmenší pohyb. Cítím se jako v kleci. Je jako kobka. Chci ven, chci pryč, chci domů!

Ale vím, že je ještě příliš brzy. Ještě jsem nesplnila to, pro co jsem sem přišla. Hledala jsem lásku, hledala jsem lidství, chtěla jsem být člověkem. Ted' jím jsem. Nemohu odložit lidský šat a vrátit se. To by znamenalo mou prohru.

A to nemůžu připustit. V mé podstatě je silně zakotvena povaha dobrodruha. A ten přece neskončí, když se objeví překážky a nepřijemnosti.

A já mám na rozdíl od ostatních velkou výhodu. Už vím, kdo jsem a proč jsem tady.

Kolik z těch, kteří mě obklopují, alespoň tuší, kým byli a čím doopravdy jsou?

Je jich málo. Tak málo, že jen pár lidem mohu otevřít své srdce a povídat si s nimi o věcech sahajících za rámec lidského chápání. A my společně hledáme cestu zpět. Tolik chci domů! Tak moc se mi stýská!

Ale abych se mohla vrátit, musím zrušit všechny pozemské vazby a vyrovnat dluhy. Proto nechávám své podvědomí, at' nasměruje mé kroky tam, kam se musím znovu vrátit.

Proto hledám ve své minulosti. A je to opravdu minulost? A je to jen moje minulost? Nebo nahlížím dál, než si vůbec dokážu představit? Třeba do vzpomínek jiných lidí. A jenom lidí?

Kdo na tohle může přesně odpovědět? Najdu někdy někoho, kdo dá mi dá odpověď na to, co mě trápí? Proč při těchto vstupech prožívám bolest? Proč při nich nedokážu zadržet slzy, proč se trápím nebo prožívám štěstí? Je možné, aby tohle všechno byla jen projekce, vytvořená nedokonalým lidským mozkiem? A jen proto, aby vás potrápila? Nebo naopak nějaká vyšší síla chce, abychom, až dosáhneme určitého stupně duchovního vývoje, mohli nahlédnout do svých minulých životů, probrat stěžejní události, analyzovat je a poučit se z chyb?

Kdo ví? Já osobně jsem přesvědčena o tom, že tahle varianta je správná.

Poučení se z minulosti. A já se poučit chci. A chci se také omluvit těm, kterým jsem svým jednáním či postojem někdy ublížila. Není přece možné, aby tohle všechno bylo jen mrháním energie, bez jakéhokoliv smyslu!

Proto se vracím zpět. Tam, kde jsem udělala zásadní chyby, které měly později vliv na mé další životy.

Když se dítě narodilo, v mém těle, jež bylo vytvořeno v laboratorních podmínkách, se probudilo něco, co jsme znali jen teoreticky. Živočišnost, mateřský pud. Na mou práci to nemělo žádný vliv, ale při pohledu na ni jsem zapomínala na vše kolem sebe. Nikdo a nic neexistoval, byla jen ona. A pak jsem ji musela opustit a nechat na planetě, která ač neskonale krásná, byla stejně tak zrádná a nebezpečná.

Vím, jsem pevně přesvědčena o tom, že tam někde daleko a vlastně neskutečně blízko, leží v ochranném sarkofágu moje skutečné tělo. To, jenž jsem odložila jen na okamžik, který se změnil ve staletí. Vím, že tam daleko žijí bytosti, které vídám ve svých snech, s kterými se scházím ve chvílích uvolnění, kteří jsou mými rádci i ted', kdy fyzická forma mého těla vibruje na odlišné frekvenci. Ale jsem to pořád já. Jsem tím, kdo sem kdysi dávno přiletěl a nadlouho zapomněl na svůj původ.

Ale vzpomínám si. Znovu se ke mně vrací to, co bylo dávno zapomenuto.

Leželo to pod nánošem prachu a jiných prožitků tak dlouho, že se mám chuť říct, že to není moje. Ale moc dobře vím, že je. Tak často vidím různé útržky obrazů, které znám, ale nevím, kam je zařadit.

Mám pocit, jako by minulost otevřela svou náruč a já se zase setkávám s lidmi, jejichž osudy byly kdysi dávno těsně spjaty s tím mým.

Přicházejí jak na fyzické úrovni, tak na mentální, na té nesnadno pochopitelné a přece tak skutečné. Je to, jako by se vám vybavovalo něco, co jste zažili hodně dávno. Stále víc a víc vnímáte pocity, se kterými je spojena. Ne ty pocity povrchní, ale ty, které jsou ukryty hluboko v nás a které si tak pečlivě hlídáme, aby nic z toho neproniklo na povrch a neprozradilo o nás víc, než sami dovolíme.

Nedokážete to přesně určit, jen víte, že to patří k vám, že jste tím prošli, že je to součástí vašich vlastních vzpomínek. A ty nebývají vždy jen příjemné. Znovu prožíváte všechno stejně, jako tenkrát. I stud občas zaklepe na vaše dveře a neptá se, jestli ho pozvete dál. Prostě vstoupí. Dá vám pocítit, jak hloupé a nemožné bylo vaše tehdejší jednání a jak moc byste se měli kát.

Vůbec nezáleží na tom, kým nebo čím jste byli. Vždycky jsme to byli my a vždycky jsme byli zodpovědní za své chování a činy. I když měla naše duše na sobě šat, jehož pohlaví bylo opačné než to dnešní. Stejně jsme to byli pořád my. Kdysi mi někdo řekl, že není nutné vracet se k minulosti. Ne. S tím nemohu a nechci souhlasit. Právě přijetí minulosti je odrazovým můstkem k naší budoucnosti. A její pochopení může vést k tomu, že v budoucnosti už nikdy nebudeme opakovat tytéž chyby.

Člověk má vždy tendenci posuzovat věci pouze z vlastního úhlu a nedát tomu druhému šanci. Dík těmto vzpomínkám jsem ochotna si připustit, že jsem udělala množství chyb. Přinutilo mně to podívat se na věc z pohledu mého partnera. Vždyť já jsem přece on a on je přece já. Jsme součástí jedné jediné bytosti, máme mít stejný úhel pohledu. Ale byl vždy stejný?

Určitě ne. Má vlastní sobeckost, pocit ublíženosti a nepochopení nám nedovolil, abychom se k sobě zase přiblížili. To já musím hledat v minulosti, to já musím pochopit a učinit ten první vědomý krok na pozemské fyzické úrovni k našemu opětovnému spojení.

Jak dlouho jí trvalo, než si skutečně připustila, že vina není na jeho straně? Že to byla ona, kdo rozpoutal kolotoč událostí, které pak nešly zastavit.

Podíval se na datum, napsané nahoře. Desátého června. Čtyři měsíce od doby, kdy napsala první pojednání. Co znamenají čtyři měsíce v životě člověka? Mohou být neskutečně důležité, ale mohou se také podobat písku, který proteče mezi prsty a nezanechá po sobě žádné stopy.

Najednou cítil, jak moc jim oběma fandí. Vžíval se do jejich rolí a prožíval to s nimi. Možná to bylo tím, že někde dole si připouštěl, že i on udělal ve svém vztahu podobné chyby. Neústupnost, tvrdohlavost, nechut' přizpůsobit se. Byl Vanesse neskonale vděčný za to, že mu texty půjčila. Začal se na svůj život dívat z jiného úhlu. A tohle mu dávalo naději, že chyby bude moci někdy v budoucnu napravit.

Vanessa se rozhodla, že tento nádherný letní den prostě prolenoší. Anynka trávila prázdniny u její sestry a jí tedy nic nebránilo v tom, aby nerealizovala své předsevzetí. Vzala si pár dní volna a chtěla si je jak se patří užít. Bylo krátce před polednem, když si sbalila tašku, vzala si deku a pár sušenek a vydala se na koupaliště. Počasí neodpovídalo tomu, které se normálně vyskytuje v mírném podnebním pásu. Připomínalo jí to spíš dovolenou v Egyptě, kde denní teploty ve stínu dosahovaly víc než čtyřiceti stupňů. Naštěstí se mohla před palčivým sluncem alespoň na chvíli schovat v parku, přes který si krátila cestu.

Na chvíli se posadila na lavičku pod vysokou lípou a vychutnávala si dokonalé ticho. Jen sem tam zapípal ptáček. Ani jemu se nechtělo v takovém vedru mrhat energií.

Najednou její pozornost upoutal zvláště zbarvený kamínek. Ležel mezi ostatními, ale ona měla pocit, jako by na ni volal. Jako by chtěl, aby jej vzala do rukou a polaskala. Sehnula se a uchopila jej dvěma prsty. Prohlížela si jej proti slunci, ale nic zvláštního na něm nebylo. Jen jeho teplota byla o poznání vyšší, než by asi měla být. Bezděčně jej sevřela v dlani a zavřela oči. Chladivý poryv větru pohladil její čelo a příjemný chládek ji vzal do náruče. Nechala oči zavřené, neboť

nechtěla ztratit ani vteřinu z tohoto krásného okamžiku. Nějakým způsobem vycítila, že jí nehrozí žádné nebezpečí, že je o ni dokonale postaráno. Jako by se ve snu propadala do hlubiny. To, co se kolem ní změnilo, ji přinutilo otevřít oči a vrátit se do reality. Ale ta byla jiná, než před chvílí.

Už neseděla v parku na lavičce, ale stála uprostřed osvětlené chodby. Lehký šelest za zády ji přiměl k tomu, aby se otočila. Stála tam velmi pozoruhodná skupinka tvorů. Nevěděla, jak je nazvat a vlastně o tom ani neměla čas přemýšlet. Byli malí, drobní, připomínali lidi, ale rozhodně se k nim tohle označení nehodilo. Výška asi desetiletého dítěte, poněkud nezdravě vyhlížející modravá barva kůže, téměř žádný nos a drobounká ústa. Trochu vypouklé břicho a žádné oblečení. Dlouhé a tenounké končetiny, které podle jejího názoru nebyly schopny žádné velké fyzické činnosti. Rozestoupili se a ona pochopila, že má jít s nimi.

Vydali se dlouhou chodbou, která se osvětlovala jen pár metrů před nimi a svit pohasínal poté, co se vzdálili. Asi po pěti minutách se ocitli před zdánlivě neprostupnou stěnou.

Jedna z bytůstek na ni položila svou dlaň a její tři prsty zapadly do mělké prohlubně. Stěna se bez hluku odsunula a uvolnila tak vstup do nevelké místnosti. Stálo tam jen nezvykle tvarované křeslo a malý stolek s řadou světýlek. Jeden z nich jí pokynul směrem k němu a ona pochopila, že se má posadit. Rukou pohladila příjemný povrch a bez obav usedla. Sedadlo se natvarovalo přesně podle jejího těla a obepnulo ji jako těsný šat.

Nejvyšší z bytostí pak zmáčkla knoflík uprostřed stolku a odstoupila dozadu.

Před Vanessou se otevřel prosvětlený prostor. Něco jako širokoúhlé plátno. Dívala se velkým průzorem ven na to, co mýjela. Měla pocit, že sedí na palubě kosmického korábu a uhání pryč od Země. Nepocítila strach. Byla strojem, který plnil a dělal to, co mu někdo potichu šeptal do hlavy. Ne do ucha, do hlavy. Byly to prosby či možná příkazy. Neměla pocit nátlaku. Její vědomí spalo a fungovala jen fyzická schránka. Zaznamenávala do mozkových závitů vše, co viděla a poslušně vykonávala to, co bylo nařizováno. Dokonalý biologický robot. Nic víc.

Kolem nebyl mrtvý vesmír, jak slýchávala ve škole, ale spousta barev a jiskření provázela její putování. A nejpozoruhodnější bylo to, k čemu se blížila. Obrovská černá hmota, valící se na ni. To nebyla jenom tma, byla to hmatatelná masa něčeho neznámého, která se pohybovala směrem, odkud přiletěla.

Až po chvíli mohla vidět to, co bylo podstatou tohoto úkazu. Obrovská planeta. Určitě třikrát větší než Země, mrtvá na povrchu, ale živá uvnitř. Jak to věděla?

Nechápala to, jen si byla jistá, že pod zvrásněným povrchem plným kráterů se nachází normální život. Jak moc normální - to zatím nemohla posoudit. A vlastně - co to je „normální“? My jsme normální, oni jsou normální a přece nám v našich očích připadají jako přízraky z vědeckých filmů. Jak asi působíme my na ně? Nejsme náhodou jen exotickou směsí ras, vhodnou ke genetickému výzkumu?

Obraz se přiblížil natolik, že si mohla sáhnout na jednotlivé kamínky na povrchu planety. Uviděla velký otvor, chráněný energetický štítem. Lod' však bez problémů proletěla touto ochranou a ocitla se ve spoře osvětleném prostoru. Na planetě byl čas odpočinku, regenerace, nabírání energie.

Neviděla žádné živé tvory, neviděla nic, co by nasvědčovalo tomu, že tady kypí život. Nemusela však čekat dlouho na to, než se rozední. Slovo „rozední“ asi úplně přesně nevystihovalo proces přibývání světla, ale ve své podstatě to tak bylo.

Konečně se mohla podívat na tvory, obývající toto na první pohled tak nehostinné místo.

Jaké bylo její překvapení, když se objevili lidé. Úplně stejní jako na Zemi. Jen se pohybovali jaksi strojeně, nebyla tam volnost jako u pozemských človíčků. Vládl tady asi dost přísný řád. Žádné procházky, žádné postávání. Každý šel určitým směrem a to dost rychle. Jako by nechtěli ztrácet čas, jako by to, za čím jdou, mělo nesmírný význam.

Senzory kamer se zaměřily na jednu konkrétní osobu. Muže kolem čtyřicítky, oblečeného do černých kalhot a trika, které dokonale kopírovalo jeho svalnaté tělo.

Směřoval k nejvyšší budově. Prošel kolem detekčních čidel, světelný paprsek proběhl přes celou jeho postavu a po chvíli se před ním otevřely mohutné skleněné dveře.

Celé to mohla sledovat tak, jako by byla jeho společníkem, partnerem, který je vpuštěn všude, kam jde on.

Přišli až do řídicího střediska. Seděla tam skupina mužů a o něčem vzrušeně diskutovali. Neslyšela o čem je řeč, nerozuměla jejich jazyku, ale tohle nebylo na překážku. Prostě vycítila, že se jedná o něčem velmi důležitém. O něčem, co se děje jen jednou za mnoho tisíc let. Rozhlížela se kolem a nepřemýšlela o tom, proč nikdo v místnosti neregistruje její přítomnost a jak to, že může být přímo v jejich středu a nikdo o ní neví.

Její zrak padl na protější stěnu, kde zářila velká mapa. Vypadal jako mapa noční oblohy a v jejím středu bylo zvýrazněno určité místo. Až při pohledu blíž zjistila, že je to mapa sluneční soustavy. Poznala to podle nezaměnitelného prstence Saturnu. A to, co bylo tak zviditelněno, byla Zem. Zdálo se, že toto obrovské monstrum letělo přímo k ní.

Přestože až doposud sledovala celý děj jen jako divák v kině, teď její srdce sevřela ledová ruka.

Chlad se rozléval po celém těle a paralyzoval ji jako jed.

K její velké úlevě se obraz změnil a ona se mohla pokochat venkovní krajinou. Letěli nad zeleným porostem až k místu, kde na poli pracovali lidé. Nebyli tak dokonalí jako ti v řídicím centru. Už na první pohled bylo jasné, že tady nejsou ze svobodné vůle, ale proto, že je někdo přinutil. Byli to otroci. Lidé různých ras a nepochybně i národností, unesení ze svých rodných planet jen proto, aby se stali levnou pracovní silou novodobých otrokářů. Mnozí z nich se asi narodili tady a nepamatovali si, jak chutná svoboda. Rysy jejich tváří naznačovaly pasivitu a neschopnost rvát se za své.

Dost možná, že v jejich mozku byly pozměněny určité parametry, aby byli jen fyzickou silou bez rozumu a vlastní vůle. Kolik jich tady asi mohlo být? Kolik potřebovala tato planeta pracujících rukou, aby uživila ty, kteří ji používali jako svou „mateřskou loď“? Byl jich dostatek, nebo toto byl jeden z důvodů, proč byl její kurz nastaven k Zemi?

Jaký byl záměr těch, kteří drželi otěže řízení ve svých rukách a vystavovali smrtelnému nebezpečí lidstvo celé Země?

Poprvé od počátku tohoto podivného výletu se jí zmocnila obava. Byla nechtěným svědkem počátku tragédie a nemohla dělat nic jiného, než se jen dívat. Pocítila nevolnost. Žaludek se jí sevřel a do očí jí vstoupily slzy. Chtělo se jí zvracet. Věděla, že tohle nezvládne.

Její největším přáním bylo vypadnout odsud.

Jako na povel se obrazovka vypnula a ona s úlevou zavřela oči.

Když je znovu otevřela, seděla v parku na lavičce. Stále držela kamínek v ruce a opodál tahal kos ze země žízalu. Všechno bylo stejné jako předtím. Podívala se na mobil, aby zjistila, kolik uplynulo hodin. Žádný pohyb v čase. Byl to sen nebo skutečnost? Podle čeho se to pozná? Kdo jí to vysvětlí?

Byla si jistá, že na toto odpověď hned tak nedostane. Co jí to ale chtělo říct? Pokud se někdo namáhal s tím, aby ji dostal na neznámou planetu, dělal to proto, aby ji někam popostrčil. Možná s tím může něco dělat? Ale co?

Už nevnímala krásu letního dne, nebylo schopná sjednotit své myšlenky. Najednou měla v hlavě vymeteno.

Automaticky se zvedla a šla domů. V její hlavě byl nezvyklý klid. Ne víření myšlenek jako vždy. Klid, klid, klid a zase jenom klid. Nebylo možné v nitru nastartovat jediný pocit, jediný zážitek. Jen hluboké ticho ovládalo její tělo a to ji přimělo ulehnout. Schoulila se do klubíčka a venkovní svět přestal existovat.

Když se probudila, venku ještě zářilo slunce. Pohled na budík ji však ujistil, že už je jiný den. Spala téměř dvacet hodin. Ani jednou se nezbudila a nepamatovala si nic, co se jí zdálo.

Protáhla své tělíčko. Na lýtku levé nohy ucítila divný tlak. Sáhla si rukou na bolavé místo a s údivem zjistila, že se jí na vnější straně nohy, těsně pod kolenem, objevily čtyři červené

zduřeniny velikosti lentilky. Nepodepsali se na ní komáři ani jiná havěť, stejně tak to nebyl výsledek hormonální nerovnováhy těla. Neskutečně to bolelo. Přejížděla po nich rukou a pocítila, že teplota těchto míst je oproti ostatní kůži znatelně chladnější. To bylo divné. Zánět se přece projevuje zvýšením teploty, nikoliv tak značným poklesem. Alespoň v jejím případě to tak vždy bylo.

Rozhodla se, že prozkoumá neznámý jev na svém těle. Usedla do meditační pozice, zavřela oči a vnitřním zrakem si prohlížela nohu. Na třech místech našla maličké trojúhelníkové plíšky světle šedé barvy, na čtvrtém nenašla nic. Vytvořila si silnou ochranu a požádala o pomoc duchovní bytosti. Chtěla vědět, kdo a proč ji vsadil do těla tyto implantáty. Kdysi četla o lidech, kteří je našli na svém těle, ale nikdy nepomyslela na to, že i ona bude jednou z nich.

Sledovala tedy paprsky vycházející z tělísek. Dostala se až do místnosti, připomínající laboratoř. Tam seděli pohromadě lidé s bytostmi podobnými těm, které byli průvodci při jejím včerejším výletě. Ale nebyli stejní. Lišily se barvou kůže a velikostí a posazením očí. Jejich zrak byl upřen na obrazovky počítače, který právě něco vyhodnocoval.

Vrátila se zpět ke svému tělu a mentálně provedla operaci. Chtěla se tak zbavit cizích těles. Nebylo to zrovna nejjednodušší. Potřebovala na to obrovské množství energie a musela se pekelně soustředit na to, co dělá. Nakonec se jí to povedlo.

Znovu nahlédla svým vnitřním zrakem do laboratoře a s potěšením zjistila, že jí právě provedený zásah vyvolal nevoli u všech přítomných. Znamenalo to tedy, že se jí podařilo přerušit kontakt z tělních implantátů a narušit tak podivný plán ještě podivnějších tvorů.

Obvyklý pocit úlevy se však nedostavil. Znamenalo to, že nebylo odstraněno všechno. Něco přehlédla, něco prostě neviděla. Vrátila se do reality a zapojila mozkové závity.

Nechápala nic. Byla obyčejným člověkem, žijící zcela normální život, občas zakoušející příjemné pocity z cest do jiných „mimolidských“ světů, ale to bylo vše.

Kdo tedy mohl stát o to, co vidí, slyší či prožívá? Stala se jednou z obětí „mimozemského experimentu“? Blbost.

Znovu zavřela oči a navodila stav uvolnění. Požádala svého průvodce o pomoc a čekala. Zanedlouho se objevila bytost, se kterou se doposud nesečkala. Její vyzařování bylo velmi příjemné. Ta položila svou ruku na čtvrtý, dosud nedotčený hrbolek. Chvilí ji nechala na něm a vypadala to, jako by naslouchala impulsům, vycházejícím zevnitř. Pak vytáhla průsvitnou dutou tyčinku s tenounkým vláknem uprostřed. Vypadala jako ze skla. Vanessa vyrozuměla, že bez tohoto zásahu by její počín nebyl úspěšný. Odpojila pouze podpurné části, ale tu hlavní tam nechala.

Vnitřní vlákno se totiž rozšířilo do celého těla, napojilo se snad na každou buňku a soustředěovalo informace do sebe. Bytost svým „nasloucháním“ stáhla rozrostlá chapadla z těla zpět do hlavního centra a pak celý aparát vytáhla a eliminovala. Oddechla si. Po pár dnech se mohla přesvědčit o tom, jak úspěšný byl zásah.

Zduření zmizelo, ale zůstaly tam tři znatelné jizvy. Jak si přiznala, byly jejím dílem. Ten čtvrtý se totiž zhojil beze zbytku.

Ještě se má stále co učit. Pravda, léčení není její nejsilnější stránkou. Také je dělá jen v nejnужnějších případech. Teprve teď jí došlo, že za posledních dvacet čtyři hodin příliš mnoho bytostí projevilo svůj zájem o ni. Podivné. Rozebírala celou záležitost z mnoha různých úhlů a jediné, co ji napadlo, bylo, že se při svých toulkách v jiných světech dotkla něčeho, co má velký význam. Netušila, co to může být, přestože se maximálně snažila. Její hlava prostě neposlouchala. Nereagovala na žádný pokyn, na žádnou prosbu, prostě na nic.

Začalo se stmívat. Nebe se zahalilo do nachového pláště a poslední zbytky slunečního svitu dávaly znát, že byl nádherný den.

Nemyslela na krásu kolem sebe. To ticho a prázdno v jejím nitru byly tak obrovské, že v ní téměř vyvolávaly záchvaty šílenství. Kdo tohle nezažil, neví o čem je řeč. Je super dosáhnout

stavu uvolnění a zklidnění mysli, ale tohle bylo něco jiného. Byla to neschopnost používat mozek jako takový. Nic nefungovalo, nic ji neposlouchalo.

Bylo to zoufalé. Připadalo jí, jako by někdo odpojil všechny části jejího mozku a nechal jen ty, které jí dávaly znát, že ještě žije. Že dýchá a může i chodit.

Neschopnost cokoli s tím dělat ještě umocňovala její psychický propad. Pak svítila naděje. Od čeho jsou přátelé? Kdo jiný ti může lépe pomoci než ten, který něco podobného sám zažil a ví, jak z toho ven.

Vytočila číslo své přítelkyně. Ona byla člověkem, který znal řešení mnoha zapeklitých situací a který jí vždy dokázal pomoci. Když ne radou, tak alespoň dobře myšleným slovním výpraskem. A ten teď možná potřebovala ze všeho nejvíc. Nechtěla se litovat, chtěla zpět do svého světa. Jak toho reálného, tak toho vlastního - vysněného, laskavého a teplého. Na druhé straně to klaplo. Hlas který se ozval, byl přesně tím, co v tuto chvíli potřebovala.

„Jsem ráda, že tě slyším. Mám problém a nevím, co s ním. Pomůžeš mi?“

„Kdy máš čas? Bude lepší, když tohle všechno probereme osobně. Po telefonu se to řešit nedá. Příliš mnoho uší poslouchá to, o čem si povídáme. Přijed' hned. Mám volno a můžeme se na to podívat. Souhlasíš?“

„Jo, jedu“.

Za pár minut už byla na cestě. Snažila se uklidnit a zmírnit třes svého těla. Po dvaceti minutách jízdy už seděla u šálku silného zeleného čaje v útulné kanceláři své přítelkyně.

„Tak povídej“, vybídla ji Elke

Vanessa se pohodlně usadila na posteli, složila nohy pod sebe. „Ne, nebudu ti říkat nic. Nejprve chci, aby ses ty někam podívala“.

„Dobrá a kam to bude?“

„Chci, aby ses koukla do prostoru za Zemí. Postav se prosím tě tak, aby jsi stála mezi Zemí a Sluncem. To znamená: Zemi po levici a Slunce po pravici. Až tam budeš, dej mi vědět“.

Elke zaujala meditační pozici, zavřela oči a poslušně vykonala vše, co jí nařídila Vanessa. Věděla, že nemá smysl protestovat. Vanessa je praktik a nevěří tomu, co si sama neosahá. I když se na mnohé z těchto věcí nedalo sáhnout ani náhodou, ověřovala si svoje informace tím, že položila nezavádějící otázku Elke. Vyposlechla si její náhled a její poznatky pak srovnávala s těmi svými. Mluvit o nich předem a pak chtít od kamarádky, aby to ověřila, nemělo smysl. Bylo to ovlivňování a tomu se Vanessa vždy pečlivě vyhýbala. Elke odpoutala jedno ze svých mentálních těl a vydala na nečekanou cestu. Úklonem hlavy dala najevo, že dosáhla požadované pozice.

„Prosím tě, podívej se před sebe, směrem ven ze systému a popiš mi všechno, co vidíš“.

Oči se pod zakrytými víčky Elke začaly rychle pohybovat, jako při snové fázi normálního spánku a po pár minutách se rozpovídala.

„Je to obrovská hmota nějaké jedovatě tmavé fialové energie. Vypadá to jako černá díra, ale já ji tak nevnímám. Podívám se na to blíž. To je zvláštní“, zamumlala si spíš pro sebe Elke. „Vidím obrovskou červeno hnědou planetu, řítící se prostorem směrem k nám. Vypadá jako mrtvá koule, její pohyb je zmatečný, nicméně míří k Zemi“.

„Dobrá, teď mi řekni, jestli už dosáhla hranici slunečního systému a za jak dlouho může ovlivnit život na Zemi“.

„Nachází se za Plutem, to znamená, že je už tady. A odhaduji to tak na dva roky, než její magnetické pole začne ovlivňovat nějakým způsobem život na Zemi. Ale dopad jejího vlivu už lze zaznamenat teď. Týká se podrážděnosti lidí, zvýšené citlivosti, výkyvů nálad a podobně“.

„Můžeš se na ni podívat zblízka? Je to skutečně mrtvá planeta bez života, náhodně se valící k nám?“

„Pokusím se“. Na chvíli se odmlčela. Její mentální tělo se snažilo proniknout pod povrch planety a to vyžadovalo soustředění.

„Jsem tady. Nezdá se mi, že je tak úplně mrtvá. Je tady život, ale nevidím to, jen to cítím. Je tu nějaké nezvyklé záření. Není mi tu dobře, musím pryč“.

Elke otevřela oči a s nevyřčenou otázkou v nich se podívala na Vanessu. Obličej měla téměř průsvitný. Bylo vidět, že ji výlet vyčerpal, ale podle výrazu Vanessina obličeje dopadl nad očekávání. Vanessa se tedy pustila do vysvětlování. Popsala svůj zážitek a ukázala dosud červená místa na noze, která mohla být svědkem pravdivosti jejího výkladu.

Nevynechala nic, jen komentář k událostem si nechávala pro sebe. Nechtěla Elke ovlivňovat svým úhlem pohledu. Chtěla znát její názor a její pohled na věc.

„Vypadá to, jako by se k nám blížila Nibiru. Planeta, která navštívila náš sluneční systém už tolikrát předtím a vždycky napáchala spoustu škod. Byla tehdy zničena téměř celá lidská populace. Ale sama vidíš, jak jsou lidé odolní. Ani tak obrovská pohroma jim nezabrání v tom, aby se během několika málo staletí nestali zase největší zhoubou této planety. Stačí jim pár míst na přežití a když se podmínky ustálí, pak se zase rozmnožují jako myši. Zní to sice poněkud cynicky, ale je to tak.“

A můj osobní pohled? Podívej, na internetu byly zveřejněny fotografie, zachycující neznámou planetu. Jsou z dubna roku 2002. Lze z nich odhadnout i rychlost.

Pohybuje se velmi rychle, ale její dráhu prý nelze přesně určit. To by odpovídalo tomu, co jsi mi řekla. Jde nejspíš o planetu, která je používána jako loď. Neletí zcela chaoticky, ale pohybuje se po trase, která je alespoň zčásti předem určena“.

„Víš, mě by zajímalo, kdo a proč si dal takovou práci, aby mi ji ukázal? Určitě je mnoho lidí, kteří by o to stáli víc, než já. Co já mám společného s tímto kolosem?“

Třes Vanessina těla postupně ustupoval. Zbavovala se napětí a vědomí toho, že si o tom může popovídat s někým, kdo ji nepovažuje za bláznou, v ní vyvolával pocit bezpečí. Není v tom sama. Takových „bláznů“ jako je ona, potkávala poslední dobou víc a víc. Byla vděčná za tato setkání, i když ne všichni lidé odpovídali jejímu vnitřnímu založení.

Ale Elke byla výjimečná bytost. Člověk s obrovským srdcem připraveným vždy k přijetí toho, kdo o to požádal. Laskavá a dobrá duše, která ovšem dokázala obstát i ve fyzickém světě. Průbojný beran s ostrými rohy na své blonděté hlavě, který si nikdy nenechal nic líbit. Toto spojení bylo dost neobvyklé, protože lidé, kteří se zabývají věcmi mezi nebem a zemí, ztrácejí většinou kontakt s reálným životem. Pak se jim zdá, že jsou tady vlastně omylem. Chtějí pryč. Každodenní věci pro ně ztrácejí smysl, připadají jim mělké a povrchní. V očích druhých jsou to méně bystří lidé, kteří patří pod ochranu silných ramen nemocničního zřízence.

Vanessa byla moc vděčná za to, že jí osud do cesty postavil Elke. Nechovaly se k sobě jako sestry. Bylo to mnohem hlubší a mnohem upřímnější. Obě dvě dokázaly té druhé říct pravdu do očí. Pokud se jedné nebo druhé něco nepodařilo, nemusela se bát výčitek. Naopak. Společně hledaly cestu ven a ptaly se samy sebe, proč k tomu došlo. Nehledaly problém ve vnějším světě, hledaly ho v sobě. Věděly, že stejně jako úspěch, tak i neúspěch patří k lidskému životu a jdou spolu ruku v ruce jako den a noc. Pokoušely se najít vlastní cestu. Takovou, jakou ještě nikdo nikdy nešel.

Proto sem kdysi společně přišly, proto jejich životy byly velmi úzce spjaty a jen zřídka kdy jedna druhou ztratila z dohledu. To nebylo jen přátelství. Byla to hluboká spřízněnost duší.

„Nevím, co to má znamenat. Ale jsem přesvědčena o tom, že jedna nebo druhá strana o sobě dají co nevidět vědět. Je asi zbytečné pátrat po tom, co tím chtěli říct. Když už se s tebou dali tu práci, nějaký smysl to určitě má“, podotkla Elke.

„Přiznám se, že z toho mám poněkud obavy. Dokážeš si představit, co všechno se může stát? Nikde před nimi nejsem v bezpečí!“ vyslovila svůj strach Vanessa.

„Neboj, jsi ukryta pod mocnými křídly strážných andělů. Stejně jako temnota, tak i síly světla vyslaly na Zemi to nejlepší, co mají. Je ti poskytováno tolik ochrany, že si to ani nedovedeš představit. Zlo má obrovskou moc, ale s tím jsme byly obeznámeny od samého začátku“, snažila se zmírnit její obavy Elke.

Do zpěvu však ani jedné nebylo. To co ostatním lidem připadalo jako souhra náhod, považovaly ony za výzvy k pozornosti a opatrnosti. Byly přesvědčeny o tom, že náhoda neexistuje. Že všechno je následek dřívějších postojů. Jde o projevy našeho chování v čase. Nic nemůže projít kolem nás jen tak. Určitě nás to chce na něco navést. Chce se po nás, abychom tomu věnovali trochu pozornosti a v budoucnu to pak mohli využít ve vlastní prospěch.

A pokud skutečně pozorně sledujeme to, co se kolem nás děje, pak zjistíme, že je docela snadné předpovídat i to, co bude následovat. A navíc - máme v rukou obrovskou moc. Naše vnitřní síla je tak mohutná, že je schopná nejen ničit, ale i tvořit. Můžeme pak osud vzít skutečně do vlastních rukou a změnit jej ve svůj prospěch. Neznamená to zneužívat, ale jen použít možnosti, které jsou nám nabízeny. Ale vyžaduje to velkou vnitřní sílu ducha. Kolik z nás je schopno při převzetí moci myslet na dobro druhých? Kolik z nás si uvědomuje, že štěstí jednotlivce je závislé na radosti těch druhých?

Jejich vnitřní zrak se obrátil daleko do minulosti. Tam vždy nacházely spojitost s dneškem.

Jsme lidskou rasou vysazenou do neobydlených hlubin vesmíru. Protože jsme experimentem, nesmíme ohrozit existenci ostatních ras kolem nás. Proto nám byl vyčleněn tento nehostinný kousek vesmíru, kde daleko široko není nic, co bychom mohli zničit.

Proto jsem ochotni tvrdit, že nikdo kromě nás není. Jak zcestné! Vždy jsme byli obklopeni životem, ale nikdy jsme jej neviděli. Naše oči byly uzpůsobeny jen k vidění jedné jediné reality. Lidská rasa není schopná otevřít svůj vnitřní zrak a podívat se pravdě do očí. Je to tak bolestivé, že to raději necháme spát a nebudeme se pokoušet pochopit a vidět to, co leží za hranicemi našeho světa.

Záměrem bylo vytvořit svět, který by byl rájem pro všechny. Bylo tu vše, co se nacházelo na jiných planetách jen velmi sporadicky. Sem bylo přivezena všechna ta nádhera, bylo to skloubeno do jedné dokonalé harmonie a byla tomu dána možnost rozvíjet se vlastním směrem. Kdo by nezatoužil po něčem tak výjimečném!

Kromě fyzické krásy tu bylo možno najít skutečný poklad. Informace.

I lidské bytůstky, které jako první osídlily tento svět, byly svým způsobem dokonalé a jedinečné. Nelíšily se vzhledem od jiných, vždyť přece byly vytvořeny k obrazu svého stvořitele, ale byly výjimeční svým vnitřním světem. Bylo jim dáno něco víc, než všem ostatním. Bohatý emoční život, touha experimentovat v této oblasti, hledat nové cesty vlastního rozvoje a schopnost nacházet východisko tam, kde všichni ostatní dávno složili své zbraně.

A přece tu bylo něco, co přinášelo každé civilizaci zkázu. Co je vrhalo na okraj útesu, aby je první velká vlna z neklidného oceánu spláchnula a vytvořila místo pro další nové pokolení, jdoucí neomylně ve stopách svých předků a dělající tytéž chyby jako oni.

Je nesmírně obtížné pochopit, co je příčinou neustálého úpadků všech civilizací.

Je to chybějící 24. chromozom, který způsobuje degeneraci lidské rasy? Kdy byl odpojen z lidského řetězce DNA? Byli první obyvatelé Země plně funkční se všemi 24 páry nebo došlo k jejich odpojení už dávno předtím? A stačí toto množství na úplné otevření vnitřního potenciálu, nebo je základem 36 párů?

Na Zemi bylo údajně zanecháno sedm jeskynních komplexů, ve kterých jsou vytesány komory, doposud chránících své tajemství. Přestože dva už byly otevřeny, jejich význam doposud leží ukryt stejně hluboko, jako poslední 24. komora.

Už na první pohled je patrné, že byly vytvořeny lidskou rukou a každá z nich má své vlastní poselství. Kromě maleb na stěně tam byl uložen artefakt, jehož smysl se doposud nepodařilo úplně objasnit. Je to plochý disk, na němž jsou stejně jako na našich CD discích uloženy informace mimo jiné i o těch, kteří jej stvořili.

24. komora byla nalezena pod podlahou 23. a je z nich největší - jako by byla souhrnem všech ostatních a pochopit ji můžeme až tehdy, když vlastním snažením projdeme složitou cestu vnitřního vývoje. Nejde o to, že to musí být evoluční vývoj, snad k tomu postačí jen otevřít

neznámý svět vlastní duše a podívat se na to, co nám jejich tvůrci chtěli říct. Byli to naši předkové nebo potomci? Je to odkaz z minulosti nebo z budoucnosti?

Stále tvrdošíjně tvrdíme, že čas jde jenom jedním směrem a stejnou rychlostí. Je to ale skutečně pravda? Není to třeba tak, že i když ne přímo my, tak někdo z jiné reality může manipulovat s časem vpřed i vzad? A tím, že točí pomyslnými ručičkami vesmírného času, manipuluje i s námi? Asi to není tak úplně jednoduché, ale určitě to není nemožné.

Pozemšťané tvrdošíjně lpí na svých dogmatech a jen neradi přijímají nové věci. Jsou přesvědčení o tom, že jsou nejdokonalejším výtvorem Stvoření a vrcholem evoluce. Nepřipouští si myšlenku, že tam někde ve vesmíru, v místech, o kterých se nám ani nesnilo, žije někdo dokonalejší - možná techničtější, možná duchovnějši. Ale rozhodně je výš než my a je schopen překonat vzdálenosti ve vesmíru ne za roky, ale za okamžik.

A když se na tohle podíváme očima své duše, zjistíme, že tohle všechno víme!

Jsme dokonalí ve své podstatě, tak proč proto prostě nevyužijeme?! Kdo byl ten, který svým zásahem přestřihl kabel k 24. páru a kdo rozhodl, že dva a malý kousek poslední šroubovice nám stačí na to, abychom přežili jako rasa a možná jako levná pracovní síla? Jako někdo, kdo se nebude „bohům“ míchat do jejich života, komu budeme ochotně a zadarmo sloužit jako poslední z posledních. Proč dovolíme ostatním rasám, aby beztravně plundrovali naši planetu, aby si z ní brali co sami potřebují?! To my jsme ji dostali darem a našim úkolem je chránit ji!

Jsme jako slepá bezbranná zvířata! Je pro nás daleko pohodlnější žít v područí a naříkat na ty, co stojí nad námi a drží v ruce bič. Nechceme brát zodpovědnost za sebe a své blízké do vlastních rukou, protože pak bychom museli používat nejenom mozek, ale také hluboké vnitřní zkušenosti. A to je tak obtížné! A navíc tak zavazující, že prostě daleko jednodušší je žít s cejchem otroka a čas od času se slovem či činem bránit útisku. Protože v okamžiku, kdy získáme svobodu, nevíme co s ní. Stáváme se ještě horšími než byli ti, kteří nám doposud vládli.

Bereme plnými hrstmi to, co nám bylo až doteď odpíráno, neohlížíme se napravo ani nalevo. Jen hrabeme sami pro sebe a to tak dlouho, dokud je z čeho brát, nebo dokud nepřijde další predátor a nezbaví nás našeho výsadního postavení.

Svět kolem nás je vlastně úžasnou arénou pro získání osobního vlastnictví na úkor jiných. Jen hloupí a omezení poukazují na ty málo průbojné a na ty, kteří zůstali daleko pozadu, bez kousku chleba a s prázdnými dlaněmi. Je to jejich vina! Přežije jen ten nejsilnější!

Byl tohle ten prapůvodní záměr? Chtěl někdo vytvořit civilizaci, kde jeden druhého ožebračuje a ještě se mu vysmívá? Určitě ne.

Možná ani sám nevěděl, co se z toho vyklube, proto ji vysadil na planetu, která se nachází mimo „obchodní stezky“ okolního vesmíru. Přál si vytvořit dokonalé dílo, ale pro jistotu svůj pokus prováděl tam, kde nikomu nemůže uškodit.

Ale ani tohle není už tak docela pravda. Země se stala postupem času velmi hojně navštěvovaným místem a z nenápadné a zastrčené planety vzniklo hodně frekventované místo. Má nejenom ohromné nerostné bohatství, ale je tady neuvěřitelně bohatá genetická základna, která nemá nikde ve vesmíru obdoby.

Chcete-li cokoli znát a vědět, spusťte se na Zemi a dostanete vše, co potřebujete.

Nepotřebujete k tomu víc než trochu odvahy a štěstí. Třeba nepadnete do rukou ziskuchtivých kuplířů a dosáhnete toho, po čem toužíte. Škoda, že nemáte možnost podívat se na tuto překrásnou planetu z větší vzdálenosti. Z několika tisíc kilometrů, z tmavého prostoru zdánlivě chladného vesmíru. Viděli byste zářivě modrý drahokam nesmírné ceny, kroužící kolem Slunce.

Už na první pohled byste si ji zamilovali a pak byste nikdy nedopustili, aby jí někdo ubližoval, aby jí záměrně škodil, aby ničil vše, co vyrostlo na jejím povrchu. Je opravdu dokonalá. A my jsme se rozhodli tuto dokonalost chránit.

Tohle si všechno si Vanessa i Elke uvědomovaly a vnějšími okolnostmi jim to bylo každý den připomínáno.

Proto se sem před mnoha miliony let vydaly, aby ji společně s ostatními pomohli vyvést z temnoty stínů. Chtěli, aby se opět stala planetou lásky a harmonie. Zlo však mělo ohromnou moc a jejich úkol se jim nepodařilo do detailů splnit.

Tady není možnost ovlivnit čas. Vše se pohybuje vpřed, nelze vrátit chybný krok a zkusit to jiným směrem. Musíme nést následky svého okamžitého rozhodnutí v dalších a dalších životech. Jenže to už si zase nepamätujeme, proč to tak je.

Naše podvědomí je dobře uzavřeno v pevném sejfu zapomnění a získat cokoli odsud, vyžaduje hodně námahy. Je to začarovaný kruh.

„Bývá mi někdy neuvěřitelně a hlavně bez příčiny strašně moc smutno a těžko“, vytrhla z dlouhého zamyšlení svými úvahami Vanessa Elke. „Vychází to z mého nitra a vnitřně mě to spaluje. Kolikrát si říkám, co to bylo za sílu, která mě přiměla jít sem a zrozovat se tady? Kdybych měla na výběr, určitě bych to znovu neudělala“.

„Nevěřím tomu“, namítla Elke. „Teď je to opravdu hodně těžké, ale jsem přesvědčena o tom, že kdybys měla možnost volby, nenecháš si utéct příležitost poznat život v těchto podmínkách. Zase by ses vracela zpět a znovu a znovu se pokoušela o znovuzrození Země. Věř mi, ani mě nebývá nejlíp. Mívám plné zuby neustálého pinožení se za něčím pochybným, za něčím, co nám určila tato společnost jako normu. Ale když se na to podíváš z pohledu duchovní bytosti, je tady jedinečná příležitost něco vlastníma rukama změnit. No, rukama. To asi ne. Ale poznat to, co jinde není možné. Ověřit si původní předpoklad, že i když je člověk na dně, když má pocit, že už nic nemůže dělat, natož změnit, má vlastně dost síly na to, aby vstal a znovu šel. A nejenom šel. Ale aby bojoval za svou svobodu, aby prosadil svůj záměr, aby vyšla najevo jeho skutečná podstata. Dobro, které leží zaházené v marastu každodenních činností a chaotických myšlenek. Aby se dostalo na povrch to, o čem mnohé generace jenom snily. Schopnost radovat se z úspěchu jiných, přát jim z celého srdce jenom to nej... pociťovat štěstí z toho, že jsme tady a teď“.

„To chceš po lidech skutečně hodně. Ti si uvědomují jen jediné. Že soused má víc, než oni a nechápou, proč by se měli radovat z toho, že on si koupil auto a oni chodí pěšky. Lidé jsou zavření ve svých ulitách a netouží po tom, aby se v něčem angažovali. Každá změna, která ve společnosti proběhla, byla v konečném důsledku spíš pro jejich škodu než dobro. Na začátku prožívají euforii, ale pak přijde normální život a všechno je při starém. Řekni sama, kolik lidí je ochotno věřit, že už dlouhá staletí naši Zemi navštěvují jiné rasy. Když s nimi začneš o tom mluvit, považují tě za blázna. A přece leží v archivech materiály, které to potvrzují. Když lidem ukážeš, že můžeš obyčejný kámen změnit na diamant, označí tě za šarlatána. Za podvodníka, který vědomě šálí jejich smysly. A vůbec jim nevadí, že ti, co stojí na společenském žebříčku vysoko nad nimi, to dělají s požehnáním mocných. Je to daleko jednodušší. Protože jinak by si museli přiznat, že celý život žili jako domácí zvířata - byli tu jen pro dobro svého pána, pro nic jiného.“

Že vlastně neexistuje žádná svobodná vůle, žádná možnost rozhodování. Že jsou dány mantinely, za které prostě nesmíš. A když je překročíš, přelezeš či podlezeš, pak tě čeká zasloužený trest. Nemáš právo nahlížet za vymezený prostor, to se tě netýká. Buď rád, že žiješ. Ani na to nemáš zas až tak velké právo. Já vím, že to zní krutě, ale nejspíš je to tak“, uzavřela svoji úvahu Vanessa.

„Souhlasím. Ale co nám brání v tom, abychom prozkoumaly svůj vlastní svět. Svět neomezených možností, svět, kde můžeš všechno změnit jen pouhou myšlenkou?“

Tak co, jak to vidíš?“, nadhodila laso Elke. Věděla, že Vanessa nikdy výzvu neodmítne. Že si nenechá ujít příležitost otevřít další zámek vlastní studnice pokladů.

A znovu obě pociťily ten neskonale vděk za to, že je osud dal dohromady. Jsou dvě a to je rozhodně víc, než jedna.

Pomalou se blížila půlnoc. Jak s oblibou obě říkaly, byl to jejich čas. Čas čarodějnic. Za tohle by je určitě ve středověku upálili. Za čarování, za léčení, za bylinky. Jejich parketa. Vanessa z bylinek poznala jenom jitrocel a heřmánek, ale to jí vůbec nevadilo.

Když bylo nutné, léčila za pomoci vnitřní energie, nikoli bylinek. Ostatně, k tomuto se uchýlovala jen v případě nutnosti, neboť byla přesvědčena o tom, že její úkol je jiný. Zato Elke se v této oblasti vyžívala a velmi ráda poskytovala lidem pomoc.

Ale teď nebyl čas léčení. Byl čas nočních výletů. Prožitky v tuto dobu bývaly velmi silné, neboť svět kolem nich ulehkl ke spánku, vzduch jako by se očistil a mentální těla daleko snadněji nacházela cíl svých cest.

„Víš, měla jsem nedávno takový velmi silný vstup“.

„Tak sem s ním“, zazářila Elke očka a napjatě čekala, s čím Vanessa vyrukuje.

„Už několik dní se mi stále v hlavě opakovalo slovo Bafonet. Snažila jsem si vybavit si, co to je. Víím, že jsem se s tím už setkala, ale skutečně jsem netušila, co to je. Proto jsem požádala Toma, aby mi to vyhledal na internetu. Podle něj jde o čarodějnický kult, pocházející ze starého Egypta. Vůbec nic mi to neříkalo. Pustila jsem to z hlavy, protože k mému současnému životu jsem zatím nenašla spojitost.“

V hlavě mi ležela další otázka: jaký byl kdysi vztah mezi mnou a mou současnou matkou někdy v minulosti, když teď vůči sobě pocítíme velkou odtažitosť a chlad?

Přiznám se, že to byly otázky, kterými jsem se zabývala v bdělém stavu a v meditaci jsem prozatím o pomoc nepožádala. Přesto ke mně formou obrazů promluvila minulost.

Víš, normálně všechno prožívám buď jako přímý účastník, nebo pozorovatel, ale v ději. A tohle mi přišlo jako sestříhaný film. Byl tam sice pohyb, ale jednotlivé sekvence na sebe přímo nenavazovaly. Jako by to, co probíhalo mezi tím, nemělo význam a někdo chtěl, abych se tím prostě nezdržovala. No, bylo to tak:

Seděla jsem ve velkém rozlehlém sále na vyvýšeném místě a kolem mě byla spousta lidí. Po stranách svítlo světlo. Možná to byly louče, to nevím. V každém případě žádné sporé osvětlení. Ze strany ke mně přistoupil muž a vybídl mě, ať jej následuji. Prošli jsme úzkými chodbami a na konci jedné z nich byl ve stěně vytvořen úzký průzor. Průvodce mi pokynul, ať se podívám dovnitř.

Viděla jsem kněze v černém oblečení, provádějícího nějakou mši. Přestože to byl muž, cítila jsem, že je to moje současná matka. Prováděla magický rituál a já jsem věděla, že namířen proti mě a proti všem mým stoupencům. Vrátila jsem se tedy zpět a svolala svou stráž. Dostala příkaz předvést všechny, kteří se této mše účastnili.

Pak jsme byli venku. Předě mnou byla rozlehlá pláň končící hlubokou roklí.

Nechala jsem stoupnout všechny členy sekty až k jejímu okraji. Vojsko kolem nich vytvořilo půlkruh ve vzdálenosti asi dvaceti metrů tak, aby nikdo nemohl utéct.

Na vše jsem se dívala jakoby z mírné výšky. Mám dojem, že jsem seděla na nějakém stolci. Nikdo se nehýbal. Všichni vyčkávali, co se bude dít. Nepoužila jsem slov ani žádné fyzické síly. Jen jsem je svým pohledem všechny svrhla přes okraj. Necítila jsem žádné emoce, žádnou zlobu ani nenávisť, všechno jsem pozorovala pohledem nezaujatého diváka. Jako by se mě to netýkalo. Jako by to prováděl někdo uvnitř mě, ne já. Prostě jsem se zbavovala něčeho, co bylo hodně škodlivé. Nikdo z nich se nebránil, přijímali svůj osud smířeni, jen velekněz se otočil ke mě: „My se ještě setkáme“.

Víš, já jsem ti někdy měla takový pocit, jako bychom s mou matkou o něco soupeřily. Zdá se mi, že se mě bojí. Jako by přede mnou něco skrývala. Jen málo kdy se mi zpřímá podívá do očí. A když se dostanu do její blízkosti, cítím její napětí a nervozitu“.

„Každý z nás má svá tajná a někdy hodně bolavá místa, kterých se dotýkáme jen velmi neradi. A vztahy s rodiči sem bohužel patří nejčastěji. Myslím si, že tu taky promlouvá minulost a snaží se nám připomenout naše dřívější chyby“.

„Počkej, ty si myslíš, že to byla chyba? Myslíš si, že jsem neměla právo to udělat?“ zpozorněla Vanessa.

„Ne, to si nemyslím. Je rozdíl, jestli to děláš z vlastních zjištěných cílů, nebo je to proto, že obhajuješ druhé i sebe. Ty jsi v tomto případě hájila to druhé, ale jak lehce může člověk sklouznout k tomu, aby se pomstil. Ty už teď víš, že tvoje matka toužila po moci. Neměla zájem na tvé osobě. Bylo jí jedno, kdo jí stojí v cestě.

A možná se stejně chová i v tomto životě. Nebere tě jako dceru, bere tě prostě jako překážku ke svému cíli. Ty máš možnost nahlídnout do dávných časů, ona ne. Někde v podvědomí si pamatuje, že jsi jí překazila její úmysl a proto je odtazžitá.

Uvědom si, prosím, že ona neumí nic jiného. Ona musela velmi tvrdě pracovat na tom, co ty jsi dostala do vínku. Ty jsi natáhla ruku a bylo to tvoje. Ona tu možnost neměla. Bude jí ještě dlouho trvat, než přijde na to, že moc je zavazující, že s sebou nese zodpovědnost za druhé, že to není jenom o bohatství“.

„No, to je možné. V každém případě jsem ráda, že jsem to viděla. Poslední dobou jsem měla dojem, že jí ubližuji, že si jí dost nevážím, že to já jsem špatná. Teď už vím, že bariéra mezi námi byla postavena dávno předtím, než jsem si vybrala toto fyzické tělo“.

„Tak proč sis ji vybrala jako matku?“ zeptala se Elke.

„Kdysi mi dělala kamarádka regresi a já jsem viděla z nadhledu tři manželské páry, ze kterých jsem si mohla vybrat. Moji rodiče stáli kousek ode mne. Ti ostatní stáli dál. Oba dva byli zavřeni v jakési bublině. Otec držel matku kolem ramen, ale měl hlavu otočenou někam pryč, nedíval se na matku, jako by ji ani nevnímal. A ta bublina byla rozdělená na dvě části: matka měla tu větší, otce halila nebo spíš svazovala ta menší. A to plně odpovídá i jejich vztahu. Matka má vždy hlavní slovo a zmlkne jen tehdy, když otec exploduje v záchvatu zuřivosti a něco rozbije.

„Dobrá, ale podle čeho jsi si je vybírala? Ty jsi necítila nesoulad mezi vámi?“

„Ne. Tehdy tam byla absolutně neutrální atmosféra. Necítila jsem napětí ani nic jiného. Neměla jsem důvod si je nevybrat. Byli nejbližší, tudíž asi nejvhodnější adepti na rodičovství. Ale před pár lety matka podstoupila operaci s dost hlubokou narkózou. A jako by se z ní probudil úplně cizí člověk. Zpočátku jsme tomu se sestrou nevěnovaly moc pozornosti, protože jsme bydlely každá jinde, ale pak už to nešlo přehlédnout. Začala být agresivní, mluvila sprostě. Víš, tady by jí i dost zkušený dlaždič záviděl bohatou zásobu sprostých slov. Nikdy předtím tak nemluvila. Odsuzovala to a vždycky se chovala jako dáma. I v těch nejvypjatějších momentech neztrácela glanc. A teď, škoda mluvit...“.

„Máš pocit, že velebně splnil svou hrozbu?“

„Neberu to jako hrozbu. Možná jen vycítil příležitost, jak se mi pomstít. Ale z pozice matky to není zrovna nejjednodušší. Nezapomeň, že v jejím fyzickém mozku jsou zaznamenány emoce duše, která mě možná měla ráda. A to se dostává do konfliktu s tím, co vnímá velebně. On si nepamatuje minulost. Ta mu byla vstupem do fyzického těla uzavřena. Pamatuje si možná jen touhu po pomstě. Nebo po tom, aby mi ublížil. A to se matce dařilo. Do té doby, než jsem si uvědomila, kým je. Tím okamžikem boj skončil. Nedám jí nebo vlastně jemu jednoduše příležitost“.

„Mrzí tě to?“ chtěla vědět Elke.

„To snad ani ne. Jen si uvědomuji, že tady člověk nemá vůbec nic jistého. Ani ten, komu dnes věříš, už zítra nemusí být tím, kým je teď. Nutí tě to prostě spoléhat jen sám na sebe“.

„To zní tak pesimisticky. Nemusí to tak být vždy“, namítla Elke.

„Jo, já vím. To byl snad ten extrémní příklad. Ale i to se děje. Unavuje mě ta neustálá ostražitost, to, jak si musíš dávat pořád pozor a i když se moc snažíš, stejně tvé úsilí mnohokrát vyjde naprázdno. Promiň, na mé duši nejspíš leží splín a já jsem špatný společník“.

„Nejlepší bude, když prostě změním téma. Nechceš se třeba podívat někam pryč? Třeba narazíme na něco zajímavého. A pokud ne, nevádí. Přijdeš alespoň na jiné myšlenky. Dnes budu navádět já, jo?“

Vanessa souhlasně přikývla, zavřela oči a naslouchala tichým pokynům Elke.

Společné cesty nebývaly jednoduchou záležitostí. Když cestuje člověk sám, dělá vše tak, jak mu to jde. Ale takhle se musely přizpůsobit jedna druhé. Naštěstí už v tom měly cvik, proto najít společnou nit nebyl problém.

Tónina hlasu Elke byla monotónní, popis cesty jasný a stručný.

Během několika málo okamžiků se obě ocitly nad Zemí. Rozhlížely se kolem.

Většinou se tady pohybovalo pár mimozemských lodí, ale ta, na kterou narazily dnes, byla opravdu nezvyklá. Kulovitá, zlatavé barvy, velkého průměru a hlavně - její povrch byl poset nesčetnými výstupky. Nepátraly po tom, k čemu slouží, ale nahlédly dovnitř. V patře, kde se ocitly, prostory nebyly nijak zvlášť členité. Uprostřed chodba a po obou stranách něco, co připomínalo tělocvičny. Ale neskutečně velké. Elke se na Vanessu podívala a vyjádřila svou nechápavost tím, že povytáhla jedno obočí. Vanessa jen pokrčila rameny.

Prošly celou chodbou a obrátily se nazpátek. Necelé dva metry před nimi stáli tři lidé. Žena uprostřed se na ně usmála: „Líbí se vám naše loď?“, zeptala se.

„Ano, ale nechápeme, proč je takto rozvržená. Připomíná to noclehárnu v době spartakiády“, řekla Vanessa.

„Nevím sice, co je to spartakiáda, ale toto není obyčejná loď. Byla zkonstruována jen s jediným záměrem. Pojmout co největší množství lidí.“

„Ale já tady žádné lidi nevnímám“, řekla Elke. „A neurazte se, prosím, ale ani ti dva, kteří jsou tady s vámi, mi jako lidé nepřípadají. Nemají žádné vyzařování“.

„Možná to bude tím, že skutečně nejsou až tak docela lidmi. Jsou tím, co vy nazýváte androidy. Lidské tělo s technikou uvnitř“, vysvětlila žena. „Jistě sami chápete, že vydat se do těchto končin je jen pro silné povahy.“

„Ale vy jste lidská bytost a přece jste tady. Vám asi nevadí tohle prostředí, že ne?! To znamená, že zase až tak nebezpečné to být nemůže.“

„Má matka byla pozemšťanka. Takže mám alespoň částečnou výbavu pro pobyt tady.“

„A co otec?“ byla zvědavá Vanessa.

„Můj otec nemá s pozemšťany vůbec nic společného.“

„Jak může dojít k tomu, že se ženě ze Země narodí dítě mimozemšťana?“

Žena se pobaveně usmála. „To je jenom váš úhel pohledu. Když to obrátím, můžu se ptát já, proč si otec vybral za svou partnerku ženu, pocházející z téhle planety. Ale mám-li být objektivní, pak její genetický potenciál, který jsem částečně získala, bude v budoucnu velmi dobrým vkladem pro naše další potomky.“

„Aha. Oživení rasy. Nemýlím se, že ne?“ ušklíbla se Vanessa.

„Částečně to tak asi bude. Ale na svou matku si nemůžu stěžovat. Byla to nejlepší, co mě mohlo v životě potkat. Lišila se svým přístupem ke mně od ostatních matek mých vrstevníků.“

„A vy jste se narodila na Zemi?“

„Ne. Matka ano. Pocházela z jednoho indiánského kmene, který žil na území, jenž vy nazýváte jižní Amerikou. Její kmen vyhubila nějaká nákaza. Mí lidé jí nabídli život s nimi a ona neodmítla.“

„A vaši lidé neměli strach z toho, že se nakazí něčím, co pro ně mohlo znamenat smrt?“

„Ne. Protože matka v té době žila mimo kmen a tudíž s tím nepřišla do styku.“

„Kdy se to stalo?“

„Na vaše pozemské roky je to asi tak necelých sto let.“

Vanessa zalapala po dechu.

„A můžete nám říct, koho hodláte odvézt?“ vložila se do jejich hovoru Elke.

„Zatím ještě nikoho. Nenastal ten vhodný okamžik. Jsme tu, řekněme, na jakémisi cvičení. Jenom teoreticky ověřujeme to, co je naplánováno.“

Nepříjemný pocit zašimral Vanessu po celém těle. Pohlédla na Elke. Ta pochopila její pohled.

„Chcete tím říct, že ten, kdo má být odvezen, jsou pozemšťané? Kdo vás poslal a na čí příkaz jste sem přiletěli? A kdo vám dal právo rozhodovat o osudu lidí? Jsou tvůrci těch strojů vedle vás lidé, nebo jsou rasou androidů?“ spustila vodopád otázek Elke.

„Na tyto otázky vám nemohu odpovědět. My jenom plníme zadané úkoly. Rozhodně jsme nepřiletěli nikomu škodit. Pokud vás to zajímá, můžeme vás provést po lodi.“ nabídla jim žena.

„Ne, děkujeme“, zavrtěla hlavou Elke, uchopila Vanessu za ruku a bez rozloučení zmizely.

„To je neskutečné“, čítila se Elke, sotva otevřela oči. „Přiletí si sem kde kdo a tvrdí, že je tu pro nás. V okamžiku, kdy budou lidé v tísní, přijmou pomoc od kterékoliv bytosti. Kdo jim ale zaručí, že se nestanou jenom genetickým materiálem, nebo otroky. Mám z toho hrozně špatný pocit. Podle čeho se pozná, že nabízená pomoc je myšlena upřímně?“

„Tak to ti myslím neřekne nikdo. Je asi zbytečné to probírat teď, protože tohle je jenom jedna z mnoha variant. Vzpomínáš si přece, jak nám bylo řečeno, že tady se situace mění ze dne na den a není možné s určitostí říct, co bude zítra. Bude se to muset řešit až tehdy, když k tomu dojde. Už bylo tolik prorockých předpovědí a kolik z nich se naplnilo? Já osobně si myslím, že se to nestane.“

Na chvíli se obě odmlčely.

„Někdo po mě něco chce. Počkej, podívám se, kdo to je. Vanessa zavřela oči a za chvíli k oběma jejím hlasem mluvila nějaká bytost:

„Jsem Amodiem. Sledujeme život na Zemi mnohá staletí, ale dosud jsme nepochopili základní princip vašeho bytí. Proč žijete? Proč jste přijali fyzická těla, když vůbec netušíte, k čemu vám byla dána?! Každé zrození má svůj význam a ne malý. Je možností, jak získat vlastní zkušenosti a o ně se pak opírat v dalších existencích. Vy odvrhujete všechno. I sami sebe. To nechápeme. Jste skutečně vrcholem evoluce, jak říkáte, ale nejste vlastně ničím! Jste fyzickou koulí, valící se životem, která po jistotu ničí vše, co jí přijde do cesty a která není ochotná nést následky svého chování. Měli byste se učit od dětí. Těch nejmenších, ne starších než čtyřletých. Ti se dívají na svět ještě očima Boha, nejsou zatíženi předsudky a vidí i to, co vy považujete za výplod fantazie. Jste skutečně jako nákaza. Každý, kdo neodpovídá vašim smyšleným konvencím, je nemilosrdně zničen. Když ne fyzicky, tak alespoň ekonomicky nebo lidsky. Je postaven na okraj společnosti a má stejná práva jako zvíře. Tudíž žádná.

Nechápeme smysl vašeho snažení, které je zaměřeno na požitky, ego a malichernosti. Nejste první civilizací, která se vlastními silami dopracovává ke zkáze. Snad tady hraje roli i to, že máte základy v mnoha odlišných mimozemských kulturách. Některé vaše národy jsou mírumilovné, jiné bojovné, toužící po moci a majetku druhých. Příliš mnoho ras zanechalo na Zemi své značky v podobě lidí, odpovídající jim svým založením. Tím byl dán váš zánik už na samém počátku vaší existence.

Ale přesto všechno jste měli možnost za tisíce let poznat, co je to dobro. A ten, kdo pochopil, musel zemřít. Jako kacíř, neznaboh a antikrist. Jste zářným příkladem toho, jak technický rozvoj ničí duši a vede k marnosti. Vaše duše budou potřebovat staletí životů, než se dokáží očistit od nánosů bahna a budou schopny se dívat na svět očima duchovních bytostí.“

Tím byl monolog ukončen.

Během sezení se změnila i atmosféra v místnosti. Bytost, která jim právě sdělila svůj náhled na lidstvo jako takové, musela být hodně znechucená lidským konáním.

Vanessa i Elke dlouho seděly ponořené ve svých myšlenkách. Věděly, že tohle v tomto okamžiku změnit nemohou. Nedalo se nic dělat. Ale slyšet takovéto hodnocení vlastně i na sebe, to člověku na sebevědomí nepřidá.

„Fajn, jdeme spát“, rozhodla Elke. „Nechrápeš, že ne?“ ujistvovala se ještě.

„No dovol? Já a chrápat? A když, tak jen maličko. To tě určitě rušit nebude“, zažertovala Vanessa.

Vystřídaly se v koupelně a ulehly do postele. Ale spánek odmítal přijít. Alespoň Vanessa nemohla usnout. Hlavou se jí pořád honily myšlenky na vše možné.

Elke vedle za už chvíli pravidelně oddechovala. Znamenalo to, že její tělo už držel ve svém náručí anděl spánku a ona sama se už toulala někde daleko odsud.

V tom se z jejího lůžka ozval zvuk ne nepodobný řevu rozzuřeného medvěda. Elke se polekaně posadila na posteli.

„Co to bylo? Něco mě vzbudilo!“

Vanessa jen ztěžá potlačovala smích. „Chrápeš, zlato“. To už nevydržela.

Rozesmála se na celé kolo, rozsvítila světlo a s radostí si vychutnávala výraz Elčina obličeje. Její zděšení bylo skutečné.

„To není možné, já jsem nikdy nechrápala“.

„No jo, všechno musí být jednou poprvé, chrapošku“, rýpla si Vanessa, když se trochu uklidnila. Ještě chvíli se smály. Pak Vanessa zhasla, zavřely oči a jejich jemnohmotná těla se společně vydala na výlet snů.

Na novém listu papíru bylo datum sedmého července. Casius se co nejpohodlněji usadil na své židli a využíval přestávku k tomu, aby se znovu začel do dávného příběhu lidí, kteří se kdysi tak hluboce milovali. Nikdy by si nepomyslel, že jej chytí za srdce takoveto čtení. Považoval by to za brakovou literaturu. A teď hltal každé slovo. Omlouval to tím, že se to týká Vanessy. Ženy, která se nešetrně dotkla jeho srdce a přitom o tom neměla ani zdání. Ale ve skrytu duše si uvědomoval, že tohle je jenom výmluva.

Ted' se snažím naladit na jeho vlnovou délku a prožít to znovu tak, jak to viděl on:

Na Zemi jsem přišel se svojí partnerkou. Zdá se mi, že ona je více zaujata životem těchto podivných bytůstek, než já. Všichni někam neustále chodí, něco dělají, za něčím jdou. Nechápu to. Na co všechno tohle snažení? Proč prostě nepoužijí vnitřní energii k tomu, aby získali snadno a rychle to, co potřebují? Na všechno vynakládají příliš mnoho fyzických sil a výsledek stejně neodpovídá množství vydané energie. Jak je to zvláštní. Jak dlouho je to, co jsme přiletěli? Jak dlouho žijeme s pozemskými tvory, kteří se hrdě nazývají lidmi a jak dlouho tady ještě budeme, než beze zbytku splníme svůj úkol?

Nevím proč, ale cítím ve svém nitru podivné chvění. Je to odcizení, je to osamění, je to pocit ublíženosti? Nedokáži to přesně definovat, neboť pocity těla, které slouží jako můj dopravní prostředek na této planetě, neumím ještě dobře dešifrovat. Pracuje absolutně přesně, má bezchybný vzhled, ale něčím se přece jen liší od toho, které jsem nosil ještě nedávno.

Stále přemýšlím: v čem je rozdíl? Co mi neustále uniká, co nedokáži plně pochopit? Už asi vím. Nemůžu se vnitřně uvolnit. Jsem neustále ve střehu, neboť cítím, že se se mnou děje nějaká změna. Není náhlá, není viditelná, ale je tady a já ji vnímám jako zákeřného nepřitele. Každým dnem pobytu tady se měním. Ne fyzicky, ale vnitřně, v hloubi své podstaty. Stávám se jinou bytostí. Už nejsem tím, který sem přiletěl. Jsem jiný. Jak? Já vážně nevím. Ale změna se mi zdá neodvratná a proto vím, že musím odsud rychle pryč. Chci, aby byl úkol co nejrychleji splněn a my mohli svobodně odejít. Vrátit se do míst, která oba důvěrně známe, odložit tato těla a zapomenout, že jsme tu kdy byli.

Ale fyzický obal malého pozemšťánka, který nosí má láska ve svém těle, se vyvíjí neuvěřitelně pomalu. Nemůžu to urychlit. Musím počkat, až nastane doba, kdy tělo tohoto človíčka ukončí svůj prenatalní vývoj a bude schopno žít samostatně a nezávisle na jeho stvořitelce. Pak okamžitě odletíme a už se sem nikdy nevrátíme.

Obrovská tíha leží na mých ramenou. Nemohu se jí zbavit a nemohu se bránit. Mé tělo i má mysl jsou svázány podivnou silou, která je nad mé schopnosti. Nebrání mi v pohybu, ale díky ní se necítím volný. Chci pryč. Rychle a bez odkladu, dřív než podivný pozemský vliv zničí náš život.

Vybavuji si tvář své lásky. Vidím ji před sebou, ale především si vybavuji její hluboké černé oči a nazvednuté obočí v okamžiku, kdy se díví, nebo mě prostě jenom zlobí. Tato těla nám dávají

obrovskou možnost pracovat s emocemi, používat mimiku obličeje, prostými gesty vyjádřit svůj pocit. Je to zábavné, ale neuvěřitelně primitivní. Vždyť vyjádřit vnitřní hnutí mohu tolika způsoby, tolika modulacemi energie. Miluji ji a právě proto odsud musíme pryč. I ona se tady mění. Jakoby mi proklouzávala mezi prsty, jakoby se mi vzdalovala. Její vnitřní svět se mi odcizuje a přestává být mým světem. Už tam patří jiní. Já už tam nemám místa. A uvědomuji si jediné. Nechci ji ztratit. Nechci o ni přijít. Je částí mě samotného, je světlem mé existence, je smyslem mého bytí.

Dívám se na její rostoucí břicho a z mého nitra k ní proudí chladná odtažitost. Prožívá teď něco, co je mi vzdálené a cizí. Nemůžu se účastnit její radosti a ani nechci. Celý kmen oslavuje brzký příchod nového života, který je spojen s mojí láskou. Mým tělem však prochází mrazení a strach. Nesdílím s nimi jejich pocity, protože v nitru své duše cítím, že příchod jejího potomka bude znamenat pro nás dva obrovské potíže.

Jak se za dobu pobytu tady změnila. Kam se poděla její praktičnost a nadhled?

Jak to, že se na běžné věci dívá jako dítě, které poprvé vidí hvězdy? Její oči jsou doširoka otevřeny a já si uvědomuji, že se mi ztrácí a přede mnou stojí jiná bytost. Už není tím, čím byla. Stává se člověkem. Ale já nechci. Nechci, aby byla jiná. Chci ji zpátky.

Dítě je na světě. Je to malý tvor a ona se na něj dívá pohledem, který neznám. Vpíjí se do jeho tváře a není ochotna je dát z ruky. Jsem hluboce raněn. Vždy jsme se o všechno dělili společně. Ale teď mezi námi stojí, či spíš leží, něco, co tvoří nepřekonatelnou překážku mezi námi.

Uvědomuji si, že pokud tady zůstaneme déle, na dlouhý čas ji ztratím. Bez skrupulí jí připomínám úkol, kvůli kterému jsme přiletěli. Víím, že je velmi zodpovědná a dřív nebo později uzná, že mám pravdu. Jsem nekompromisní.

Nesmím povolit a musím nás odsud dostat dřív, než bude pro nás pro oba pozdě.

Regenerace jejího těla proběhla velmi rychle a my jsme mohli odejít.

Přišel se s námi rozloučit celý kmen. Až k lodi přišla s dítětem v náručí a tam jej - s pro mě neznámým výrazem - předala do rukou jeho otce. S jakou nechutí jsem pozoroval tuto scénu a toužebně si přál být odtud.

Konečně se za námi zavřely dveře lodi a ta se s jemným houpnutím zvedla vzhůru. Odlétali jsme - navždy.

Vrátili jsme se domů. K mému velkému úžasu nesouhlasila s převzetím svého původního těla, ale s nadšením přijala nový úkol, který vyžadoval zůstat v tomtéž těle a pohybovat se v oblasti, kterou jsem s takovou radostí opustil. Byl jsem si plně vědom toho, že to pro mě bude neuvěřitelně složité, ale na druhé straně jsem byl pevně přesvědčen o tom, že náš vztah je natolik silný, že přečká všechny bouře.

Naše práce nedaleko Sluneční soustavy byla velmi náročná a nedávala nám příliš mnoho možností vzpomínat na to, co se stalo na Zemi. Alespoň já jsem téměř zapomněl. Ale co se to děje s ní? Proč je najednou tak uzavřená, proč její pohled směřuje do jednoho místa a na můj dotaz, co s ní je, reaguje jen smutným úsměvem?

A pak mě jednou požádala, že se chce vrátit. Že chce vidět dítě, které přivedla na svět a znovu se setkat s lidmi, kteří jí dali možnost poznat život z jiné stránky. Nesouhlasil jsem. Uvědomoval jsem si, co by se mohlo stát, kdybych souhlasil a vrátili se tam. Mlčela, neřekla na to vůbec nic. Jen zlověstný záblesk se mihl v jejích očích a mým tělem proběhl mrazivý chlad.

Období, které jsme potom spolu prožívali, nebylo zrovna nejlehčí. Bránila se každé chvíli, kdy jsme byli spolu, nechtěla se mnou mluvit, byla odtažitá. Ale já ji stále miloval. Věřil jsem, že tohle všechno přejde a my budeme žít stejně jako dřív.

Nakonec jsem souhlasil. Nemohla se dočkat, až naše loď doletí na dohled Země, její oči soustředěně pozorovaly obrazovky a její netrpělivost rostla každým okamžikem.

Přistáli jsme na známých souřadnicích. Okolí neodpovídalo tomu, co jsme znali, ale chyba v navigaci byla vyloučena. Stáli jsme skutečně tam, kde jsme to měli znát.

Krajina však byla pustá, vyprahlá, vypadala jako spálená a život se do ní teprve pozvolna vracel. Sám jsem byl překvapen, ale to, co jsem spatřil v její tváři, mě vyděsilo. To nebyl smutek, byl to úžas spojený s nepopsatelnou nenávisť, bezmocností a smutkem. Jen tiše zírala a její tělo zachvátila podivná křeč. Nebyla schopná pohybu, stála jako sloup a jen se dívala. Objal jsem ji kolem ramen, abych zmírnil její bolest, ale prudce se mi vytrhla z náručí a zamířila k lodi.

Dlouhou dobu mlčela a neřekla ani slovo. Pak se ke mě otočila a divokost v jejích očích jenom umocňovala vodopád slov a emocí, kterým popustila stavidla. Takovou jsem ji neznal. V ten moment mi připomínala zvíře. Hnána vlastní bolestí a nevládnutými emocemi, se na mě vrhla. Obranný instinkt, dobře cvičený, zareagoval téměř okamžitě. A tehdy jsem pochopil, že mezi námi začal boj. Boj o moc. Boj o postavení. Boj o možnost rozhodování. Od té doby jsem žil v napětí a očekávání něčeho nedobrého.

Stejně jako její, tak i mé emoce nade mnou postupně převzaly svou moc. Ztrácel jsem kontrolu sám nad sebou a nebyl jsem schopný zastavit příval zlosti, který mě ovládal. Nechtěl jsem být zlý, ale nevěděl, jak s tím pracovat a po každém emočním výbuchu jsem cítil úlevu. Bohužel jen na chvíli. Znala mě příliš dobře, její útoky vůči mě byly vedeny s dokonalou přesností a nikdy se neminuly cíle. Vytáčela mě do neuvěřitelných obrátek a já se začal bránit se stejnou razancí. Pak už šlo jen o to, kdo z koho. Kdo bude mít větší výdrž, kdo bude pevnější a rozhodnější. Byl to skutečný boj na život a na smrt. Ale já nechtěl zemřít. Vzdálenost mezi námi neuvěřitelně rychle narůstala a já jsem cítil, že není cesty zpátky.

Kdo byl vinný? Kdo byl za tohle všechno zodpovědný? Mohlo za to to malé dítě, na které se tak upnula? Mohla za to ona sama tím, že podlehla citům?

Mohl jsem za to já, že jsem neodhadl situaci? Nevěděl jsem. Jen jsem cítil, že už nemůžu dál. Nechci takhle žít, nechci trpět jako člověk.

Při jedné emoční výměně mé tělo zachvátil živočišný pud. Choval jsem se jako zvíře. Toužil jsem ji ponížít a ublížit jí, ranit ji v samé její podstatě. Strhl jsem ji na zem a jednal jako skutečný barbar.

Nebránila se. Věděl jsem, že kdyby jenom trochu chtěla, neměl bych to tak jednoduché. Možná si vnitřně uvědomovala, že ona je tím, kdo zavinil tuto situaci a nechtěla mi skutečně ublížit. Její schopnosti práce s energií byly stejně skvělé jako moje, ale ona je prostě nepoužila. Já se choval jako zvrhlý člověk a ona se bránila jako žena. Chabé pokusy dostat mě ze svého těla jsem zvládl velmi lehce a pak už jsem na nic nemyslel. Rudá zář zalila mé oči, a pak nebylo nic, než tma.

Probral jsem se jakoby z divného snu. Ležela na boku a mlčela. V ten okamžik jsem věděl, že náš společný život skončil. Že neexistuje společná cesta pro nás pro oba, ale bez ní jsem žít nechtěl. Opět jsem pocítil nápor emocí a bez rozmyšlení jsem vypnul jádro reaktoru. Aniž by otočila hlavu, věděla, co jsem udělal. Věděla, že jsem nás odsoudil k smrti. Jen se na mě podívala svýma očima a já jsem v nich neviděl vztek, ale smutek a prosbu o odpuštění. Ještě nekonečné vteřiny jsme se dívali jeden na druhého, než mohutný náraz ukončil naše trápení.

Opustili jsme svá těla, ale ona se mi okamžitě ztratila. Pochopil jsem, že se mezi nás vklínilo něco neskutečně mocného, s čím budu jen velmi těžce bojovat.

Země. Jak nádherně to slovo zní. A kolik vlastní bolesti je s jejím jménem spojeno. Tady jsem zanechal svou lásku. Ona zůstala dobrovolně, ale já jsem nemohl. Planeta i její obyvatelé jsou pro mě příliš cizí, příliš nepochopitelní, příliš nevypočitatelní. Nechtěl jsem tady zůstat a nechtěl jsem se sem už nikdy vrátit. Neznámý pocit rozedírá mé nitro a já jsem hnán jakousi silou pryč z tohoto prostoru, pryč z tohoto vesmíru.

Tělo, které bylo stvořeno pro mou pozemskou práci, zůstalo i s tělem mé lásky na povrchu této zrádné planety. Měli jsme oba na výběr. Vrátit se zpět domů a zase převzít svá skutečná těla, nebo zůstat a zrodit na Zemi jako pozemšťan a mít tak možnost poznat něco jiného. Ale co to je

- jiného? Asi emoce, které má naše rasa už dávno zpracované a se kterými už mnoho milionů let nepracuje, neboť jsou překážkou v naší práci a jeví se jako neefektivní a zbytečné. Proč jen zatoužila po něčem tak nízkém a primitivním, jako je tělesná blízkost jiné osoby, proč zatoužila po výchově malého tvora, kterému dala fyzický tvar. Děti se přece rodí jako dokonalé bytosti a není třeba jim věnovat víc pozornosti, než jaká je nutná. Sami dají najevo, jaké jsou jejich potřeby a sami si také určí, kolik toho potřebují od jiných bytostí. Tak na co se tolik věnovala jednomu malému, ale absolutně nedokonalému fyzickému tvoru, jehož otec byl obyčejným příslušníkem nevzdělaného horského národa? K čemu tolik emocí? To je přece naprosto zbytečné. Co ji mohlo oslovit na fyzických dotycích? Proč???

Takové otázky se mi honily v hlavě a já jsem nebyl schopen si na ně sám odpovědět. Nechápal jsem nic. Ani to, proč se rozhodla zůstat tady. Tito přízemní lidští tvorové budou přece ještě potřebovat mnoho milionů let, než se stanou rasou alespoň vzdáleně připomínající tu naši. A kdo jim zaručí, že přečkají evoluční vývoj a jejich civilizace přežije všechny změny, které je čekají, a že na konci této cesty bude duchovně vyspělý pozemský člověk?

Člověk. Zní to jako urážka. Vyvolává to ve mě hněv a nejsem s to jej ovládnout. Jejich přízemní chování mě připravilo o ženu, která mi byla vším a já vůči nim pociťuji obrovskou nenávisť.

Vracím se domů. Tam, odkud jsme společně přišli a kam se vracím sám.

Byl jsem uvítán se všemi poctami, ale nemám pocit vítězství. Spíš samoty.

Mé původní tělo leží vedle jejího. Jsou úplně stejná, jako když jsme je společně opouštěli. Já si jej zase obléknu zpátky a s ním se vrátí i dřívější způsob života. Bude opravdu stejný? Budu schopen žít stejně jako dřív i potom, co jsem za poslední dobu zažil? Myslím, že moje cesta je jasná. Jak dlouhá tato cesta samoty bude, to nemohu říct. Ale jsem pevně přesvědčen o tom, že se jednou ke mně moje láska vrátí.

Jsem zase ve svém vlastním těle. A s ním se vrátily i vzpomínky na život po boku mojí lásky. Miloval jsem ji a ztratil jsem ji. Zůstala kdesi neskutečně daleko a já nemám možnost sdílet její osud s ní. Nemám? Ne, protože ta Země není mojí zemí. Nepoutá mě k ní nic a já necítím potřebu vracet se na ni.

Ted' jsem absolutně volný. Všechna rozhodnutí jsou jen má vlastní a já mohu jít, kam chci. Odlétám pryč, abych při práci zapomněl na události poslední doby a lépe se srovnal s myšlenkou, že jsem sám. Že už nejsme pár.

Jak dlouho jsem cestoval, pracoval a snažil se zapomenout, sám nevím. Vím jen jediné. Není to možné.

Slyšel jsem říkat šamana, že čas zahojí rány. Jaký čas. Co to je? Jak dlouho to trvá? Moje rány může zahojit jen jedna jediná bytost. Moje láska. A nikdo jiný.

Často jsem upadal do jakéhosi prazvláštního stavu, kdy mi hlavou probíhaly spousty myšlenek na to, jak jsem se zachoval. Nechápu to, nemůžu to pochopit. Jsem veskrze racionálně uvažující bytost, která se nedá tak lehce strhnout k neuváženým krokům. Každý můj krok je předem důkladně analyzován a pak teprve proveden. Co mě vedlo ke zkratovému jednání? Proč jsem jednal impulzivně a instinktivně. Vím, byli jsme předem poučeni o změnách

provedených v našich tělech a o jejich možném působení na naše chování, ale netušil jsem, že jejich vliv bude tak silný. A přesto byl takový, že dokázal zničit pouta, jež byla mezi námi.

Najednou jsem si uvědomil, že toto tělo nedovolovalo, abych jí projevoval svoji lásku stejným způsobem jako dřív. Měla snad pocit, že se změnou prostředí přišla i změna mého vztahu k ní? Jak jsem jí vlastně dával najevo, že jí stále stejně miluji, že se mezi námi nic nezměnilo? To já jsem přece pociťoval obrovskou změnu, která se mezi námi udála! Už to nebyla má láska, už patřila někomu jinému. Měl jsem pocit, že to malé stvoření, které přivedla na svět, mezi nás postavilo něco, co jsem nebyl schopen ani při nejlepší vůli překonat. A jakou roli pro ni hrál otec jejího dítěte? Byl pro ni důležitý?

Milovala ho stejně jako mě?

Jak dlouho jsem se zaobíral těmito myšlenkami nemohu říct. Kolik uběhlo pozemských let, si vůbec netroufám odhadnout. Ale najednou jsem pocítil neskonale touhu ji obejmout, držet v náručí a zblízka jí pohlédnout do očí. Chtěl jsem, aby opět sama pocítila, jak hluboce ji miluji. Že na mém vztahu k ní se vůbec nic nezměnilo.

Rozhodl jsem se. Požádal jsem o návrat do temné krajiny snů. Tím pro mě Země skutečně byla, neboť ona mě připravila o moji lásku a jen ona mi ji zase mohla vrátit.

Znovu jsem odložil své tělo a zanechal jej vedle jejího. A zase vrátil se na Zemi.

Zrozoval jsem se jako vesmírný cizinec do těl těchto duchovně uzavřených pozemšťánek a byl jsem odhodlán poznat jejich život co nejlíže, neboť ta, kvůli níž jsem se vrátil, už byla člověkem. A já jsem se jím musel stát, aby se mi otevřela cesta k ní.

S každým novým zrozením v těle člověka se mi uzavírala moje duchovní paměť a já jsem přestával být bytostí a stával se jedním z nich.

Ale ve své duši stále nosím vzpomínky na minulost. Na to, co mě potkalo tak dávno a co je v mém nitru tak neskutečně bolestivé. Abych uchránil sám sebe, uzavřel jsem své emoce do pevného krunýře a nepouštěl je na povrch. Byly to ony, kdo způsobily zkratové jednání v mé minulosti a teď jim nedovolím, aby měly nade mnou moc.

Z kolika pozemských životů jsem čerpal zkušenosti? To úplně přesně nevím. Jen drobné úlomky vzpomínek na „něco“ se občas vynoří a zase se hned ztratí v labyrintu mých myšlenek a těchto okamžicích zažívám ten překrásný pocit něčeho blízkého, důvěrného a tak uklidňujícího.

Hledání. To slovo nejpřesněji vystihuje to, co tady a teď dělám. Hledám svoji lásku, hledám sám sebe. Snažím se pochopit „PROČ?“.

Tento život mi dal možnost poznat spoustu zajímavých lidí. V chování mnohých vidím sebe dřív, mám možnost srovnávat, analyzovat. A hlavně - potkal jsem někoho, kdo dokázal nevybíravým způsobem stáhnout ochranný obal z mého nitra. Neprotestoval jsem. Jen jsem naslouchal. Každé vyřčené slůvko pronikalo mým tělem a zarývalo se do něj jako nůž. Proč je mi to tak blízké? Proč obyčejná slova obyčejné lidské bytosti atakují mou duši a rozdírají ji do krve? Jak to, že to dovolím? Proč trpím a nebráním se? Má pravdu? Potkal jsem ji proto, aby nastavila zrcadlo mé duši, aby strhala mé ochranné valy a nechala dopadnout světlo poznání na má bolavá místa? Musí poznání bolet? Chce se mi rvát, chci všem říct, že to není pravda, že tak to není a přesto všechno vím, že má pravdu.

Vrací se mi dlouho zapomenuté vzpomínky, dotýkají se mě dávno zapomenuté pocity. Každým dnem sahám hlouběji a hlouběji do svého nitra a kousek po kousku rozebírám obruč kolem svých citů. Už vím, že ony jsou pro ně - pro nás - hnací silou. Jen mám ještě trochu obavy. Nemohu je pustit ven najednou. Musím je nechat pomalu vytékat na povrch, seznamovat se s nimi, učit se s nimi zacházet a nenechat se jimi opanovat. Kdo z nás dvou vyhrál, ukáže čas. Ale já už vím, že být člověkem, je neskutečně těžké.

Tohle jsou nejspíš pocity mého partnera. Musel vnitřně velmi trpět, když viděl, že přichází o to, co mu bylo tak blízké. Byl vlastně nucen vrátit se na Zem, aby pochopil sílu lidských citů a byl potom schopen se mnou žít v jednom svazku.

Já jsem jej svou sobeckostí přinutila udělat to, co sám ani nechtěl. A nezůstalo jen u toho. Bylo toho daleko víc, co podstoupil kvůli mě. Našel v sobě sílu vrátit se do dusivé atmosféry Země i přestože věděl, že jedno zrození nestačí k tomu, abychom se zase setkali. Dokázala bych to já? Našla bych na jeho místě v sobě odvahu opět vstoupit do míst, která mi byla zdrojem obrovského zklamání a nepopsatelné bolesti?

Jak dokáže být člověk neuvěřitelně sobecký a díky vnitřní ublíženosti je schopen a hlavně ochoten manipulovat druhým, zvláště tím, koho miluje. Co nebo kdo nám k tomu dává právo? Nejspíš nikdo, my sami jsme tím, kdo si volí cestu, kdo si sám staví překážky a vytváří životní situace, nad kterými pak zoufale stojí a nařiká. Teď už vím, že kdybych byla jenom o kousíček vstřícnější a otevřenější, nemuselo to dojít tak daleko. Ale zároveň jsem si plně vědoma toho, že

jenom má vlastní osobní a bolestivá zkušenost je tím, co mě přinutí zastavit se a znovu krůček po krůčku rozebrat situaci, abych posléze pochopila, že jenom já můžu za své postavení a nikdo jiný na tom nemá nejmenší podíl. Zvykli jsme si naříkat na osud, na druhé a činit je zodpovědné za to, co nás potkalo. Ale je to skutečně tak? Není to třeba jenom naše pohodlnost a lenost, které nás ženou do překárných situací, ze kterých se pak dostáváme se šrámy jak na těle, tak hlavně na duši?

Přestože byl muž, nedokázal se Casius ubránit jakémusi vnitřnímu smutku. To, o čem psala ho velmi oslovovalo.

Neprožíval ještě nedávno totéž? Samozřejmě, že se v jeho životě nevyskytoval žádný létající talíř, žádní domorodci, ale byly tam nápadné podobnosti.

Před mnoha lety byl silně přesvědčen o tom, že jejich manželství je to nejstabilnější, jaké mohlo být kdy uzavřeno. Byl na to jak se patří pyšný a dával to svému okolí najevo. Pohrdal všemi, kteří měli doma místo klidného přístavu bojiště a díval se na ně skrz prsty. Se ženou dokázali problémy řešit za pochodu a jeden druhého si velmi vážili.

A pak to byl on, kdo zničil všechno, co vytvořili. Setkal se s ženou, která se mu jevila jako dokonalost sama. Neohlížel se napravo nalevo, nedbal dobrých rad přátel. Šel si za svým jako umanutý osel. Jeho žena dlouho a trpělivě čekala, až ho pobláznění pustí. Byla přesvědčena, že až se zklidní jeho hormony, bude zase tím, kým býval. Ale nakonec jí došla trpělivost a po patnácti letech manželství požádala o rozvod. Prodali byt, rozdělili si majetek a každý šel svou cestou. Děti mohl vídat i mimo dobu určenou soudem. Nebránila mu v tom. Nakonec, byl přece jenom jejich otec.

Byl zvědav, jak to skončí. Nechtěl si to přiznat, ale ve hloubi své duše doufal, že pokud našli cestu k sobě tito dva, najde ji i on ke své bývalé ženě. Moc si to přál. Proto nedočkavě nahlédl do dalšího listu. Nebylo tam moc textu. Neudržel se a četl.

Znovu jsem tě našla. Po nepředstavitelně dlouhé době jsme se konečně setkali i v tomto fyzickém světě a díky tobě se mi otevřely další vzpomínky. Jsi zase se mnou. I když ne vždy přímo fyzicky, stále vnímám tvoji přítomnost hluboko ve svém srdci a vím, že se naše cesty každým dnem přibližují. Nechci nic uspěchat. Hledali jsme jeden druhého tak dlouho, že by bylo pošetilé uklouznout na posledním kroku a přijít o vše, čeho jsme dosáhli. Miluji tě. Znáš každíčkou částičku tvého těla a přece jsi pro mě velkou neznámou. Znovu poznávám bytost, která je součástí mne samé. Ale cítím strach a úzkost. Bojím se, že tě opět ztratím. Víím, že to není možné. Stejně jako já, tak i ty jsi se rozhodl, že zaplníš ono černé místo ve svém srdci láskou toho, koho jsi nikdy nepřestal milovat.

Zasloužím si tvou lásku? Věřím, že ano. Jen ještě nějaký čas potrvá, než pochopím všechny souvislosti a hlavně sama sebe. To já jsem největší překážkou našemu opětovnému spojení. Přišel jsi na Zemi kvůli mně. Aby ses mi přiblížil, abys mě pochopil. Není to pro tebe jednoduché. Jak snadno se tady dělají chyby, jak snadno tady může duše uváznout. A přesto jsi přišel.

Proto cítím na svých bedrech odpovědnosti i za tebe. Jsi tady jako dítě. Nezkušené, odpoutané od ochranného zdroje, hledající a chybné. Moc si přeji, aby tvá cesta byla dokonale čistá. Aby tě už nic nevázalo k Zemi a k jeho obyvatelům. A aby se tak skutečně stalo, museli jsme se vrátit až na samý počátek. Prožít si znovu onu slast i peklo. A hlavně - pochopit, proč se tak stalo. Takže teď prožíváme očistec. Ty i já. Postupně chápeme souvislosti a všechny „náhody“, které nám vstupují do cesty. Ty jsi můj velkou „náhodou“ a já za to moc děkuji.

Casius v duchu zajásal. Naděje umírá poslední. A ta jeho byla podpořena tím, co právě dočetl. Mezi ním a jeho ženou a Vanessou a jejím partnerem bylo velmi mnoho paralel. Oni si už

cestičku k sobě prošlapávali. Teď záleží na něm, zda najde v sobě dost odvahy a pokusí se o to i on sám. Jeho bývalá žena za tu námahu rozhodně stála.

Domluvil s Vanessou, že se sejdou u něj v kanceláři po čtvrté hodině odpoledne. Ani jeden z nich netušil, jakým směrem se jejich setkání bude ubírat, ale na tom vůbec nezáleželo. Mnohdy si jenom tak povídali a Vanessa otvírala Casiovi nové prostory poznání. Byly to ty, kterým se donedávna ještě tak urputně bránil.

„Docela by mě zajímalo, jakých postů dosahuje každý z nás v průběhu svých životů. Vy jste se totiž nedávno zmínila o tom, že jste byla vládce. Pokaždé jinde. Jednou jako muž, podruhé jako žena. Znamená to snad, to je to jakýmsi pravidlem, že jste žila takto?“ zeptal se Casius.

„Ne. To v žádném případě. Tohle byla spíš jen výjimka. I já jsem se rodila jako obyčejný člověk, žebrák i jako otrok. Myslím si, že každý z nás má možnost vyzkoušet si tyto pozice, aby měl alespoň podvědomou představu o tom, jaké to je.“

Casius neměl nejmenší ponětí o tom, že touto poznámkou v ní vyvolal dávný děj. Znovu se jí vybavila její mentální cesta do velkého sálu. Tam už jednou seděla a zdálo se, že v tomto období prožila víc zajímavých setkání, než kdykoliv potom. Proti ní kráčela postava. Byla oblečená do splývavého bílého roucha a její pohled byl upřen na Vanessu. Ta se snažila rozpoznat její obličej a podívat se bytosti do očí, ale nešlo to.

Zraky všech přítomných byly upřeny na tohoto podivuhodného návštěvníka.

Stráže ho nechaly klidně projít, nikdo mu nebránil v cestě k Vanesse. Bytost přistoupila až k ní. Nepoklekla, nesklonila hlavu, nevzdala jí hold tak, jak to dělávali všichni ostatní. Jen před sebe natáhla pravou ruku. Vanessa spatřila v její dlani průsvitný, opracovaný krystal. Proti své přirozenosti jej vzala levou rukou a zároveň se jí v duchu omlouvala za to, co bude následovat. Nevěděla sice proč, ale byla si jistá, že jí bytost rozumí.

Na její pokyn se stráže vzpamatovaly, obklopily zvláštního hosta a odvedly jej do zadních komnat.

Tady zůstali sami. Vanessa poklekla před tímto mužem a tentokrát nahlas se mu omluvila:

„Promiň mi mé nedůstojné přijetí, ale jsem obklopen tolika lidmi různého smýšlení, že tě nehodlám vystavovat jakémukoliv nebezpečí z jejich strany. Kdyby zjistili, že ti projevují náklonnost a úctu, neminula by tě jejich pomsta. Ještě jednou se ti za to vše omlouvám“.

Host se jen usmál a pomohl jí vstát. Společně se posadili na sedátko potažené drahou látkou.

Vanessu muž neuvěřitelně přitahoval. Ale nejzvláštnější na tom celém bylo to, že toto všechno prožívala na dvou úrovních. Dívala se na to jako žena, ale děj prožívala jako muž. Panovník, který vládl rozlehlému území. Poukázala na tuto skutečnost.

Muž se znovu usmál: „Víš přece, že neexistuje předtím, teď a potom. Jsme v jediném okamžiku vším“.

Mluvil a průsvitný krystal přitom vložil na její oděv do míst, kde byla srdeční čakra. Bylo to s podivem, ale zapadl tam, jako by to bylo odjakživa jeho místo a nádherně se rozzářil.

Poděkovala a pak se zaposlouchala do toho, co jí povídá. Když skončil, položila mu otázku, která trápila její nitro: „Neudělala jsem chybu, když jsem nechala zemřít členy sekty Bafonet? Nebylo to proti božím zákonům?“

„Do tvých rukou byla svěřena obrovská moc. Použila jsi ji pro dobro a ve prospěch jiných, ne pro vlastní uspokojení, ne pro osobní pomstu. Chránila jsi svůj lid, své poslání. Stejná moc a síla ti bude svěřena i v budoucnu a zase jí smíš použít jen pro dobrou věc,“ odpověděl jí.

Vanessa najednou věděla, proč ji tak neuvěřitelně přitahuje. Byl to šaman, který je tehdy přivítal v peruánských Andách. Proto jí byl tak blízký. Proto ta náklonnost a úcta.

Pak se jeho postava začala rozplývat.

„Počkej prosím. Mám ještě jednu otázku. Týká se mě a mého partnera“.

„Odpověď už na to oba znáte. A my se zase setkáme, až se váš čas na Zemi nachýlí ke svému konci“. A rozplynul se.

Vanessa se zvedla a vracela se zpět do sálu. Stále si udržovala onen pocit prolnutí dvou úrovní. Byla v nich současně jako žena i jako muž. A jako panovník kráčela chodbou a na její hrudi zářil darovaný krystal.

„Tak proč se vám vybavily zrovna tyto inkarnace. Proč ne třeba ten otrok?“ vyrušil ji ze vzpomínek Casius.

„Protože mají nějaký vztah k tomuto období mého života. Je tam něco, s čím opět přijdu do kontaktu a to, co jsem prožila už kdysi dávno, může být vodítkem, jak s tím naložit.“

„Znamená to, že se vám vybavilo něco jako šablona a podle ní budete postupovat dál?“

„Ne. Tak určitě ne. Nikde totiž není napsané, že můj postoj tehdy byl správný.“

Proto jsem měla možnost se na to znovu podívat, prožít si to a hlavně to zhodnotit. Znamená to jen tolik, že v tom existuje jeden malý styčný bod, který je společný pro obě situace. A nezáleží na tom, že jsme to prožili před tisíci lety. Moje rozhodnutí tehdy mělo vliv na další události, které mě pak potkaly v jiných zrozeních. Rozumíte?“

„Takže vy sama nemáte jasno, o co vlastně jde. Je to tak?“

„Správně. To co je hlavní v obou mých vstupech, není to, že jsem byla vládce, ale to, že jsem se musela nějak rozhodnout. A to velmi rychle. Jestli si vzpomínáte, můj tehdejší fyzický otec mi řekl, že na mém rozhodnutí záleží osud dětí, které se ještě nenarodily. Nevím sice, o co půjde, ale vím, že ono rozhodnutí bude zřejmě velmi složité a možná i bolestivé. Ale až ta situace nastane, budu vědět, že jsem na to byla připravována.“

„A vy si myslíte, že se to rozhodnutí bude týkat zase většího počtu lidí?“

„To asi ne. Může jít jenom o mě. O můj postoj. O nic jiného.“

„Vysvětlíte mi, prosím, proč jste ten vstup ke studnici prožívala tak emotivně. Copak i po tak dlouhé době je to stále živé?“

„To se těžko vysvětluje někomu, kdo podobnou situaci nezažil. Nezáleží na tom, kdy se to stalo. Zkuste se vžít do pocitů člověka, na kterém závisí osud tisíců dalších. Jste pod neustálým tlakem a každé vaše rozhodnutí vyvolá nevoli. Záleží jen na tom, kolika lidem se to nebude líbit. Může to být hrstka, ale může to být i většina. A já jsme udělala rozhodnutí, které nikomu nedalo na výběr. Když umírají nevinní a vy s tím nemůžete nic dělat, není těžšího břemene. Věřte mi.“

Pozorně si ji prohlížel. Bylo docela těžké uvěřit, že toto drobné stvoření v sobě ukrývalo něco, o čem svět kolem neměl ani tušení. Jistěže existuje mnoho dalších lidí, kteří měli podobné schopnosti, ale byli jiní. Většinou se s nimi chlubili a vystavovali je na odiv. Ale ona ne. O tom, co nosila ve své duši, vědělo jenom pár lidí. A ti by se dali spočítat na prstech jedné ruky.

Když ji viděl poprvé, konstatoval, že je to hezká ženská. A začala ho přitahovat ještě víc, když se rozpovídala. Nemluvila jen tak, aby něco řekla. Vypadalo to spíš, že si razí cestu přímo k duši. K tomu, co je tak zranitelné, ale přesto lidskému oku neviditelné.

„Docela by mě zajímalo, proč se o váš návrat do minulosti tak zajímal Azir. Co může mít společného s tím, co jste prožila vy?“

Casius nahlas vyslovil to, o čem už Vanessa přemýšlela. Kdo vlastně Azir je? A co by se stalo, kdyby dostal to, pro co si přišel? Nezná ho sice osobně, ale zdá se, že čas pracuje proti němu. A to, že tolik stál o ony údaje, mohlo znamenat jen jediné.

Věděl o jeskyni, protože nejspíš žil v tehdejší době a ona už tenkrát pro něj představovala velké lákadlo. Ale nedosáhl potřebné úrovně k tomu, aby se v ní mohl pohybovat volně a bez překážek. Potřeboval k tomu ji. Bude si muset dávat pozor na to říká a hlavně komu to říká.

„To nevím. Jen čas nám může poskytnout odpověď na tuto otázku.“

„Nemáte chuť se znovu podívat do oné tajuplné jeskyně?“

„Abych pravdu řekla, moc. Ale cítím, že zatím ještě nepřišel ten vhodný okamžik. Nenašla bych tam asi to, co hledám.“

„Vidíte a já jsem si myslel, že když se k nám dostane takováto informace, tak že kdykoliv můžeme navázat na její nit a tak pokračovat v „započatém hovoru“. A ono se zdá, že to tak není.“

„V tom máte naprostou pravdu. Alespoň u mě to tak funguje. Většinou se ke mě dostávají jednotlivé střípky. V tom daném momentě většinou nevím, co s nimi. Pak přijde další, z jiného soudku, pak znova a znova. No, a jednoho krásného dne se to bez mého přičinění, díky nějakému impulzu z venčí, složí a já držím v rukou nějaký obrázek. Co si z něj vyberu, je čistě na mně.“

„Chcete říct, že nebývají konkrétní?“

„Ne tak konkrétní, jako když vezmete pastelku a kreslíte. Musíte hledat, co vám chce říct. Ne hlavou, ale srdcem.“

„To se mi zdá velmi složité.“

„Mně to ze začátku tady tak připadalo, ale postupem času jsem se v tom naučila orientovat. Nechce to nic jiného, než získat cvik. Ostatně - jako ve všem.“

„Mě se ještě stále tyto věci zdají velmi nepochopitelné a nějak mi pořád unikají. A když už mám konečně pocit, že jsem něco z toho pochopil, objeví se nová skutečnost a jsem zase na začátku.“

„Tak proč se tedy věnujete hypnóze? K čemu jsou vám věci, které se tam dozvíte. Ne všechny přece pomáhají lidem překonat jejich potíže. Když vezmu v úvahu jenom to, o čem naposledy mluvila Sabina ...“ nechala Vanessa větu nedokončenou.

„K čemu?“ začal svou odpověď otázkou. „Asi sbírám informace. Možná mi to v budoucnu pomůže lépe pochopit tuto problematiku. Z toho, co vím od vás a od Sabiny, moc moudrý nejsem. Zdá se mi, že ostatní se pohybují v jiných sférách než vy.“

„Možná, že otázka, kterou vám teď položím, vám bude připadat zvláštní. Ale napadlo vás někdy, že to, co se dozvíte, pro vás může být za určitých okolností nebezpečné? Nikdy jste o tom nepřemýšlel?“

„Děsíte mě. Ale když se na to podívám s dnešními zkušenostmi, musím s vámi souhlasit. Asi to skutečné může ohrozit mé soukromí. Ale myslím si, že to, co získám od vás, nemůže pro nikoho znamenat žádné nebezpečí.“

„No, nedávno to byly jenom kazety, ale co když se někdo bude domáhat něčeho většího?“

„Nebudu mu to moci dát,“ zareagoval snad až moc rychle Casius. Ale příliš jistý si asi nebyl. Seděli naproti sebe a mlčeli. Pak Vanessa přerušila ticho: „Zamýšlel jste se někdy nad tím, proč jste se tady narodil?“

„Mnohokrát. Říkal jsem si, proč nežiji třeba v jiné zemi, někde, kde jsou větší možnosti než u nás.“

„Ne. Tak jsem to nemyslela. Ptala jsem se na to, proč jste se na narodil na této Zemi a právě v této době?“

Casius zaváhal. „Tak takto jsem na to nikdy nepohlížel. Víte, ještě nedávno mi byla myšlenka toho, že se rodíme vícekrát, proti mysli. A ještě ani teď nemůžu říct, že bych se s ní plně ztotožnil. To už je mi bližší možnost existence mimozemských civilizací. Když jsem na to poprvé narazil, nevěřil jsem ani tomu.“

„A teď už věříte?“

„Jsem hodně zviklán ve svém původním přesvědčení. Už proto, že tyto informace ke mně přišly ne z tisku či internetu, ale od vás dvou, nezávisle na sobě. A to v době, kdy jsem po ničem takovém nepátral. Vy víte, že mě přitahuje psychologie. Měl jsem představu o tom, že pomoci hypnózy budu lidem pomáhat řešit jejich problémy, nemoci. Že se dostaneme sice do minulosti, ale té současné, jestli mi rozumíte.“

Vanessa lehce přikývla. Viděl v jejích očích skutečný zájem, proto bez ostychu pokračoval.

„Ze začátku to tak více méně bylo. Ale pak stále víc a víc přicházelo v hypnóze k lidem něco, o čem ani sami neměli tušení. A to byl prapůvod toho, proč jsem dnes tam, kde jsem. Tedy: tady a s vámi. Vy a Sabina mě seznamujete jak se zážitky ze své vlastní minulosti, tak také přinášíte zprávy z míst, kde jste možná nikdy nebyly, ale kam se můžete mentálním zrakem podívat. A abych řekl pravdu, myslím, že vám trochu závidím.“

„Nejspíš nemáte co. Každý z nás přišel na tento svět s nějakým úkolem. Může to být třeba vlastní duchovní růst spojený s prací pro širší masu lidí. Mnozí se sem rodí s tím, že vlastní

karmu čistí právě v činnosti a pomoci druhým. A vy pomáháte lidem s hledání problémů uvnitř sebe. Možná jste si to nikdy nepřipustil, ale tohle je velmi záslužná věc. Problémy, které nás potkávají, totiž nejsou problémy našeho okolí, ale jsou způsobeny námi samotnými. My jsme jim kdysi vytvořili živnou půdu a oni se k nám teď vrátily, protože nastal vhodný čas k jejich řešení."

„A vy víte, proč jste sem přišla?“ vrátil jí otázku Casius.

„Myslím si, že alespoň částečně to vím. Ale to je velmi dlouhá historie. A tu probereme až někdy příště. Souhlasíte?“

„Nedáváte mi jinou možnost.“

„Víte, právě možnost výběru činí náš život někdy hodně složitý. Kdybyste měl jen jednu jedinou možnost, přijal byste ji jako fakt. Když je jich víc, tříští se vaše pozornost různými směry a to i tehdy, když už jste si jednu variantu vybral. To proto, že si říkáte, jestli by tamta druhá nebyla bývala lepší. Je to tak?“

A Casiovi nezbylo, než aby jí dal zase za pravdu.

Když se vrátil domů, nikdo ho nečekal. Najednou mu to přišlo líto. Na jedné straně úžasná svoboda, která se na straně druhé měnila v nekonečnou samotu. Rub i líc jedné mince. Ještě si nedokázal zvyknout.

Popadl složku, kterou mu půjčila Vanessa a rozhodl se ji dočíst.

Přišli jsme sem spolu z jiných světů a věřili jsme, že svůj úkol beze zbytku splníme. Země se nám jevila jako ráj - byla překrásná, zdála se být průzračná a přece se pro nás dva stala pastí. Jeden druhého jsme na dlouhé miliony let ztratili.

Ale já cítím, že se kruh uzavírá. Daleká minulost je tak blízko, že leží téměř na dosah ruky. Je těsně před námi a my si ji znovu musíme uvědomit, abychom uchopili ten správný provázek.

Nitky jednotlivých životů jsou propojeny v dokonalé pavučině. Když stojíte uprostřed ní, nemáte ani ponětí o její velkoleposti a rozměrech. Ale když se postavíte mimo ni, když máte možnost si ji prohlédnout z dálky, v celé její nádheře, pak najednou uvidíte tu neskonale dokonalost, tu preciznost, s jakou pro vás vytvořila obraz. A to obraz ne ledajaký. Je zrcadlem vaší duše, je zobrazením vaší podstaty, je vámi samými. Ten obraz, který přede mnou vyvstal, je tím, k čemu teď směřuji. Víím, že si jej ponesu s sebou domů. A žádná z jeho nitek mě už nesmí vázat k Zemi. Musím tedy probrat každé jednotlivé vlákno, očistit jej, zarovnat a zároveň se rozloučit se všemi, ke kterým mě poutalo. Už toho není mnoho. Zůstalo jen pár pout, které mě tady drží. A ty musím a chci rozplést nyní.

Asi mnohokrát jsem si ve svých životech musela sáhnout až na samé dno a přesto všechno muselo uběhnout pár milionů let, než jsem si na tohle všechno vzpomněla. Ted' se mi to zdá, jako by to bylo včera.

Tolik se toho stalo, tak dlouho jsem musela hledat v hlubinách své duše, až jsem konečně našla zapomenutá dvířka. Našla, ale ještě dlouho nemohla otevřít, protože rez na nich byla hodně silná a nic jiného, než světlo poznání je nedokázalo otevřít.

Když jsem se tenkrát dívala šamanovi do očí, nic jsem nechápala. Nemohla jsem to pochopit, protože k tomu je třeba vlastní prožitek. Poznat na vlastní kůži život pozemšťanů a mít tak možnost nahlédnout do jejich duše.

Ted' snad už chápu, proč se v jeho očích mihl úsměv. Věděl, že i když nás Země na dlouhou dobu rozdělí, bude to zase jenom ona, kdo nás spojí. Že můj partner i já znovu dostaneme šanci spojit svá srdce, s důvěrou a nadějí pohlédnout jeden druhému do očí a vědět, že je to za námi. Všechna ta bolest, zklamání.

Kde jsi, můj milý šamane? Kde tě najdu? Chci vzdát svůj hold tvému pochopení a schopnosti nahlížet daleko do budoucnosti, tvé lidskosti a soucítění. Byl jsi první, kdo nás tady přivítal, nepochybuji o tom, že budeš tím posledním, kdo se s námi přijde rozloučit, až náš čas na Zemi vyprší.

Myslím, že jsem tenkrát netušila, jak složitý život na Zemi je. Jenom jsi chtěl, abychom těch pár měsíců tady prožili naplno, obklopeni lidskou láskou a lidským štěstím. Už tehdy ti bylo jasné, že nás všechny kolo osudu pohltí bez rozdílu a na dlouhá tisíciletí změní náš život.

Zatím jsem tě tady na fyzické úrovni nepotkala, nebo možná jsem tě jenom nepoznala, protože nenastal ten vhodný čas. Ale rozhodně ti mám co říct.

Znovu vidím malou vesničku pod rozeklanými vrcholky hor a ty jsi její nejvýraznější postavou. Není možné si tě nevšimnout. Vyzařuje z tebe síla, jistota i moudrost. Nebral jsi nás jako bohy. Přistupoval si k nám jako rovný k rovným. Znal jsi toho daleko víc, než my oba dohromady. Věděl jsi, proč jsme sem přišli, věděl jsi, jaký osud byl pro nás připraven. Asi tě nic nedokázalo překvapit.

Jenom jedno jsem nedokázala pochopit. Když jsi věděl, co je našim hlavním úkolem, proč jsi mi dovolil, abych překročila onu pomyslnou hranici a sáhla si na to, co mi mělo zůstat zapovězené?

Vím, jsi moudrý a chápal jsi, že nikdo nemá právo zasahovat do volby toho druhého. Bylo ti jasné, co mě čeká a přesto jsi cítil mé vlastní rozhodnutí. Byla jsem tehdy jako nezralé dítě, okouzlené novými věcmi, zapomínající na dobré vychování. Byl jsi shovívavý a snažil jsi se zmírnit dopad mých činů. Věděl jsi, čím budu muset projít, ale zároveň ti bylo jasné, že úkol, kvůli kterému jsme vážili tak dlouhou cestu, má přednost před mým vlastním osudem.

Skláním svou hlavu před tvou obrovskou moudrostí a už chápu, proč cítím potřebu se ti omluvit. Trpěl jsi i za mě a přesto všechno jsi se mi snažil pomoci. Věnoval jsi se duchovní výchově mé dcery, předal jsi jí všechny své znalosti a především díky tobě se stala tím, čím byla. Máš můj obrovský dík.

Vzal další list.

Existuje ještě někdo, komu se chci a musím omluvit. A to nejenom mentálně. Drahý Almine, vím, že jsem tě tam daleko zanechala v naději, že se jednou vrátím. K tobě a k naší dceři. Nebylo to však v mých silách a já vás dva už nikdy neviděla. Bolest v mém srdci zůstala i po těch mnoha letech a já teď žiji v naději, že mám nyní možnost tohle všechno srovnat. Byls tím, kdo mě naučil dívat se na svět jinýma očima. Očima lidské bytosti. Díky tobě jsem se stala člověkem. Se všemi jeho pocity, láskou, nadějí, ale i smutkem a nenávistí. Byl jsi tím, kdo vzal na sebe břímě výchovy dítěte, vyrůstajícího bez matky. Snad jsem tehdy ještě plně nechápala, jak moc potřebuje pozemské dítě oba rodiče. Ale později, když jste byli oba pryč, jsem pochopila, jak moc se chci vrátit a prožít si tu zázračnou proměnu maličkého tvorečka v dospělého člověka. Ty jsi ve mně probudil to, co v nás dřímalo. Dávno zapomenuté a nepoužívané. Lidskost. Do té doby jsem byla dokonalou bytostí, fungující a plnící vše, co bylo třeba. Ty jsi to změnil. Pochopila jsem to dřív, než můj partner a pak už pro mě nebylo návratu. Chtěla jsem být jako vy, chtěla jsem být člověkem.

Závoj zapomnění zakryl tvé vzpomínky a ty vůbec netušíš, co nás dva kdysi spojovalo. Je toho tolik, co bych ti chtěla říct do očí, dívat se do nich stejně, jako když jsme se spolu naposledy loučili. Držel jsi v náručí naši dceru a nepochyboval o tom, že splním svůj slib a že se k vám vrátím. Že jí dám to, co ty jsi nedokázal - mateřskou náruč. Jak kruté muselo být poznání, že se nikdy nevrátím. Co jsi ke mě tehdy cítil? Byla to nenávist? Jestli ano, pak jsem si ji plně zasloužila. Neměla jsem právo zahrávat si s tvými city, neměla jsem právo v tobě vzbudit ani tu nejmenší jiskřičku naděje.

A když ti o tom všem povím, pochopíš to? Sotva. Prožitá bolest a zklamání leží hluboko v tvém nitru a když se potkáme, vidím v tvých očích nevyřčenou otázku, údiv a nechápavost. Snad občas zakoušíš nejasný pocit něčeho známého, ale ten za chvíli zmizí v nánosech ležících na tvé duši. Je docela možné, že se zastavíš a snažíš se najít odpověď sám v sobě.

Při letmých setkáních se naše pohledy na kratičký okamžik slijí v jeden jediný silný proud. Ale pak se tvé oči zase ukryjí pod příkrovem dlouhých řas a já vím, že ještě nenastal čas k tomu, abych k tobě přistoupila blíž. Abych to byla pro změnu zase já, kdo ti otevře své srdce a omluví

se ti za to, čím jsi tenkrát musel projít. Je snadné žít život jen sám za sebe, ale ty jsi přijal zodpovědnost i za mé dítě a chránil jsi ji tělem i duší.

Doufám, že nám osud dopřeje, aby se naše cesty alespoň na krátký čas setkaly a já ti o tom mohla říct. Kolik z toho, to sama nevím. Možná by jsi nechápal vůbec nic. Ale možná, že by se mi, byť jen na chvíli, podařilo poodhrnout roušku dávného tajemství naší společné minulosti. Třeba by jsi si na něco vzpomněl. A pak by jsi mi snad i odpustil. Moc mi na tom záleží. Věř mi, čekám na to už miliony let.

Můj současný život mě vrací zpět. Lze říci, že až na samý úsvit dějin lidské civilizace. Bože, tak dlouho jsem spjata s touto planetou, kroužící jako nejzářivější drahokam na okraji vesmíru. Chtěla jsem to vůbec? Tušila jsem, co čeho se pouštím, když jsem se rozhodla zůstat? Nevím. Ale city, které jsem tenkrát prožívala, musely být takové intenzity, že rozum byl zahrán kamsi hluboko a lidskost získala vrch. Neslyšela jsem, neviděla jsem.

Takže teď znovu prožívám svou minulost. Stejně intenzivně a stejně bolestivě jako dřív. Jenom to posuzuji jinak. Už vím, že prosazování vlastních cílů na úkor druhých vede ke zkáze.

Nelituji ničeho. Snad jen toho, že mé rozhodnutí změnilo životy tolika lidí. O kolik by to bylo jednodušší, kdybych věděla, že Cryptus zůstal v bezpečí našeho domova a čeká na můj návrat tam. Ale není to tak. Je tu a to mou situací nijak neulehčuje. Ba právě naopak. Budu to já, kdo bude muset projevit více tolerance a pochopení. Budu tím, kdo nás svými zkušenostmi může odsud dostat. Ale také si uvědomuji, že bez něj bych to asi tak brzy nedokázala. On je tím, kdo mě nutí vracet se do minulosti a analyzovat své kroky. On je tím, kdo mě nutí dívat se na sebe jinými očima. Ne očima člověka, ale očima nepozemské bytosti.

Tělem jsem ještě člověk, ale má mysl je naladěna na podobnou vlnovou délku jako tenkrát, když jsem na obrazovkách naší lodi poprvé uviděla Zemi. A stejně jako tenkrát jsem i nyní přesvědčena, že už konečně splním svůj úkol. Je totiž čas vrátit se domů.

Tohle Casius příliš nechápal. Pro něj byl domovem jeho současný byt, možná i město, ve kterém žil. Nedokázal si představit, že někdo touží opustit tuto planetu jenom proto, že ve svých vzpomínkách nosí nejasné obrazy jiného světa. Zem je přece jistota. A snad právě proto, že nevěřil v možnost nového zrození se tady na Zemi ani kdekoliv jinde, rozhodně netoužil opustit její povrch vědomě a dobrovolně. To ani náhodou. Na dalším listě bylo datum desátého srpna.

Ozvalo se zaklepaní. Dveře se otevřely a on vstoupil dovnitř. V tom okamžiku projela mým tělem ostrá bolest. Proč? Koho jsme čekala? Tohle je přece muž, kterého znám a se kterým se chci prožít příjemný den. Tak proč tohle? Jeho obličej mi v ten moment připadal naprosto cizí, jakoby tam vstoupil někdo, koho jsem v životě neviděla.

Usmál se a já věděla, že přišel ten pravý. Objali jsme se, políbili na přivítanou, ale přesto v tom byl jakýsi odstup, něco chladného, otažitého.

Posadil se vedle mě na lůžko a nehlídaný pohyb jeho těla mi prozradil, že ani on se necítí úplně ve své kůži. Zvláštní. O co tady vlastně běží?

Opět jako šlehnutí bičem ta vnitřní bolest a já jsem si uvědomila, že tohle jsem už jednou zažila - tenkrát u toho ohně se šamanem: je to jako při loučení na velmi dlouhou dobu.

Sedíte vedle sebe, dotýkáte se jeden druhého, ale přesto nejste schopni překonat bariéru, která stojí mezi vámi. Pár desítek centimetrů široká, ale stovky metrů hluboká propast, která vám dovolí vzájemně se dotknout, políbit, ale která vám neumožní pocítit fyzické teplo toho druhého, nedovolí vám přitisknout svá srdce k sobě. Nepřekonatelná bariéra, dělicí dva různé, ale přesto všechno tak neuvěřitelně podobné světy dvou odlišných lidí. Dělí vás hloubka, dělí vás prostor, který je v tomto okamžiku nepřekonatelný.

Společně prožitý den byl krásný a klidný, bez jakýchkoliv výkyvů emocí a pak přišlo loučení.

Věděli jsme, že je čas pro tentokrát ukončit naše setkání, ale nešlo to. Jako by nebyl splněn jeden jediný důležitý moment. Jaký?

Leželi jsme vedle sebe na posteli. Jen jsme mlčeli. To ticho bylo tak hmatatelné, že byl téměř slyšet tlukot našich srdcí. Mého těla se najednou zmocnil obrovský nápor emoční energie. Možná to byl vztek nebo touha ovládat, dost možná, že spojení obojího. Prostě jsem chtěla byla tím, kdo určuje chod věcí, komu se ten druhý bez ptaní a bez podmínek vzdá. Sedla jsem si na něj a uchopila jej za zápěstí rukou, které měl položené pod hlavou. Ležel pode mnou a jeho oči se zúžily do úzké štěrbině. Vyčkával. Jako šelma, která skrývá své oči, aby jimi neprozradila své úmysly. Byl ve střehu a čekal, co se z toho vyklube.

Věděla jsem, že tu energii musím ze sebe setřepat, jinak nebudu schopná se uklidnit. Pochopil to a věnoval mi pro tento účel své tělo. Byl mým sparing-partnerem v poněkud pošetilé hře různých energií. On je jediný, komu jsem ochotna svěřit své tělo k takovému hráči, protože vím, že se dokáže ovládat a zatím nemá touhu dokazovat mi svou moc a převahu. To bych od nikoho jiného čekat nemohla.

Proč jsem to dělala, nevím. Třeba jsem jej chtěla vyprovokovat k tomu, aby nechal volný průchod svým emocím, přestal se ovládat a ukázal mi v celé své nádheře svá slabá místa.

Má je, tak jako i já. Víím o nich stejně dobře jako on. Ale ani jeden z nás není ochoten si přiznat, že jsme ve skutečnosti neuvěřitelně zranitelní, citliví a po lásce toužící lidé. Ano, lidé. Bráníme se tomuto kategorizování, neboť už samotné slovo člověk zní poněkud zvláštně. Někde v našem podvědomí je s tímto slovem spojeno mnoho bolesti, která nás oba zraňuje i teď, po tolika životech prožitých tady na Zemi. Jsme lidmi díky svým fyzickým tělům, ale nejsme jimi ve své podstatě. A to je velký rozdíl. Nejsme ztotožnění s jejich náladami, nevypočitatelností a citovou zranitelností. Začíná se v nás opět probouzet to, s čím jsme sem kdysi přišli. Nadhled, který lze možná nazvat citovým chladem, ale ve skutečnosti to tak není.

Ted' jednoduše stojíme na hraně, která nás odděluje od naší dřívější existence. Už nejsme tak úplně lidmi, ale ještě nejsme ani oněmi bytostmi, kterými jsme kdysi byli. Probíhá boj mezi našim fyzickým tělem a duchem, který chce pryč z tohoto vězení, ale dobře si uvědomuje, že zatím ještě nedozrál čas.

A možná právě proto se v nás probouzejí tak mohutné návaly energií, které nejsme schopni ovládnout.

Když jsme byli lidmi poprvé, byli jsme sami pro sebe překvapením. Ozvalo se v nás něco, co už mělo být dávno zažito a zpracováno a najednou se to stalo ovládajícím činitelem našeho života. A nyní, kdy je minulost prožitá před miliony let mnohem blíže než ta, kterou jsme prožili v tomto životě, se všechno jenom opakuje.

Někdo chce, abychom si uvědomili své dřívější chyby a omyly, znovu si je prožili se stejnou intenzitou, ale v časově kratším úseku a nechali je tady a už nikdy se k nim nevrátili.

A my je opravdu znovu prožíváme. Stejně intenzivně, stejně bolestivě jako tehdy a můžeme jenom doufat, že už jsme pochopili plně smysl toho, proč se tak děje.

Mezi námi se ten den nestalo vlastně vůbec nic. A to vůbec nic bylo tak zraňující, že jsem měla pocit, že mě to vnitřně roztrhá.

Nemilovali jsme se, nehádali se, nic si nevyčítali, jen jsme byli. Byli jsme vedle sebe, ne spolu. Jako dva cizí lidé, kteří si už nemají co říct. Jako někdo, kdo prožil obrovské zklamání a není schopen v tomto okamžiku říct, zda může odpustit, či nikoliv. Neexistovala žádná slova, která by mohla zmírnit drtivý dopad téhle situace a nebyl nikdo, kdo by nám pomohl.

Tohle jsme si tenkrát způsobili my dva. A teď se to k nám vrátilo, jako špatně hozený bumerang. Nechápal jsem jeden druhého, nebyli jsme ochotni překročit vlastní stín a podat tomu druhému ruku. Už jsme nebyli spojenci, byli jsme nepřátelé na život a na smrt. A ta také tehdy přišla. Připravila nás o naše lidská těla, ale nemohla nám vzít naše pocity a nemohla vytáhnout drápek lidskosti vetknutý do mé duše.

A teď je to tady znovu. Je na nás, zda si uvědomíme své dřívější omyly a zda budeme moci vložit vlastní život tomu druhému do rukou bez obav a věřit, že to pro tentokrát zvládneme.

Když odjížděl, rozhostilo se v mém nitru ticho. Ne to uklidňující, ale to zlověstné, hlásající, že něco velkého a nepříjemného je na cestě ke mně. A bylo. Ticho vystřídal nezměrný strach. Strach z toho, že zapomenou. Že se ocitnu v duchovní prázdnotě, která mě zcela pohltí a já na dlouhou dobu zapomenou, kdo jsem.

Ta představa byla děsivá. Jak bych mohla zapomenout na všechno, co znám, na všechny, kteří jsou mi na téhle cestě nápomocni? Nemít možnost nahlížet do minulosti, necestovat po jiných světech, nekomunikovat s bytostmi vyšších úrovní. To přece není možné! Tohle nechci! Slzy lítosti nade mnou samotnou roztráslly mé tělo a já jsem nebyla schopná je ovládnout. Kolik hodin proudil z mého nitra žalostný pláč, nevím. A uklidnit mou rozbouřenou mysl byl nadlidský úkol.

Když jsem se zrozovala jako pozemšťan, nejspíš jsem velmi brzy zapomněla na svůj původ, na to, kdo jsem a proč jsem sem přišla. Kolik bylo těch pozemských životů, kdy jsem žila v duchovní prázdnotě? Byly to stovky, či snad tisíce? Nemám ponětí. Ale vím, že už nechci, aby se situace opakovala. Teď probíhá všechno stejně jako tenkrát, znovu se všechno opakuje. Lze obejít tehdejší zapomnění? Můžu to nyní změnit?

Dnes mi moc záleželo na tom, abychom spolu strávili společnou noc. Měla být na rozloučenou - třeba na rozloučenou s minulostí. Proč? To nevím, ale cítím to tak.

Ovšem tvůj pohled je tak odlišný od toho mého. Pro tebe je důležitý materiální svět, nejsi schopen se odpoutat od všedních věcí a podívat se na ně očima duchovní bytosti. Jsi svázán prapodivnou nití pozemské reality a ta jiná ti uniká. Nemůžu nic dělat. Teď jsou i mé ruce svázány a já jen pokorně přijímám to, co přichází. Ale věř mi - není to snadné. Víím, že pokud budu v duchovní temnotě, pak si možná budu líbovat v tom, jak dobře se mám. Jen tam úplně dole, v nejspodnější části mé duše občas zasvítí plamínek a na chvíli ozáří mou spoutanou duši. Nejspíš pocítím neklid, něco známého se dotkne mého srdce, ale bude to stačit na to, abych znovu otevřela své oči?

A co se stane, až se jednou naše cesty zkrříží? Poznám tě? Možná budeš jen zajímavým mužem, který se objeví v mém životě a já si jednoduše nevzpomenou na to, jak moc pro mě znamenáš.

Pak všechno bude na tobě. Na tvých bedrech bude ležet zodpovědnost za nás za oba. Budeš tím, kdo bude moci svým přístupem opět spojit naše cesty. Musíš být důrazný a přitom opatrný, musíš si být vědom toho, že tvá moc je obrovská a je schopná zničit nebo naopak sjednotit naše podstaty. A má duše přitom bude spát. Jen se budu dívat a mé oči budou doširoka otevřeny v němém údivu nad tvým snažením.

Naše role se jenom vymění. Doted'ka jsi to byl ty, kdo spal, pak to budu já. Budu v pohodlnější a snadnější roli. Ta vůdčí je neuvěřitelně těžká, zavazující, zodpovědná a složitá. A přece jsem pevně přesvědčena o tom, že obstojíš. Že mě tvé tlapky obejmou v jádru mé podstaty a jejich teplo bude pro mě povzbuzující esencí.

A tehdy jedna vysoká duchovní bytost sejme šátek z mých očí a jasné světlo duchovního světa opět ozáří mou spící duši a já budu zase sama sebou. Budu zase bytostí, jdoucí fyzickým životem sama za sebe, ale v tom duchovním budu jedním malým kolečkem dokonalého soukolí. A budu vědět, že jen s pomocí svých blízkých přátel jsem schopná překonat všechny úskalí a překážky - že sama nejsem nic. A proto hledám cestu zpátky k tobě. Chci, abychom byli zase jedna jediná bytost.

Až skončíme tento pozemský úkol, vrátíme se domů. Kam, to přesně nevím. Jen víím, že nás obejmou hřejivý jas a teplo bytostí, které čekají na náš návrat.

Kdy to bude? To neumím říct. Ale určitě brzy. Až rozmotáme poslední klubka. Ale přesto všechno musí dozrát čas. A ten se chýlí. Až budeme schopni odejít bez pocitu bolesti a smutku,

že tady planeta není. Že dokonale splnila svůj účel. Tehdy i my opustíme tento kousek vesmíru a vrátíme se domů.

Copak má být planeta zničena? Je pravdou, že kdysi četl o nějaké apokalypse, která postihla Zemi. Ale byl přesvědčen o tom, že za jeho života se nic takového nemůže stát. Tak proč se o něčem takovém zmiňuje? Copak vážně věří nějakým „prorokům“, kteří na sebe jenom chtěli upozornit? Až ji uvidí, musí se jí na to zeptat.

Byl jeden z těch dlouhých zimních večerů, které Vanessa tak dokonale nesnášela. Anynka už spinkala a ona tedy měla prostor sama pro sebe. Na mysli jí vytanul Ben. Intenzivně a zcela hmatatelně cítila jeho přítomnost v pokoji. Snažila se na něj napojit. Nebyla to však vzájemná komunikace, ale spíš pocitový vjem. Aby jej mohla lépe procítit, zavřela oči. Stala se tak přímým účastníkem a svědkem něčeho, co doposud leželo ukryto v hlubinách jeho duše.

Stál na vrcholku hory, která trčela nad okolní krajinou jako varovný prst. Zpoza horizontu se vyhoupllo slunce. Stoupl si k němu čelem a nechal paprsky, aby objaly celé jeho tělo. Cítil narůstající vnitřní sílu.

Vzduch byl ještě chladný, ale on přesto všechno ze sebe sundal svůj šat a vystavil jasné záři své nahé tělo. Zlaté nitky procházely jeho kůží a postupovaly až do samého nitra jeho duše. Přál si, aby jejich žár rozpustil všechno, co blokovalo jeho podstatu. Chtěl se zbavit vnitřního nánosu a doufal, že Slunce splní jeho přání. Jeden z paprsků pronikl až k pevnému ledovému krunýři, ukrytém v oblasti srdeční čakry. Tam už hodně dlouho ležely pevně uzamčeny lidské emoce - vše, co si jenom dokázal představit. Dotek slunečního světla působil jako úder pěstí. Znovu se rozezvučelo to, o čem nechtěl celé roky vědět.

Nepřipouštěl si, že je jedním z nich. Měl stejné tělo jako oni, ale cítil se být cizincem. Jako někdo, kdo si na sebe oblékl cizokrajný šat v daleké zemi a to jen proto, aby se ničím nelišil od ostatních. A tak to bylo i s ním. Nikdo nepoznal, že v maličkém tělíčku, jenž spatřilo světlo světa před pětatřiceti lety, je ukryta duše, pocházející z jiných světů. Ještě úplně nezapomněl kým byl, ještě úplně nezapomněl na to, kým dosud je.

A teď procházel vnitřním bojem. Ještě se může vrátit, ještě stále má čas. Neměl by to udělat?

Ne. To pro co sem přišel, bylo příliš silné a příliš toužil po tom, aby to bylo jako dřív. Chtěl splynout s tou, která byla neoddělitelnou součástí jeho samého, chtěl vrátit své duši chybějící díl a byl odhodlán to udělat stůj co stůj. Rozhodl se bojovat.

Především sám se sebou. Jeho duše si stále pamatovala na minulost a bránila mu plně přijmout lidství. Ono bylo tím klíčem ke třinácté komnatě. Tam konečně mohl najít tu, kterou nikdy nepřestal milovat.

An-li zavřel oči. A opět jako na kolotoči se mu před očima začaly vynořovat obrázky minulosti. Znovu viděl dívčí tvář. Její dlouhé vlasy vlály ve větru a on i jeho muži se jí snažili dohonit. Nebyla snadnou kořistí. Doposud nikdy nepořádal hon na člověka.

Byl synem vysoce postaveného vládního úředníka a jeho otci patřilo vše, kam až oko dohlédlo. On sám mohl mít, nač si vzpomněl, ale přesto jeho životu něco chybělo. Byl obklopen starostlivou péčí a láskou matky, jeho sestry jej milovaly, ale něčeho se mu stále nedostávalo.

Nikdy nemiloval ženu. Potkal jich mnoho a mohl si vybírat ze skutečně bohaté kolekce. Žádná však neoslovila jeho srdce.

Až jednou. Při projížděce krajem narazil na mladou dívku. Neznal ji. Nevěděl kdo je a odkud pochází. Seděla na černém koni a zpřímá se mu dívala do očí. Neuhnula pohledem tak, jako to dělávaly ty ostatní. Dávala mu najevo, že ona je mu rovna. Že před ním neskloní hlavu jenom proto, že je muž. Svým způsobem to byla opovážlivost, ale nezazlíval jí to.

Jedem z mužů se po dívce natáhl. Trhla uzdou a kuň uskočil stranou. Pak se na její pokyn prudce otočil a uháněli pryč.

Vydali se za ní. Jeden z nich ji dohnal a když se jí snažil strhnout ze sedla, přehoupla se na druhou stranu koně a nohou mu uštědřila takový kopanec, že spadl jako pytel. Bohužel pod kopyta koní. Začal nelitostný boj.

Po dlouhé době ji konečně dostali. Bylo to neskutečné. Dokázala zle potlouct pět mužů a sama zůstala téměř nezraněna. Ovládala tajné bojové umění, jenž až doposud bylo výsadou vyvolených šlechticů. A ona byla žena. Jak to, že znala to, co bylo mnohým zapovězené? Kdo byl tím, kdo se opovážil předat jí velké tajemství bez ohledu na to, že není muž?

Přivezl ji spoutanou na hřbetu svého koně a ukázal ji otci. Ten nevěřil, že drobné tělíčko sotva odrostlého dítěte vládne takovou silou. Přesto ji nechal zavřít do dobře hlídaného pokoje.

An-li byl neznámou velmi silně přitahován. Co to byla za síla, která ho nutila stát u okna a dívat se směrem, kde za zdmi rodného paláce sedělo cizí mládě? Ano, mládě.

Sotva odrostlé dětským střevíčkům, ale dokonale vycvičené v boji muže proti muži. Takový pohled, jakým se dokázala dívat ona, mohl mít jenom člověk, který si byl vědom své vlastní ceny. Tohle z ní nejspíš udělal dlouhodobý výcvik. Musel být velmi dobrý, protože když si vybavil, jak se bránila, pochopil, že nechtěla zabít. Chtěla jen uhájit vlastní svobodu.

Druhý den si ji šel otec prohlédnout. Stála před ním jako socha a ani stín strachu či pokory nebylo možné nalézt v jejích očích. Neprozradila, kdo byl jejím učitelem a otec se rozhodl, že to zjistí i bez její pomoci.

Zůstala jejich zajatcem. Nezdálo se, že by jí to nějak vadilo. Nikdy se nepokusila o útěk a nikdy neprosila o propuštění. Přijímala svůj osud pokorně, ale nikoli jako zlomený člověk.

Mnoho času pobýval v její blízkosti a našli společné téma, které se zdálo nevyčerpatelné. Koně. Ačkoli si to nikdy nepřiznal, zamiloval se. Toužil po její blízkosti každíčký den a nevynechal jedinou příležitost, aby se k ní přiblížil. A pak mu jedné krásné noci dovolila, aby se jí dotkl. Ne jako dobyvatel, ale jako milující bytost. A nejenom dotkl. Tehdy si uvědomil, že být člověkem je nádherné, i když pocity s tím spojené jsou tak prchavé a pomíjivé.

Myslel si, že jeho štěstí nikdy neskončí. Nechtěl přemýšlet o budoucnosti, nechtěl myslet na to, co tomu řekne jeho otec.

Jednoho dne se stal nechtěným svědkem prapodivné události. Malá služtička z jejich paláce se dostala do konfliktu s jedním z jeho mužů. Nebyla to její vina, ale muž se rozhodl, že ji potrestá. Celou věc sledovala ze svého okna i jejich zajatkyňe. Její pohled byl velmi soustředěný a v okamžiku, kdy bičík muže dopadl na ohnutá záda služky, se její oči zúžily do úzké štěrbině a muž byl neznámou silou vržen na zem. Pokusil se vstát a pokračovat, ale neviditelné ruce jej znovu uchopily a hodily na trávu s takovou vehemencí, že zůstal ležet v bezvědomí.

An-li strnul. Na vlastní oči viděl to, co slyšával v dětství. Byly to zkazky o mužích, kteří dokázali bez jediného dotyku posunovat věcmi, zvířaty i lidmi, mohli procházet zdí a mizet, kdykoli se jim zachtělo. Mohli létat, ačkoliv neměli křídla, mohli přivolat déšť i oheň. Tehdy moc toužil po tom, stát se takovým kouzelníkem. Jak vyrůstal, stále víc a víc to považoval za pohádku a vzdával se naděje, že se někdy s takovým člověkem setká. A teď stál před ním. Tato mladá žena, ač sama uvězněná mezi čtyřmi zdmi, přispěchala na pomoc nespravedlivě trestané dívce, aniž by při tom hnula brvou. Použila to, co ji naučil ovládat její nesporně skvělý učitel. Vnitřní energii.

A tehdy pochopil, že ona je tady jen proto, že tady chce být. Mohla dávno odejít. Nic jí nestálo v cestě. Žádný zámek, žádné dveře nebyly dost silné na to, aby jí zabránily v odchodu.

A té noci jí otec oznámil, že byla rozhodnutím stařešinů odsouzena k smrti. Je pro ně příliš nebezpečná a je živým důkazem toho, že i žena může dokonale ovládat to, co bylo až doposud prioritou mužů. Ti stále tvrdili, že mozek ženy není schopen pojmout obrovské množství informací nutných k výcviku a že ani jejich tělo nevydrží velký energetický nápor.

An-li byl u toho, když otec vynesl ortel, ale ani slůvkem se jí nezastal. Byl příliš pod jeho vlivem, než aby se mu vzepřel. Otec byl velmi despotický vládce a nesnesl sebemenší náznak odporu.

Šel si za svým i přes mrtvoly. A An-li se o to ani nepokusil. Nebyl připraven hájit svoji lásku, nebyl schopen postavit se svému otci a vznést jedinou námitku. Jen mlčel. A té noci ji viděl naposledy. Zmizela beze stopy. Už ji tady nic nedrželo. Neměla důvod zůstat.

Je to jen pár dní, co se otec vrátil k této záležitosti. Ležel na smrtelném loži a jeho svědomí potřebovalo úlevu. Přiznal se, že věděl, kdo je ona dívka a jaký byl její další osud.

Jeho špehové mu řekli, že byla dcerou finančního úředníka z císařského paláce a o její výchovu se staral dědeček. Byl to podivín, který žil v ústraní a s lidmi se téměř nestýkal. Svoji vnučku však velmi miloval. Stal se jejím učitelem a seznamoval ji se vším, co potřebovala k životu. Dal jí i něco navíc. Naučil ji tomu, co sám získal od svého otce v průběhu mnoha let tvrdého a poctivého cvičení. Byl uznávaným mistrem bojových umění a svého času i osobním strážcem samotného císaře. A jako jeden z posledních znal techniku bezkontaktního boje. A tohle naučil svoji vnučku bez ohledu na to, že byla ženou.

Když tenkrát opustila jejich palác, vydala se daleko do hor. Tady dlouhou dobu seděla na nejvyšším vrcholu a znovu a znovu probírala všechno, co zažila. Nemohla pochopit, proč nemůže používat energetický boj na obranu druhých bez toho, aniž by se sama nevystavovala smrtelnému nebezpečí. Nechápala, jak to že ten, koho miluje, může v rozhodujícím okamžiku mlčet a nehájit jejich společnou lásku. Proč se jí An-li nezastal? Jak to, že připustil, aby někdo cizí rozhodoval o jejich životě?

Tohle se otec dozvěděl před několika lety od jejího dědečka. Bolest ze ztráty milované vnučky už netrápila jeho duši. Čas obrousil její hrany a on byl schopen se podívat bez známek nenávisti a zášti do tváře muže, který ji měl na svědomí.

Když tenkrát zmizela, zůstal klidný, neboť věděl, že je v pořádku. Ale později vycítil, že se děje něco závažného. Spojil se tedy v meditaci s vyššími bytostmi a ty nasměrovaly jeho kroky do míst, kam odešla. Našel však už jen její tělo. To pochoval pod horou, která byla němým svědkem jejího posledního vydechnutí.

An-li si nyní bolestivě uvědomil, jak moc mu dívka schází. Tak dlouho žil v područí svého otce, tak dlouho mu dovoloval, aby rozhodoval i za něj. Teď byl sám dospělý muž. Dospělý, zodpovědný sám za sebe a SÁM.

Jeho srdce se od té doby nezachvělo oním niterným blahem při pohledu do očí ženy. Nezažil onen slastný pocit z bezprostřední blízkosti teplé kůže milované bytosti. A to chce a musí změnit. I když už asi ne v tomto životě. Chce si to pamatovat a nést s sebou do dalších zrození jako obrovské poznání. Už nikdy se nesmí opakovat to, co prožil nyní. Čekají ho nejspíš dlouhé roky života bez lásky. Ale věděl, že ta, která k němu patří, zase jednou zkříží cesty jeho osudu. Byl přesvědčen o tom, že až ji potká, jeho srdce mu na ni neomylně ukáže prstem.

Lidskost v tomto životě velmi rychle dokázala převzít otěže a zastínit jeho vnitřní Já. Bude těžké odolávat jejímu náporu a uchovávat v živé paměti to, co jej může vyvést z bludného kruhu lidského zrozování. Ale najednou věděl, že všechno, co stojí před ním a co je třeba udělat, zvládne bez problémů.

A toto všechno vytrysklo na povrch v tom kratičkém okamžiku, kdy žhavý paprsek probouzejícího se Slunce zaťukal na bránu jeho srdce.

Ve Vanesse dlouho dozníval tento krásný zážitek. Prožívala jej ze stejného pohledu jako on a přece si dokázala uvědomovat vlastní identitu. Dokonalé propojení vyšších úrovní dvou do jisté míry cizích lidí. Cizích jenom proto, že je jejich fyzická těla postavila každého jinam. Ale jejich podstata byla stejná.

Poznala se v tomto příběhu. Ale nedívala se na něj jako na něco ze své minulosti. Naopak. Dívala se na to očima nezaujaté bytosti.

Tehdy nepochopila jednu jedinou věc. Neměla právo sahat si na život. Nikdo jej nemá. Dostali jsme jej jako dar, který nám může přinést obrovské poznání. A tím, že si jej vezmeme, jím pohrdáme. Ano, pro člověka je život tím nejdražším. Není nic, co by vyvážilo jeho cenu. A ona to tehdy nepochopila. Zazlívala dědečkovi, že ji naučil něčemu, co nemůže v denním životě používat. Nedošlo jí, že se seznámila s touto technikou nikoliv náhodou a že tím, že ji ovládá, staví se mimo společnost. Nemohla být obyčejným člověkem, protože uměla něco, co bylo dáno jen několika málo jedincům. A ona tím opovrhla. Už první těžká situace ji vykolejila a přiměla přijmout extrémní řešení. Pochopitelně to nesprávné.

Vina nebyla na něm, ale na ní. Nepochopila morální podtext těchto schopností. Ty vyžadovaly obrovskou vnitřní sílu a nezlomnou morálku. Život měl být tím skutečným prubním kamenem a ona jej odhodila jako bezcennou věc. A ještě se neuváženě zařekla, že už nikdy nebude pracovat s energií jako takovou. Učinila slib, který bude teď jenom velmi těžce brát zpět. Musí podstoupit proces zrušení tohoto závazku. Už několikrát ji v meditaci bytosti vyzývaly, aby obnovila svůj energetický potenciál a svou schopnost práce s ní. Myslela si, že je to o fyzickém cvičení, ale teď jí došlo, že půjde o něco víc. Tu schopnost dávno nosila v sobě. Jen velmi dobře uzamčenou a nedostupnou díky vlastní neústupnosti.

Zase neústupnost. Vlastní neústupnost. Znovu si umíněně prosadila něco, co v konečném důsledku bylo k její škodě.

Dostala další lekci. Došlo jí, že člověk vlastními neuváženými kroky, činy a slovy sám uzavírá pod zámek své schopnosti a pak se lopotí životem jako poslední z posledních.

Bude muset požádat o zrušení svého slibu. Jen zatím nevěděla, jak se to dělá.

Sedla ke stolu a přemýšlela. Vynořovaly se jí zážitky z hlubokého dětství, na které dávno zapomněla. Viděla jasně tváře lidí, kteří prošli jejím životem jen okrajově a přece zanechali po sobě stopu. Slyšela z jejich úst slova, která se jí zdála tak povědomá.

Co to mělo znamenat? Vypadá to jako bilancování. Proč? Má to udělat? Jak daleko bude muset hledat?

Ohlédla se tedy alespoň za tím, co ji potkalo v poslední době.

Je to už patnáct měsíců, co poznala Bena. Díky měnu se opravdu dostala až na počátek své pozemské anabáze. Právě setkání s ním dalo jejímu životu nový směr.

Uvědomila si, že tento život tady a teď je jejím posledním na Zemi. Casius jí položil otázku, zda ví, proč se narodila tady. Jistěže to věděla. Ale měla pocit, že tohle mu ještě musí zůstat utajeno. Možná mu to dá někdy přechíst, ale možná taky ne.

Desátý leden.

Rozhodla jsem se zrozovat na této planetě. Bylo to jenom má vlastní volba a nikdo jiný mě k tomu nenutil. Země se mi zdála být neodolatelná. Skýtala tolik možností, nabízela tolik šancí k poznávání - od neobyčejných prožitků až po dokonalost.

Nemohla jsem odolat. Nebyla síla, která by zvrátila mé rozhodnutí. Ani muž, který stál po mém boku celé věky, nemohl změnit mé rozhodnutí. Musela jsem to udělat. Asi jsem si vůbec neuvědomovala, že v okamžiku, kdy dobrovolně přijmu tělo pozemšťana, stávám se jím bez ohledu na to, jaká je moje skutečná podstata.

A pak už budu muset dodržovat stejnou podmínku, jako oni. Nebude mi udělena žádná výjimka.

A tou podmínkou byla karma. Něco, o čem jsem nikdy nepřemýšlela, ale co se stalo nedílnou součástí mých životů. Spoutala mou duši dokonale a nedovolila mi, abych se zhluboka nadechla. Držela mě tady miliony pozemských let a já jsem zapomněla na to, kdo jsem. A to všechno jenom proto, že jsem v těle pozemšťana chtěla žít naplno. Ne jen pár měsíců, ale celý jeden lidský život! Jen jeden! Chtěla jsem držet v náručí malý růžový uzlík, který jsem přivedla na svět, chtěla jsem se dívat na první krůčky maličkého stvoření, chtěla jsem slyšet první slova z

mrňavých úst určených jenom mně. Chtěla jsem být bohatší o vlastní zkušenost, o vlastní prožitek.

Jenomže pak už nešlo říct: končím. To už jsem musela pohár hořkosti vypít až do dna. Prvních pár životů bylo nepochybně zajímavých. To pořád ještě v mé mysli doznívaly vzpomínky na to, co bylo předtím. Ale proč pak nešlo jednoduše vystoupit z rozjetého vlaku? Proč nestačilo říct - dost? Jak to, že se kolem mé duše vytvořil nános, který mě nepustil domů? Byla oním nánosem karma? Podle čeho to pozná někdo, kdo sem vlastně nepatří?

Nijak. Alespoň ze začátku ne.

S každým novým zrozením se prohlubovala propast mezi tím, co bylo a tím, co je. Neprůhledný závoj zakrýval minulost a zužoval výhled. Nakonec zbývala jen cesta vpřed. Nikam jinam. A to už jsem neměla na výběr. Musela jsem jít, musela jsem se rodit jako pozemská bytost a musela bojovat s vlastním osudem.

Kdybych tohle všechno věděla, určitě bych si dobře rozmyslela, zda se na to dám. Tehdy jsem ještě nebyla tak zatížená lidským myšlením jako teď. Tehdy jsem si ještě mohla rozmyslet, zda ano či ne. Ale možnost volby už dávno pominula. Už jsem nebyla Azarté. Byla jsem Anym, Zolou, Hay a mnoha dalšími. Z každého z nich jsem si něco uchovala. Každý z nich vložil svůj střípek do mého doposud nedostupného trezoru.

Stovky a snad i tisíce životů tady! Jen občas jsem mohla nabrat energii na jiné planetě, abych se plná síly a odhodlání zase vrátila sem. Bylo to zvláštní, ale něco mě sem pořád táhlo zpět! Co to bylo? Neviditelný provázek, který mi nedovolil, abych se úplně odpoutala a vrátila se domů.

Možná to byl trest za mou umíněnost. Patřilo mi to. Vždyť díky ní jsem ztratila toho, kdo ke mně patřil od počátku věků. Musela zákonitě přijít odplata.

A pak se mi otevřely oči. Byly zavřené tak neuvěřitelně dlouho, že ani poté, co se znovu zvedla jejich víčka, ještě nedokázaly zaostřit na to, co leželo před nimi. Ale pak se to změnilo.

Před pár měsíci jsem si myslela, že Anynka za mnou přišla, jako splnění mého dávného přání. Jako dárek na rozloučenou.

Abych si mohla vychutnat, jaké to je, mít své dítě od samého počátku u sebe. Pociťovat jak ve mě roste, jak se nepatrný shluk genů a bílkovin mění v lidskou bytost. Povídat si s ní od prvních chvil, kdy jsem zaznamenala její pohyb ve svém lůně. Dotýkat se jejího tělíčka přes vlastní kůži a očekávat s netrpělivostí její příchod mezi nás. Položit si ji bezprostředně po porodu na břicho a konejšit ji, protože s prvním nádechem přichází i první stres a strach.

Prožít si bezesné noci, když horečka lomcuje jejím tělíčkem a radovat se nad prvním vyklubaným zubem. Zažít euforickou radost při prvním slůvku, kterým na mě zavolá a být jí pevnou oporou při jejích prvních krůčcích. Učit ji poznávat svět a seznamovat ji se vším, co k němu patří.

Ale pravda leží někde jinde. Neměla být pro mě dárkem. Člověk nikdy nemůže být dárkem. Měla být poučením. Ona mi svým chováním, svým přístupem k věcem ukázala, že je víc pozemšťan než já. Ona byla na toto připravována. Já ne. Ona věděla, do čeho se pouští a proč se tady hodlá zrozovat.

My jsme jen měli jí a jí podobným zajistit těla a pak jsme se zase měli vrátit domů.

Když se na to teď dívám, možná že se skutečně kruh uzavírá. Já jí tehdy připravila první pozemské tělo a jsem to zase já, kdo ve svém fyzickém těle odnosiť její poslední lidskou schránku, ve které se bude jako pozemšťan pohybovat po této planetě.

A i když jsme teď obě dvě lidmi, je mezi námi obrovský rozdíl. V tom, že moje srdce touží po návratu domů a ona naopak půjde hrdě vstříc všem výzvám a těžkostem, které jí tady čekají. Já už na to nemám dost sil.

Ona prošla přípravou, která jí hodně usnadnila cestu. Já jsem jí proděla až přímo jako člověk. Ona o to rychleji bude moci pochopit, kdo skutečně je a proč sem přišla.

A hlavně - jak najít cestu domů.

Do těchto slov vložila všechno to poznání, ke kterému za posledních pár měsíců dospěla. Nevěděla, zda opravdu odpovídají skutečnosti, ale cítila to tak.

Casius zastihl Vanessu právě ve chvíli, kdy míjela jeho kancelář. „Vy se za mnou nestavíte?“ zeptal se jí.

„Nemám moc času, ale tak půl hodinku vám snad věnovat mohu. Máte pro mě něco zajímavého?“

„Já pro vás? Už mám nachystaných spoustu otázek, takže odpovídat nebudu já, ale vy. Pokud vám to ovšem nevádí.“

Postavil na čaj a rozsvítil malou lampičku v rohu pracovny.

„Znovu jsem si prohlížel kazety s nahrávkami sezení. Zaujalo mě tam místo, kde Sabina mluví o vlivu cizích entit na náš genetický potenciál. Chtěl jsem vědět, jestli jste se s tím už setkala i vy?“

„Záleží na tom, o kterém vlivu mluvíte. Nebyl to jenom jeden zásah do genetiky lidstva. Co zajímá vás?“

„Řeč byla o malých šedivých tvorech, se šikmýma tmavýma očima.“

„Aha. Šedivci. Rasa genetických inženýrů. Bezemoční tvorové, kteří k nám přistupují jako ke zvířatům. Myslím, že tady na Zemi působí už hezkých pár tisíc let a sledují nás stejně jako my laboratorní myši.“

„Kdo jsou a ke komu patří?“

„Tak to nevím. Ale mám pocit, že kdysi měli co dočinění s Gizežany. Měli mezi sebou nějakou úmluvu o spolupráci, ale jak dalece ještě platí, to nevím. Podle toho, co jsem slyšela, operují tady jednotlivé skupiny šedivců bez nějakého pevnějšího velení. Proč tomu tak je, to vám neřeknu.“

„A kdo jsou Gizežané?“

„Mimozemská entita, která navštívila naši Zemi a někdy v padesátých letech uzavřela smlouvu s vládou USA. Bylo jim poskytnuto nějaké území výměnou za některé jejich technologie.“

„Jsou podobní lidem?“

„No, ujišťuji vás, že hned na první pohled by vám bylo jasné, že tihle kluci jsou od jinud. Jsou vysocí asi kolem dvou metrů, mají modravě šedou pleť a výrazné velké tmavé oči. Ty byste skutečně nemohl přehlédnout. Také tvar jejich nosu a lebky se poněkud odlišuje od našeho ideálu.“

„Tak velký je v tom rozdíl?“

„Jo. Jejich nos je skobovitý a lebky jsou protažené dozadu. Stejně jako tomu bylo u domorodých obyvatel některých kmenů jižní Ameriky.“

„Svědčí to snad o tom, že se s nimi v minulosti někdy setkali?“

„To není důkazem. Ale vyloučené to samozřejmě není. Gizežané nejsou asi jedinou rasou s protaženou lebkou, která Zemi navštěvovala. V každém případě mají o ni eminentní zájem.“

„Proč?“

„Planeta, na které žijí, bude brzy zničena. Slunce jejich slunečního systému se rozpíná natolik, že jejich domovskou planetu brzy spálí. A najít nové bydliště není zas až tak jednoduché. A to je jen jeden z důvodů. Také už nejsou schopni reprodukce. Vymírají. A aby se zachránili, hledají způsob, jak znovu umožnit vlastní rozmnožování.“

„Chcete tím říct, že my se jim zdáme jako vhodný materiál?“

„Ano. A o to vhodnější, že žijeme na něčem, co by se jim docela dobře hodilo jako nový domov.“

„Cožpak není dost vhodných planet?“

„Těch, které by odpovídaly jejich požadavkům, moc nebude. Když uvážíte, že Zemi obývají z jejich hlediska primitivní tvorové, kteří jsou ochotni se sami zničit zbraněmi, které jim dají do rukou, pak šikovní politika této rasy může vést k tomu, že získají ten nejcennější dar, o jakém se jim možná ani nesnilo.“

„A jak s tím souvisí ti malí šedivci?“

„Ti se tady vyskytují jako jakási výzkumná skupina. Tvoří novou rasu, která je kombinací pozemského člověka a nich. Také studují náš emoční vklad. Emoce jsou totiž to, co jim i Gizežanům chybí. Používají telepatickou komunikaci jako způsob ovládnutí lidí. Vsugerují jim, co potřebují a pak pozorují, jak na to lidé reagují.“

„Připomíná mi to děj filmu Klony útočí. Taky se tam vyskytuje něco podobného.“

„Nikdy jsem jej neviděla, takže nemohu posoudit, do jaké míry se obě vyprávění shodují. Ale já o této problematice vím už nějakých osm let. Možná to znamená, že ten, který napsal scénář k tomuto filmu, měl podobný zdroj informací jako já.“

„To všechno nezní příliš optimisticky.“

„Ujišťuji vás, že v tom není ani kousek optimismu. Když uvážíte, že to dělají se svolením a s požehnáním vlád, pak je to spíš k pláči. Nemáme ani ponětí, co všechno se tu děje. A když se někdo náhodou ozve, je zesměšněn - tedy v tom lepším případě. V tom horším ...“ nechala větu nedokončenou.

„Ale pořád mi to nějak uniká. Jak mohli šedivci zasáhnout do genetiky lidstva tak, že nás to poznamenalo a přesto o tom nevíme?“

„To je hodně složité a navíc je to zdlouhavý proces. Nejde tady o roky. Ale o tisíce let, kdy svůj výzkum provádějí. Po fyzické stránce nás znají lépe než my sebe. Oni jen vyvinuli nějaký vir, který se stal součástí našich fyzických těl a který provedl degeneraci v řetězci DNA. Ale o co jde konkrétně, to nevím. Jen se podívejte na naše šroubovice. Myslíte si, že je to normální, když máme dvě celé šroubovice a jakýsi zbytek třetí? Na co je tam ta maličká zakrnělá část? Proč se tam vyskytuje? K čemu je? Nemůže být šroubovic víc? Proč ne třeba dvanáct nebo dvacet čtyři?“

„Nevím, co vám mám na to říct. Jsou to věci, které jdou naprosto mimo mě. A to nejenom tyhle. Je toho tolik, že mě napadají další a další otázky. A když na ně alespoň částečně odpovíte, objeví se jiné a mě to připadá jako nekonečná skládanka. Vy jste se ve svých poznámkách zmiňovala například o tom, že má být Země zničena, teď mluvíte o tom, že se tady vyskytují bytosti, o kterých jsem v životě neslyšel... Copak je to možné? Není to jenom výplod fantazie?“

„Já vám na to přesnou odpověď nedám. Ale zkusme to takhle: co když je to všechno jenom hra?“

„Tak tomu už vůbec nerozumím. My jsme jenom loutky? Někdo někde tahá za provázky a my děláme to, co chce on? Rozumím tomu správně?“

„Vcelku ano. Staví to na hlavu asi to, co jste se doposud učil o lidském rodu jako takovém. Nemám pravdu?“

Casius přikývl.

„Pozemský člověk skutečně není nejvyšším evolučním stupněm,“ pokračovala Vanessa. „Ani náhodou. Jinde žijí bytosti, které nám mohou připadat jako výplody špatného spisovatele. Nepodobají se nám třeba ani fyzicky a naše technika se s tou jejich nemůže srovnávat. Je to jako přirovnávat dětský vláček k nejmodernějším výdobytkům současné techniky. A není to jenom jedna rasa. Je jich víc. Někteří jsou velmi odlišní, jiní jsou od nás k nerozeznání, jsou i takoví, kteří mají skutečně zelenkavou kůži. Někteří se vyvíjejí duchovním směrem, jiní jsou čistě techničtí. A někteří se pohybují i v čase, nejenom v prostoru. A to je něco, co naprosto vymyká jakémukoliv lidskému chápání. Všechno, co nám vysoké kruhy vládních úředníků podsunují, jsou jenom „homeopatické“ informace.“

„Homeopatické?“

„Ano. Natolik zředěné, že se skutečnou věcí už nemají nic společného. Jsou tady jenom proto, aby lidem zavřely pusy a odvedly jejich pozornost na jiný problém. Není žádoucí, aby se lidé dozvěděli pravdu. Podkopalo by to systém všech vlád na celém světě. A ti, kteří stojí tak vysoko, si to nemohou dovolit. Přišli by o pocit moci. O pocit, že vládnou celému světu a že oni jsou ti vyvolení.“

„Vy to říkáte tak, jako by nad vládami jednotlivých zemí existovalo ještě něco, co je výš a dál.“

„Vašemu sluchu to možná bude proti srsti, ale je to tak. Jedná se o jakousi vládu nad vládami. Samozřejmě není ustanovená. Je tajná a velmi dobře skrytá před zraky ostatních. I když si to mnozí vládní činitelé vůbec neuvědomují, je tady někdo, kdo s nimi pěkně manipuluje a posouvá s nimi jako s figurkami na šachovnici. A těm už nejde ani tak o peníze, jako spíš o to, že vychutnávají ten nekonečný pocit vlády nad touto Zemí. Jsou to oni, kdo určují, jaké technologie vypustí do světa, co se bude vyrábět a používat. Už před padesáti lety se vědělo, že spalovací motory jsou beznadějně zastaralé. A přesto se používají dodnes. Kdyby se totiž nahradily benzín a nafta levnější a ekologicky čistší energií, zničilo by to naftařské koncerny, které jsou nejbohatšími doly na peníze. Také drogy patří mezi něco, co vynáší neskutečné peníze. Přestože existují zákony na jejich potírání, musí je dodržovat jenom ti, kteří stojí nejnižší na společenském žebříčku. Lidé se na těchto omamných látkách stávají závislými a jsou ochotni pro ně udělat cokoli. Stávají se levnými nástroji bez vůle a morálky, které donášejí na ostatní, špehují a klidně i vraždí na objednávku. Myslím, že není nutné, abych pokračovala dál.“

„Vy mi vždycky připomenete, že svět není zas až tak růžový, jak bych ho chtěl vidět. Z toho, co tady říkáte, jde strach.“

„Omlouvám se. Nemám v úmyslu vás strašit, jenom vám jednoduše předkládám obraz této společnosti v jiném světle, než v jakém jste ji viděl doposud. A to je nejspíš to, co ve vás vyvolává obavy. Děsí vás neznámo. Chcete ještě dál pokračovat v našem hovoru?“

„Když už jsme to tak krásně rozjeli, proč ne? A co teda ti bílí lidé, kteří se občas objevují společně s těmi malými šedivými příšerkami?“

„Nevím docela jistě, odkud jsou. Řekla bych, že to jenom tuším. Ovšem je to jenom domněnka a já s ní jako takovou musím pracovat. Nerada bych vám podávala informace, které nejsou zcela pravdivé.“

„Rozumím vám. Ale co je vlastně skutečného v tom našem povídání. Docela dobře to může být jenom pošetilost, kterou se prostě bavíme.“

„Pokud vám to připadá jako zábava, nemůžu vám to vyvracet. Já se na tuto problematiku dívám poněkud jinak. Kolem nás je tolik nejasností a vědomého zamlžování, že pravdu se asi nedozvíte nikdy. Alespoň ne z oficiálních zdrojů. Ale neznamená to, že když tomu nerozumíte, nebo se to vymyká vašemu chápání, musí to být zákonitě blbost. Potkalo vás to proto, aby vám to umožnilo podívat se jinam, jiným směrem nebo možná jinak na danou věc.“

„A můžete mi alespoň prozradit, jaká je váš názor na tu bílou rasu?“

„Neříkám, že všude, ale v mnoha případech se jedná o Plejád'any. Jsou to rasy, o kterých se hodně mluvilo a které svého času kontaktovaly dost lidí tady na Zemi.“

„Ano, vzpomínám si. Ale myslel jsem si, že je to jenom jedna rasa a navíc se o nich se mluvilo jako o našich bratrech, o někom, kdo nám přišel pomoci a kdo se snaží dostat nás z tohoto bláta.“

„To jistě. Možná bychom se do toho bláta nedostali, kdyby se o to v minulosti nepříčinili. A pak - není to jenom jedna civilizace. Obývají vícero planet v souhvězdí, které my nazýváme Kuřátka.“

„To ale nechápu? Jak může někdo, kdo nám pomáhá, být tím, kdo nás kdysi srazil na kolena?“

„A proč ne? Třeba jejich pomoc není zas až tak nezištná. Uvědomují si, že kdyby byla Země zničena, nebo tady došlo k nějaké velké nekontrolovatelné destrukci, budou oni tím, kdo to schytá z první ruky. Proto se nejspíš vrátili sem a nám se zdá, že nám pomáhají.“

„Čím se na nás provinili?“

„Je toho dost. Ale tohle bych opravdu raději nechala stranou, protože moje vědomosti o tom jsou jenom okrajové. Ale slibuji vám, že až budu vědět víc, budete jeden z prvních, koho o tom zpravím.“

Casius se zašklebil. „Budu jeden z prvních...“

Vanessa se pobaveně usmála. Věděla, že to není jeho ješitnost, která jej přiměla vyslovit takovou poznámku. Byla namířena přímo na ni. Na jejich vztah. V podtextu této poznámky říkal: nebudu první...

„Já teď trochu odbočím od daného tématu. Vy jste se mě nedávno ptala na to, kdo je Azir. Proč?“

Že by přece jenom ješitnost a závan žárlivosti, napadlo Vanessu.

„Nikdy jsem ho ve skutečnosti neviděla. Když jsme spolu hovořili, měla jsem zavřené oči. Přesto je na tom muži něco, co mě svým způsobem přitahuje. Nedokáží to definovat, ale je to ve mě. Popište mi ho. Jak vypadá?“

„Jako normální mužský. Vyšší, tmavší, černé delší vlasy. Nejlepší by bylo, kdybyste ho mohla sama vidět. Tamhle na parkovišti stojí jeho auto. Když budete mít trochu štěstí, zahlédnete ho alespoň z dálky.“

Vanessa se zvedla a přistoupila k oknu. Nějakých třicet metrů od budovy, oddělené zeleným pásem trávy, bylo velké parkoviště. Přejížděla očima po autech a tipovala si, které je asi jeho. Casius pochopil.

„Ve druhé řadě, třetí zleva. Vedle něj je červená audina. Už vidíte?“

„Jo.“ kývla hlavou.

Posadila se znovu do křesla, ale tentokrát si jej posunula tak, aby měla auto pod kontrolou.

„Hrozí tedy Zemi zničení?“ pokračoval Casius, který se chtěl zjevně vyhnout jakémoliv další zmínce o Azirovi.

„Zda k tomu dojde, ukáže zase jenom čas. Ale podle posledních pozorování probíhají v našem systému takové změny, které mohou být způsobeny jen pohybem cizího tělesa. A jeho rozměry nebudou zanedbatelné. Vědci sice oficiálně tvrdí, že to není možné, protože by takovou planetu či kometu zaregistrovali a určitě by nás následnými opatřeními ochránili. I tohle je nesmysl. Jen deset procent oblohy je sledovány profesionálními astronomy, zbytek je ponechám amatérům. Co se stane, když se k nám něco přiblíží z této oblasti? Líbilo se mi přirovnání jednoho vědce, který řekl, že zastavit či odklonit planetku či asteroid je stejné, jako když se postavíte před rozjetý nákladní vlak naložený kamením se vzduchovkou a myslíte si, že jej zabrzdíte. Ale abych vás jenom nedeprimovala - jisté prameny se zmiňují o převibrování do vyšší úrovně. Třeba se to Zemi podaří dřív, než dojde ke kolisi s cizí planetou. A když ne Zemi jako takové, tak alespoň části jejich obyvatel.“

„Zase nový výraz. Co to je převibrování?“

„Přesun do vyšší úrovně. Na vyšší kmitočet. Těžko se mi to vysvětluje, protože nejsem fyzik. Ale vím, že někteří lidé jsou schopni před vašimi očima zmizet a nemá to co dočinění s podvodem. Prostě zvýší vibrační frekvenci svého těla. Pak se našemu oku stávají neviditelní. A takhle nějak je to i s převibrováním. Tím, že se zvýší vibrační frekvence, změní se vlastnosti všech částic a přestává platit běžně známá věda. Pak se pohybujete jinde a platí tam i jiné zákonitosti. To co se děje ve třetí dimenzi, se té vyšší nedotkne.“

Její oči znovu zabloudily k černému autu. Blížil se k němu muž, oblečený v černém dlouhém kabátu. Rychle vstala a přistoupila k oknu.

Casius se postavil vedle ní. „To je on. Vy máte ale štěstí. Vypadá to, jako byste byli domluveni.“ nevěřičně zakroutil hlavou.

Třicet metrů nebylo zas tolik, aby nezachytila alespoň základní rysy onoho člověka. Strnula. Uvědomila si, že vlastně nikoho jiného ani nečekala. Jenom někde v hloubi duše doufala, že se nesplní její očekávání a že tato bytost navždy zmizela z jejího života. Seth. Zase si našel cestu k ní.

A on jako by zachytil její myšlenky, na pár vteřin se zastavil a zahleděl se směrem k ní. Cítila spalující pohled jeho tmavých očí až v morku kostí. Ale nebyla v tom výhružka. Jen příslib nového setkání.

„Já mám pocit, že tohle je téma, které můžeme rozebírat hodně dlouhou dobu. A abych řekla pravdu, trochu mě už tlačí čas. Takže pro dnešek děkuji za čaj a zase příště na shledanou.“ Chvatně ukončila jejich hovor, položila prázdný hrnek na stůl, omluvně se na něj usmála a zmizela.

Lehce povytáhla sukni, aby mohla co nejrychleji zdolat schody a vyběhla z budovy. Ale Azira ani jeho auto už neviděla. Vrátila se zpátky. Na recepci se zeptala, v jaké kanceláři Azir pracuje.

„Lituji, paní, nepomůžu vám. Pan Azir si před chvílí odvezl poslední věci. Jeho práce tady v podniku už skončila.“ oznámil jí recepční.

To nemůže být náhoda! Jak to, že se za celou dobu nepotkali a teď, když odjížděl, se jí naskytla příležitost vidět ho?

I tohle si naplánoval?

Uvědomila si, jak neskutečně se proplétá svět iluzí a fantazie se s reálným světem a že bytosti, které mohly být ještě nedávno považovány jen za přelud, na sebe bez problémů berou lidskou podobu.

V tomto okamžiku nevěděla, zda se v těchto tělech ještě setkají, nebo zda už Sethovi došlo, že od ní se nic nedozví. Možná si našel jinou cestu, ale možná také, že už má pro ni připravené další překvapení.

Casius ještě dlouho seděl a přemýšlel, co se to s ním za poslední dobu stalo. Měl pocit, jako by se všechno neuvěřitelně zhušťovalo a přemíra informací, která k němu proudila, zcela zahltila jeho mysl. Nedokázal z toho vyvodit jediný závěr, vůbec netušil, proč se tomu věnuje. Dostal odpověď na jednu otázku a místo ní se vynořily další dvě a jejich počet narůstal úměrně tomu, jak ho daná problematika pohlcovala. Neuměl si udělat ucelený obraz ani o jedné skutečnosti. A je to vůbec skutečnost?!

Na jedné straně nějaký imaginární svět neskutečných bytostí a zázraků, na straně druhé svět prapodivných tvorů s nepředstavitelným technickým potenciálem. Co mu to má říct? Proč ho sem někdo zavlekl?

On přece nechtěl nic jiného, než pomocí hlubinné terapie odhalovat bloky vzniklé v minulosti. Ale v této minulosti! Ne v té, která se bez jeho přičinění otevřela před jeho očima a vtáhla jej dovnitř. Měl stále větší pocit, jako by skutečně někdo další tahal za provázky a on byl jen poslušnou loutkou v jeho rukou.

Tohle všechno se mohlo zdát jako podivná souhra náhod. Ale protože Vanessa na ně nevěřila, snažila se pochopit jednotlivé souvislosti. Jak je možné, že Casius jí položil otázky z oblasti, která se poslední tři dny neustále vnucuje do jejích myšlenek? Mimoszemšťané.

Kdysi byli tím, co ji táhlo dál, ale teď jim věnovala jen pramálo pozornosti. Je to už docela hezká řádka let a řekla by, že Seth měl na tom hlavní podíl. Uvědomila si totiž, že i když jsou tyto bytosti dál v technickém vývoji, nemusí to tak být v oblasti duchovní. Pozemský člověk má proti nim nespornou výhodu. Dostal do vínku schopnost napojovat se na vesmírnou databanku a čerpat z ní informace. Oni tu možnost neměli. A pokud ano, tak rozhodně ne v takovém měřítku. Vše bylo uloženo v genech, ale ani ty samozřejmě nezaručovaly přímé napojení a možnost přísunu cenných informací z jiných úrovní. Proto tyto entity hledaly cesty, jak je získat a dostat se do kontaktu s lidmi, kteří by jim mohli být nějakým způsobem užiteční. A přestože se snažily chovat přátelsky a kamarádsky, cítila v tom jakousi nadvládu a manipulaci. A s tím rozhodně nesouhlasila.

Ve fyzickém světě se s žádným takovým tvorem nesešla, ale přicházeli k ní ve spánku. Občas si pamatovala útržky snů a věřila, že jsou vzpomínkami na noční výlety nejen do jemnohmotnějších světů. Ale tato setkání nebyla jen o porozumění. Byla o touze ovládnout ji a navést tam, kam potřebovali oni. Nemohla se bránit žádnou fyzickou silou, ale musela používat mentální schopnosti, které se jí vybavovaly tak, jako by byly nedílnou součástí jejího

každodenního života. Jen bylo nutné si i ve snu uvědomit, kdo je. Jaké jsou její možnosti a že není panenka na hraní. Nikdo nemá právo s ní jednat tak, jak se mu zlíbí.

Ale odpor byl poslední dobou stále obtížnější, neboť to nebyli přímo bytosti, se kterými by přicházela do styku, ale byly to spíš situace, které v ní měly vyvolat nevoli a snad i strach. Přímou ve snu si mnohokrát uvědomila, že je to pouze manipulace s ní, ale braňte se něčemu, co nemá tvar.

Už dávno si nepamatovala takový nápor ve snech a nechut' uléhat ke spánku. Jako by se podvědomí bránilo a hledalo jiné možnosti regenerace fyzického těla. Spánek jí už nepřinášel úlevu a nové síly. Bylo to právě naopak. Budila se unavená a vyčerpaná jak fyzicky, tak i psychicky. Podle všeho to byl skutečný boj o zdravý rozum.

Nakonec, co není v tomto světě boj? Vše co se kolem nás děje, musíme nějakým akceptovat a přizpůsobit se tomu. Mnohdy nám to připadá naprosto zbytečné, ale společnost si stanovila nějaká pravidla a pokud se do nich nevejdete, máte smůlu. Jste zahnáni do míst, kde žít je samo o sobě téměř nemožné. Je toho příliš mnoho, co poukazuje na velký posun kolem nich. Byl to ovšem posun, o kterém mělo tušení jen pár tvorů z lidského plemene. Ti ostatní žili v bláhovém nevědomí a každého, který se je pokusil navést na tuto problematiku, posílali do horoucích pekel. Blažená nevědomost!

Zase se jí před očima vybavila podivná epizoda. Nebyla si jistá, zda ji vůbec prožila, ale byla natolik intenzivní, že se do ní znovu ponořila. Přišla do nějaké místnosti. Byla bíle vykachličkovaná, podobná laboratořím v nemocnici. Za jejím levým ramenem stál někdo, kdo ji přivedl. Byla totálně bez vůle a přání. Přistoupil k nim muž v bílém a ona ucítila bodnutí v levém rameni. Probrala se na lůžku v oblečení, které jí nepatřilo. Bílá košile a bílé kalhoty. Někdo přišel a odvezl ji i s postelí jinam. Objevil se nad ní opět onen chlap v bílém a mluvil na ni. Co, to si nepamatovala. Jen jí bylo silně proti srsti jen tak pasivně ležet a nečinně přihlížet. Pokoušela se vstát. Zase ucítila bodnutí v levém rameni a na chvíli ztratila vědomí. Netrvalo to asi dlouho, protože když je znovu otevřela oči, zachytila udivený pohled onoho muže. Byl zjevně překvapen tím, že znovu nabyla vědomí. Ovládat fyzické tělo nebylo snadné, protože nejspíš působila látka, kterou jí píchli. Ale přesto protestovala a s odevzdaným ležením to nemělo nic společného. Bránila se zuby nehty. Myslela jen na jediné: musí pryč. Zápasila sama se sebou i s těmi, kteří omezili její svobodu a nedávali jí velkou naději na to, že bude zase tím, čím bývala. A v tomto vyčerpávajícím zápase ještě stačila zachytit slova, která byla těsně vedle ní pronesena: „Třetí ne, ta by ji zabila“.

Najednou nemohla hýbat ani rukama ani nohama. Zaklonili jí hlavu a do krku jí zavedli nějakou sondu. Prožívala to celé v polovědomí. Když znovu nabyla plného vědomí, stála na nohou a odcházela z místnosti pryč. Přistoupil k ní muž v bílém a na zlomek vteřiny se do zabodl svými očima. Pak pohlédl na jejího průvodce.

„Chci vědět, kdo to je“, utrousil na její adresu.

Pak vše zmizelo. Nemělo to pokračování, nemělo to k ničemu návaznost. Připadalo jí to vytržené z kontextu, absolutně beze smyslu. Jako něco, co jsme někde přečetli a ono to zůstalo pevně vklíněno v naší paměti. Vypadalo to jako úryvek z vědecko fantastického filmu. Byl to výplod fantazie nějakého spisovatele, nebo to byla skutečnost prožitá člověkem? Jakým? Kdo to byl? Byla snad ona tou loutkou, která se marně bránila? A pokud se to stalo, kdy to bylo?

Možná by na to úplně zapoměla, kdyby o něčem podobném nemluvil Ben. Také na svých nočních toulkách potkal bytosti, které mu zrovna k srdci nepřiřostly. Malí, drobní, s velkými hlavami a tmavými očima. Jejich kůže mu připadala oranžová. Naslibovaly lidem hory doly a pak je jednoduše využily jako zdroj genetického materiálu a energie. A lidé šli jako ovce. Nikdo nebyl ušetřen. Ani ženy, ani děti. Kdo se jim hodil, byl použit, kdo ne, byl zabit.

Ben se dokázal ubránit, ale ne silou svých paží. Byla to nejspíš vnitřní síla a víra ve vlastní možnosti. Nedal nic na jejich sliby a nezalekl se jejich zastrašování. Dost možná, že i o tom to

je. Podmaňují si lidi, kteří jsou labilní a lehce se přizpůsobují. Lidé bez vůle a vlastního myšlení. Ti jsou pak snadnou kořistí pro tyto neviditelné tyrany.

Kdo s námi hraje tohle nechutné divadlo? Proč se někdo snaží zůstat v utajení a přece bere lidem to nejdůležitější, co mají? Svobodu. Možnost vlastní volby.

Bez naděj a téměř zoufalství zase vystrčily své růžky. To všechno bylo tak neskutečné a přesto všechno tak moc bolestivé. A nebyl nikdo, kdo by to změnil.

Už se téměř vzdávala naděje na lepší ukončení dne, kdy v tom ucítila kolem sebe nádhernou energii. Jako by ji někdo někde volal. Nebránila se. Už to nemohlo být horší než to, čím právě prošla. Zavřela oči a zapomněla na to, že existuje hmotný svět a jeho trápení.

Ocitla se znovu před vchodem do jeskyně. Už když přicházela chodbou k ní, cítila podivný tlak v žaludku. Možná to bylo napětí, možná strach. Z čeho? Rychle zaplašila myšlenku na něj.

Jako by ze zvyku nebo možná při vzpomínce na příjemné chvíle, pohladila rukou pětici znaků. Pak jí někdo, koho si předtím nevšimla, podal ruku a pomohl jí ulehnout do sarkofágu. Nepřišlo jí to divné. Na čelo jí položil čelenku a pak tiše odešel. Jakmile opustil místnost, víko se zavřelo a Vanessa kupodivu neobklopila tma, ale jasné světlo.

Rozhlížela se kolem sebe. Stěny jeskyně se rozplynuly a před jejíma očima se objevila krásná krajina. V dálce viděla odlesky nějakého města. Podívala se na něj pečlivěji. Nevěděla proč, ale okamžitě jej nazvala bílým městem. Všechno tady bylo jasné a čisté. Lidé se chodili sem a tam, nikam nespěchali. Najednou se z moře zvedla obrovská vlna a celé město bez jediného varování pohltila. Spláchla všechno, jen nepatrné zbytky staveb dávaly najevo, že tady kdysi stálo nějaké sídliště.

Vanessa nechápala vůbec nic. Proč se tohle stalo? Co bylo příčinou takové katastrofy? Byli tito lidé natolik zkažení, že je musel postihnout takový trest?

Jen stála a snažila se najít na to odpověď. V tom zaznamenala vedle sebe přítomnost další osoby. Otočila hlavu a spatřila svého otce. Stál a v jeho očích mu plály radostné plamínky. Pevně jej objala, ale pak už neztrácela čas a šla rovnou k jádru věci.

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsem něco takového měla vidět? Proč zahynulo tolik lidí jenom tak? Copak byli natolik zlí, aby je postihl takový trest?“ vysypala na něj spoustu otázek.

„Než ti odpovím, pojď se mnou.“ Zavedl ji zpátky do jeskyně. Stěny se zase zhmotnily a oni stáli vedle sarkofágu. Jeho víko bylo zavřené a Vanessa vycítila, že jedno z jejich těl v něm leží.

Otec beze slova ukázal na stěnu. Uviděla známou pětici znaků.

„Prohlídni si je blíže. Říkají ti něco?“

Dívala se na ně velmi zblízka, ale neoslovilo jí to.

„Nevím. Proč je jich zrovna pět? Co označují a k čemu se vztahují? Mají pro mě nějaký osobní význam?“

„Ty jsi stále samá otázka. Možná by bylo rozumnější, kdyby ses místo nich na ně pozorně zadívala a hledala odpověď přímo u zdroje.“

Vanessa sice příliš nechápala, co znamená „u zdroje“, ale opět se rukou dotkla zdi.

A jako zázrakem se celá doposud hladká stěna jeskyně zaplnila dalšími a dalšími znaky.

„To je nádherné. Ale předtím tu nebyly!“

„Opravdu? Proč si to myslíš?“

„Neviděla jsem je. Určitě bych si jich všimla.“

„Ale ty první znaky jsi přece taky neviděla. Objevily se až teprve tehdy, když si přímo na ně položila dlaň.“

„Proč?“

„Protože je to jako ve vaší hře, kde házíte kostkou. Hodíš, objeví se nějaké číslo a ty se posuneš o tolik políček. Ty znaky znamenají cestu. A podle toho, jaké si vybereš, takovou cestou potom kráčíš.“

„Mám tomu rozumět tak, že jsem to byla já, kdo si tehdy poprvé vybral tuto pětici?“

Měla jsem dojem, že jsem se více méně náhodně dotkla zdi a ony se přede mnou objevily, jako by na mě čekaly."

„Znovu ti opakuji - nic není náhoda."

„Mám to chápat tak, že kdybych položila ruku jinam, objevily by se mi jiné znaky?"

„Správně. A dál?"

„Chceš tím říct, že jiné znaky by znamenaly jiný směr událostí? To není možné!" Vanessa nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Takže to já jsem bezděčným dotykem ruky spustila kolotoč těchto událostí v bílém městě?!"

„Ano. To je jenom budoucnost tebou vybrané reality. Kdybys položila ruku jinam, přišlo by něco jiného."

„Ale to nebylo moje vědomé rozhodnutí!" bránila se Vanessa.

„Myslíš? Do jaké míry bylo nevědomé? Chceš říct, že za to, co jsi kdy udělala, neneses zodpovědnost jenom proto, že jsi netušila, jaké to bude mít následky?"

Jako člověk jsi dělala řadu instinktivních a okamžitých rozhodnutí a nikdy jsi se nezatěžovala příliš tím, jak se to projeví v budoucnu. Ale teď je tvé lidství posunuto stranou a ty se zase stáváš tím, čím jsi kdysi byla. A cokoliv uděláš, řekneš či na co pomyslíš, to se později objeví jako následek tvé nynější reality. A tvoje realita už není jenom vědomá hladina myšlení. Je to především to, co nosíš ve svém srdci, to co tě napadá ve chvílích uvolnění a to s čím pracuješ, když spíš."

„Co to všechno znamená? To po mně chceš, abych nesla zodpovědnost za to, co jde stále ještě mimo mně? To přece nejde, jsem pořád jenom člověk!"

„Ano, máš pravdu. Pořád jsi ještě člověk, protože máš lidské tělo. Ale ve své mysli, ve své podstatě už jím nejsi! Už bys neměla myslet jako oni. Je třeba, abys už konečně plně přijala zodpovědnost i za své myšlenky. Právě ty tvoří tvoji realitu.

Už to nejsou jenom činy. Rozumíš mi v čem je rozdíl?"

Vanessa jenom stála a mlčela. Bylo toho příliš, co jí otec naložil na záda. Ale nejspíš měl pravdu.

„Můžu to nějak změnit? Nechci, aby úplně zbytečně a pro nic za nic umírali lidé." Narážela tím na to, čeho byla před chvílí svědkem v bílém městě.

„Pojď, podíváme se tam."

Stěny jeskyně opět zmizely jako mávnutím kouzelného proutku a před nimi se objevila cesta do bílého města. Stálo před nimi, jako by se jej velká vlna vůbec nedotkla. Jeho atmosféra byla velmi podivná. Měla pocit neskutečnosti. Chyběl jí tam opravdový život. Nedokázala to definovat, ale lidé kolem ní byli jako hologram. Bez energie, přestože se hýbali, smáli se a mohla si na ně sáhnout.

Vystoupili po schodech do nějakého chrámu. Vysoké sloupy lemovaly širokou chodbu a Vanesse se na okamžik zdálo, že to tu zná. Otec jí však neposkytl čas na to, aby se tím zaobírala. Otevřel masivní dveře a lehounce ji popostrčil dovnitř.

Pár kroků před nimi stál v bílé tóze šedovlasý stařec. Vypadalo to, že na ně čeká.

Nepromluvil jediné slovo. Jen k Vanesse natáhl ruku a naznačil jí tak, že má jít s ním. Přijala jeho rámě. Všichni tři společně prošli několika sály a zastavili se až téměř v posledním. Jak věděla, že je skoro poslední, nad tím nepřemýšlela. Brala to jako skutečnost.

V místnosti stál zdobený stůl. V jeho levém rohu byl nádherně vyřezávaný orel, na druhé straně lev. Oba představovali symboly síly i moudrosti.

Stařec jí vybídl, ať se posadí. Položil před ní starý nažloutlý papyrus.

„Čti." To bylo první slovo, které od něj slyšela.

Pohlédla na text před sebou. To co tam bylo, představovalo pro ni nepochopitelnou směsici znaků a obrázků. Jenom nevěřicně zakroutila hlavou. „Nikdy jsem se s ničím podobným nesetkala, nevím, co s tím," přiznala bez okolků.

„Tohle se nečte zrakem. Polož ruce na papír," poradil jí otec.

Uposlechla jeho radu a opatrně, aby svitek nepoškodila, na něj položila dlaně.

Neucítla však pod nimi hladký povrch listu papíru. Jako by se její ruce do něj ponořily a energie, která z něj proudila, ji naplnila jasným světem. A ono bylo tím, které ji přeneslo jinam.

Stála na kamenné římse vysoko nad malým údolím. Rozhlížela se kolem. Zdálo se jí, že je tady sama, že daleko široko není živáčka. Teprve až po chvíli, kdy se její oči přizpůsobily nezvyklému šeru, uviděla pod sebou množství lidí. Byli oblečeni do fialových rouch a klečeli s čelem položeným na zem. Pátrala po tom, co je příčinou takové zbožnosti. Měla pocit, že jsou to mnichové, kteří přišli vzdát hold někomu, koho zatím neviděla.

Najednou se na protější straně skály, o něco výš, než sama stála, začala zhmotňovat nějaká bytost. Vítr si pohrával s jejími světle hnědými vlasy a smetanově bílé roucho splývalo až na zem. Přesto zahlédla na jejích nohou lehké sandály.

Byl to muž. Za jeho rameny stály jako doprovod další dvě bytosti.

Vanessa vůbec nechápala, proč je tady a co se po ní chce. Tu se její ruce bez jejího přičinění začaly samy zvedat do úrovně pasu a v rozevřených dlaních se zmaterializovala otevřená kniha. Byla velmi rozměrná, ale její stránky byly prázdné.

Chvíli přemýšlela, k čemu ji dostala. Pak pochopila. Usmála se a kývnutím hlavy dala muži najevo, že rozumí a že mu děkuje za jeho nesmírně cenný dar.

Ta kniha neznamenal nic menšího než to, že drží svůj osud ve vlastních rukách. Stránky čekaly jen na to, až budou popsány novým příběhem. Stačilo tedy jen vzít do ruky pero a psát. Psát jej pro dobro své i pro dobro jiných lidí.

Vrátila se zpět k otci a ke starci. Ani jeden z nich nepromluvil. Vanessa se zvedla a všichni tři zase společně vyšli ven. K jejímu překvapení však nesešli po schodech dolů do města, ale vyšli na planinu, porostlou jen svěže zelenou trávou.

„Už chápeš? Všechno je jenom iluze, někým vytvořená. A záleží jen na tom, v jakém rozpoložení se její tvůrce nachází a jakou realitu stvoří. Co chce poznat a kam sám směřuje.“

„Takže teď tvořím svou realitu...“

„Ano. Stejně, jako si to dělala dávno předtím, než si přijala tělo člověka. Už si na konci své lidské cesty. Zbavila ses všech okovů, které tě tady držely a teď je to už jenom na tobě, jak s tím vším naložíš. Jak prožiješ ten nepatrný zbytek fyzického života v tomto těle a jakou půdu vytvoříš pro život dalších generací svých lidských potomků, kteří po tobě převezmou další štafetu, z jejich pohledu, nekonečného zrozování. Nic nekončí. Jenom se to přesouvá jinam, do jiných podmínek. A tam snad možná tato lidská rasa pochopí, že ne ničení, ale láska a tvoření je základem života. Jenom ještě potřebují čas k tomu, aby dožráli.“

Vanessa se nechtěla ven z příjemného polosnu. Uvědomila si zvláštní věc. Její hmotná těla jsou schopna se znovu a znovu oddělovat a stávat se jemnějšími a nepostřehnutelnějšími. Vždyť v okamžiku, kdy zavřela oči, se oddělilo jedno z jejích těl a to se položilo do sarkofágu. Tam se uvolnilo další a rozmlouvalo s otcem. A nakonec ještě třetí, které se odpoutalo v momentě, kdy se dotkla svitku papyru. Tři jemnohmotná těla a každé z nich mělo přístup do jiné úrovně. Ještě asi bude chvíli trvat, než plně pochopí podstatu tohoto jevu, nicméně už teď musela konstatovat, že je to skvělé a nese to s sebou obrovské možnosti.

Možnosti jejích vycházek do okolí městečka byly časově omezené, ale občas si našla čas na to, aby je uskutečnila.

Ráda se sama toulala přírodou a kochala se jejími výtvoři. Dnes si čas pro sebe našla. Dlouho se nerozmýšlela, kterým směrem se vydá. Už od rána měla chuť zajít se podívat k nedalekému okraji lesa.

Byla to slabá hodinka chůze od jejího domova a nikterak fyzicky náročná. Tam si sedla na zem a opřela se zády o vysokou borovici. Slunce se pomalu chýlilo k západu a příjemný šelest listů ukoľbal její pozornost. Dost možná, že její víčka zůstala zavřená trošku dýl, než je obvyklé.

Podivný zvuk a záblesk světla ji přinutily otočit hlavu. Oněměla úžasem. Dívala se na něco, co se dokonale vymykalo jejímu chápání. Leželo to kousek od její pravé nohy. Mělo to prapodivný tvar, nezvyklou barvu a vydávalo to zvuk podobný funění, jako by to bylo živé. Na první pohled to mohla považovat za kámen, ale tenhle se sem jaksi nehodil. Chvilí váhala, jak se zachovat, ale zvědavost nakonec byla silnější než ona. Byla od toho sotva na dosah ruky, když se jí zazdalo, že se to pohnulo směrem k ní. Lekla se a uskočila dozadu.

Znejistěla. Proč se vůbec nechala zlákat do tohoto dobrodružství? Proč přistoupila na hru někoho, kdo není vidět? Kam se poděl rozum a proč ji ovládla jen zvědavost?

Jistě, chtěla by to poznat, ale asi za jiných okolností. Pud sebezáchovy se ukázal být přece jenom silnějším.

Rychle se otočila a utíkala směrem, odkud přišla. Neobvyklé tělese zůstalo za ní a žádný zvuk a ani pohyb z té strany nnesvědčily o tom, že by se dál něco dělo.

Po několika minutách vyčerpávajícího běhu se zastavila. Měla pocit, že musela uběhnout několik kilometrů, ale opak byl zřejmě pravdou. Když byla konečně schopná popadnout dech a její bušící srdce se uklidnilo, rozhlédla se kolem sebe. A s hrůzou zjistila, že je pořád na stejném místě. Vypadalo to, jako by se nepohnula ani o centimetr!

Nevěřila svým očím. Předmět stále ležel na dosah a pulsoval jasnou, nikoliv však oslepující září. Nechápala to. Vždyť přece utíkala tak dlouho! Jak to, že je zase tady? Copak běžela v kruhu? Uvědomila si, že ten, nebo to, co ji sem přivedlo, nemá zájem na tom, aby to tak rychle vzdala.

Co je to za podivnou hru? Kdo zkouší její odvalu? Není přece dítě a nemusí si žádným „bobříkem“ dokazovat, jak je dobrá! Nevěděla, jak z toho ven.

Kdysi jí bylo řečeno, že pokud se něčeho bojí, pak je nejlepší k tomu jít a sáhnout si na to. Ano, asi je to tak. Jen tím mohla překonat tíživou pochybnost a strach.

Zhluboka se nadechla a dřepala si.

Přijala hru neznámého a vložila svůj život do jeho rukou.

V okamžiku, kdy si tohle uvědomila, zaplnil její nitro hluboký klid.

Beze strachu se prsty dotkla té věci. Nebyla větší než sevřená pěst. Její povrch byl strukturovaný a její teplota byla stejná jako okolní vzduch. Jen v momentě, kdy na ni vložila své prsty, těleso přestalo pulsovat. Jako by jej její dotyk uklidnil. Stejně jako vystrašené štěně, které se leklo velkého psa a uklidní se až poté, co jej vezmete do náruče a ono pocítí bezpečí a lásku.

Uchopila jej pravou rukou a vložila jej do své levé dlaně. Byl lehčí, než očekávala. Měla z něho zvláštní pocit. Nebyla to živá hmota. Byla to umělá věc, vyrobená někým neznámým, ale přesto všechno z toho cítila jakousi inteligenci. Nějak se to vymykalo jejímu chápání.

Vnímala, jak z její ruky do něj proudí její energie. Ale nebylo to vysávání. Bylo to stejné, jako když matka konejší dítě, které si natlouklo nosík. Nepřipadalo jí, že by to mohlo být parazitem. Šlo o způsob, jak navázat kontakt. Jen tak se dala odhalit jeho skrytá podstata.

A věc jako by reagovala na její myšlenky. Začala měnit tvar a během několika málo vteřin už neležela v její dlani beztvářá hmota, ale náramek.

Vanessa si jej pozorně prohlížela. Byl posázen mnoha kameny různých barev a zdobily jej nějaké ornamenty.

Navlékla si jej na ruku. Okamžitě se přizpůsobil jejímu zápěstí a dokonale k němu přilnul.

Pocítila strach. Co když jej už nesundá? Co když ji přes něj někdo bude ovládat a manipulovat s ní? Zděšeně jej stáhla z ruky. Zjistila, že to není žádný problém. Byl neuvěřitelně pružný a přitom dokonale pevný. Nevážil téměř nic a vůbec nepřekážel. Znovu si jej navlékla. Jako by tím spustila nějaký spínač. V hlavě jí vířila spousta otázek. Kdo, proč, k vůli čemu a kam ji to směřuje?

Znovu si sedla na zem, zády se opřela o strom a jen na chvíli zavřela oči.

Chvilíčka může ovšem za určitých okolností znamenat i staletí. A jí se to, co teď prožívala, zdálo jako celé věky.

Zděšeně otevřela oči. Přemíra informací a zážitků pohltila její duši a Vanessa měla dojem, že se její hlava podobá obrovskému míči, až po okraj naplněného vodou.

Bublání, klokotání a víření. To bylo nejvýstižnější pojmenování chaosu v její lebce.

Připadalo jí, jako by najednou vážila tisíc kilo. Dívala se kolem sebe jako právě vylíhnuté kuře a nechápala, co se po ní chce. Vůbec netušila, kde se nachází. Vše kolem ní bylo najednou neskutečně cizí a vzdálené. Nic neodpovídalo tomu, co až doposud znala. A co vlastně znala? Patřilo to do tohoto světa? Nebo to bylo něco, co patřilo dávné minulosti? Co je skutečnost a co je sen? Co je realita a co jenom projekce? A existuje vůbec realita?

Nejsme náhodou všichni jenom hologramem, který chodí, v rámci možností myslí, a který je přesvědčen o tom, že nic vyššího než je on, nebylo doposud stvořeno? Nemůže někde jinde existovat realita, která tu naši - trojrozměrnou přijímá jako hrací plátno, na kterém se můžou zdokonalovat právě narozené bytůstky do té doby, než získají možnost a schopnosti pohybovat se ve složitějším světě jiných dimenzí? Stovky a tisíce otázek a žádná odpověď.

Nikdo nemůže říct, proč tady je. Musí sama hledat cestu z labyrintu, který je pro ni představován jejím současným životem. Byla si toho plně vědoma. Věděla, že jen ona sama bude hledat smysl života tady, že jenom ona sama bude klopytat přes překážky tak dlouho, dokud nenajde to, co je důvodem jejího pobytu tady.

Něco v jejím nitru ji přinutilo znovu zavřít oči.

A stejně jako odvíjející se klubíčko ztrácí svou velikost a tvar, tak i její otázky ohledně vlastního života jí připadaly najednou nepodstatné a nevýznamné. Místo toho se k ní sbíhaly jednotlivé nitky toho, co už dávno věděla a před jejíma očima se splétaly v něco, co přineslo odpověď na tak často opakovanou otázku.

Nedávno jí kamarádka přečetla úryvek z jedné pozoruhodné knihy. A právě tady v té knize bylo naznačeno, že Země je jenom velkým, dokonalým počítačem, který byl sestrojen proto, aby našel odpověď na otázku, týkající se smyslu života.

Ale kdo jej sestrojil? Na čí pokyn byla vytvořena tato překrásná planeta, která je o celou miliardu let mladší, než všechny ostatní tělesa Slunečního systému? Je opravdu útržkem Síria B, který byl mohutnou explozí vymrštěn do chladných hlubin širokého vesmíru a náhodou později zachycen naším Sluncem? Nebo byl tento klenot stvořen nějakou inteligencí a začleněn do našeho systému, neboť ten nejlépe vyhovoval daným podmínkám?

Tohle byly otázky, kterými se dřív nikdy nezabývala. Nepřemýšlela o tom, proč je Země taková, jaká je. Nepřišlo jí nikdy na um, jak velkou zvláštností je to, že se tady nachází neuvěřitelné množství různých živočišných i rostlinných druhů. Věděla, že tohle nemá v pro ni známém vesmíru nikde obdoby, ale takhle do hloubky to nikdy nerozebírala. Brala ji prostě jako archiv a tím to jednoduše končilo. Ale proč zrovna archiv?

Zatím jediné, co ji napadlo, je, že tohle by alespoň částečně vysvětlovalo to, proč je o Zemi tak eminentní zájem jiných humanoidních druhů. Protože tak, jak to dělá dnes běžně pozemský člověk a používá počítač pro svá data, tak i ta entita, která Zemi vytvořila, použila Zemi jako místo uložení všech informací. Z jejich vyhodnocování pak mohla odpovědět na otázku, jaký je vlastně smysl života.

Tak po tomhle vždycky ti cizí tvorové toužili! Chtěli získat přístup k vědomostem, které byly a jsou uloženy v každíčké buňce pocházející ze Země. I když mnohdy ne ve vědomé formě, ale byly tu. A to bylo rozhodující. Najít heslo, které umožní přístup k dalším složkám uloženým v paměti, nemůže být až tak nepřekonatelný problém.

Vanesse začalo svítat. Možná je na tom skutečně něco pravda. Ten, který tu knihu psal, musel mít velmi dobrou fantazii, nebo informátora, který jej inspiroval. Psal ji téměř před třiceti lety a už tehdy tvrdil, že zánik tohoto počítače je nevyhnutelný.

Ani zásahy jeho tvůrců, kteří na sebe brali podobu lidských tvorů, nebyly žádným přínosem a hard disk Země potřeboval stále častěji energetickou pomoc zvenčí, aby nezkolaboval úplně a

předčasně. Jeho konstruktéři však nemohli připustit, aby byly zničeny informace, které se tu postupně ukládaly tři a půl miliardy let. Ještě potřebovali nějaký čas na jeho udržení.

A pak, až bude splněn časový plán, budou data z trojrozměrné Země přesunuta do nového hard disku pěti rozměrného a dokonalejšího biologického počítače v jiné dimenzi. Ten pak nejenom zpracuje již získané údaje, ale propojí je z těmi, které budou získávány v průběhu dalších více než sedmi miliard let.

Vynořovaly se však další a nové otázky. Kdo byl ten, který zadal otázku? Byl to samotný Stvořitel? A kdo jsou ti, kteří počítač sestavili a uvedli do chodu? Jsou to ti, které náš Stvořitel vytvořil jako své první pomocníky a kteří by mohli být tím, co označujeme jako Centrální rasu? Existuje jenom jedna takováto varianta Země, nebo je postavena někde jinde jiná?

Nejspíš ne, protože proč by jinak měli bytosti zvenčí takový zájem na tom, aby se život na Zemi udržel ještě nějakou dobu. Kdyby totiž byla obdoba Země, pak by stačilo nahrát informace na disk a předat je tomu druhému stroji. Ten by pak zpracovával jak svoje údaje, tak ty, které mu byly předány z naší dimenze.

Pracovaly tedy bytosti, které pomáhaly energeticky podpořit jádro Země, vědomě, nebo byly hnány jakýmsi vnitřním, avšak nedefinovatelným pocitem zodpovědnosti?

Z pohledu člověka žijícího na Zemi asi neexistuje na to žádná odpověď.

Ale Vanessa se teď na to mohla, snad díky náramku, podívat z úplně jiného pohledu.

Udělala ve své mysli pomyslný krůček dozadu. Jen nepatrný, aby si dokázala udržet kontakt s touto realitou, ale zas dost velký na to, aby ji bylo možné vidět i z jiné stránky. Jak jednoduché!

Ovšem pouze v případě, že už máte alespoň nepatrné informace o jiné skutečnosti. O tom, že existuje něco výš, co se stále skrývá, ale co je víc než jasné. Nemůžete to vidět svými očima, ale můžete si na to sáhnout při svých výletech do nadčasových světů energetických bytostí. A Vanessa najednou stála v takovém to postavení. Nebyla už jenom člověkem. Spojila složku lidského tvora a tvůrčí bytosti. Už neposlouchala jenom hlas rozumu, ale naopak ten, který se nazýval vnitřním.

Místo chladné kalkulace tu pracovala pocitová stránka. Vžila se do myšlení těch, kteří stáli na počátku vzniku modré planety.

Najednou viděla vše tak jasně, že se sama podivila tomu, že to nepochopila dřív. Neměla své lidské tělo. Byla jenom vědomím, které pouhou myšlenkou tvořilo to, po čem to toužilo. Ale jeho touhy neměly nic společného s těmi, které prožívala jako tvor z masa a kostí. Byly zaměřeny na zcela jiné cíle a směřovaly do oblastí, které obyčejnému člověku budou ještě mnohá tisíciletí připadat jako z říše pohádek a snů.

Nebyla tu sama. Byla energetickým polem, které se prolínalo s jinými, jí podobnými, které měly stejný zájem či úkol jako ona.

Každíčká částička hmoty jejího „těla“ si byla vědoma toho, že musí splnit daný úkol. Nebyl zrovna nejlépeší.

Nepotřebovala s ostatními žádnou konkrétní domluvu k tomu, aby bylo všem jasné, že to mohou zjistit nejlépe tak, že si k tomu vytvoří potřebný objekt - planetku, na které potom budou pozorovat život a zkoumat vše, co s ním souvisí. Prolétaly již stvořeným hmotným vesmírem a hledaly pro ni vhodný stavební materiál, který by byl kompatibilní s prostředím, do kterého bude zasazen. Jistě, mohly použít vlastní sílu myšlenek a představivosti a vytvořit něco takového. Ale bylo to zbytečné, neboť to, po čem pátraly, už bylo stvořeno. Jen bylo najít nutné místo, kam byl daný materiál uložen. Nepřipadalo jim to složité ani zdlouhavé. Dokonce to nepovažovaly ani za ztrátu času.

Něco takového tady přece neexistovalo! A pohybovat se po tak rozlehlém prostoru bylo otázkou okamžiku. Tady neplatilo nic z toho, co znala ze svého světa. Tady byla na výletě v nekonečném království pohádek, fantazie a splněných přání.

Do „oka“ jim padlo trojhvězdi, které budou později lidé ze Země nazývat Sírirus A, B a C. Čtvrtý kousek hmoty, pohybující se tady v závislosti na ostatních třech, zůstane jejich zrakům skryt téměř až do konce jejich existence. Docela dobře by mohl nést název Sírirus D.

Jako nejvhodnější jim připadala hmota ze Sírira B. Bylo rozhodnuto, že právě on poskytne svou část k tomu, aby z ní vytvořili novou oběžnici.

Nejdřív vytvořily pevné jádro budoucího satelitu modrého Slunce. Jeho tvrdý povrch bude chránit krystal, který bude sloužit jako energetický zdroj planety.

Slupka jádra byla tak tvrdá, že ani „vyspělá“ pozemská věda nedokázala s určitostí říct, jak je možné, že při tak vysokých teplotách a obrovském tlaku zůstal obal jádra celistvý a neporušen. Proč se nerozpustil? Odporovalo to všem zákonitostem vědy 21. století, ale odpověď se človíčkům najít nepodařilo. A nikdy nepodaří. Bylo to totiž „výrobní tajemství“ jeho tvůrců a ti si vyhrazovali právo na jeho uchování.

Všetečnost pozemšťanů, jak dobře předpokládali, bude nakonec stejně velká, jako jejich nadutost. A kdyby se jim podařilo odhalit tohle tajemství, jenom by to urychlilo jejich ničivé výpady do ostatních galaxií.

Pak s trochou fantazie vytvořili zemskou kůru, kontinent, moře a atmosféru. Všechny tyto části se staly sběrači dat a údajů, které budou vstřebávat po celou dobu své existence. Bylo zcela lhostejné, kde se nacházely. Zda pod povrchem, na jeho vnější straně, či pod hladinou vod. Každá částice hmoty nasávala informace a předávala je dál, do středu tohoto výtvaru. Tady v pevné slupce jádra se shromažďovalo vše, co se za dobu jejího trvání tady událo. A nebylo toho málo.

Již na samém počátku bytí této planety také určili dobu její existence. Snad budou tři a půl miliardy pozemských let stačit k tomu, aby alespoň částečně mohli odpovědět na otázku smyslu bytí.

Nic neponechali náhodě. Všechno předem pečlivě naplánovali a určili směr a trasu vývoje tohoto jedinečného exempláře.

Kdyby byli schopni pociťovat hrdost, docela jistě by zakusili její hřejivý dotek. To co vytvořili, bylo skutečně dílem mistrů. Už z dálky zářila jako nejjasnější klenot a svým leskem přitahovala pozornost.

Její přesun na místo určení byl doprovázen „malou“ změnou v dosavadním uspořádání planet vybraného slunečního systému, nacházejícího se na okraji jedné z mnoho galaxií. Tahle však byla poněkud vzdálena všem ostatním a tudíž nehrozilo, že by případný neúspěch tohoto pokusu ohrozil práci jiných tvůrců.

Ovšem s neúspěchem se tady nepočítalo! Už na samém počátku bylo jasné, že délka trvání tohoto modravého skvostu je omezená. Proto byl vytvořen další exemplář, který se měl, až vyprší doba Země, stát jejím přímým pokračovatelem. Ale ten už bude přesunut na jinou úroveň a do nepatrně odlišných podmínek. Jeho úkol byl ale tentýž. Zanalyzovat údaje získané z trojrozměrné Země a začlenit je k těm, které budou získány na nové planetě.

A aby bylo možné čerpat z různých zdrojů, bylo postupně dodáváno na Zemi nepřeberné množství vzorků z rostlinné a živočišné říše snad ze všech koutů vesmíru. Mohly se tady rozvíjet směrem, který byl pro ně tím nejvhodnějším.

Jen málokdy tvůrci přímo zasahovali do činnosti svého drahokamu, ale teď prostě nebylo zbylí. Cestičku k němu si totiž našlo až příliš mnoho ziskuchtivých tvorečků, kteří po ní toužili.

Pak jim nezbyvalo nic jiného, než sestoupit níž, převzít na to vhodná těla a zasáhnout přímo v dané oblasti. Ale ne vždy to bylo tak jednoduché. Zvláště v poslední době, kdy byl nápor z druhé strany existenčního řetězce natolik silný, že se zdálo, že budou předčasně zničeny všechny doposud získané údaje. A to nikdo z těch, kteří se podíleli na vytvoření Země, nemohl dopustit.

Samozřejmě, že se počítalo i s účastí „druhé strany“ na tomto experimentu, neboť bez ní by údaje nebyly celistvé. Ale její vliv byl teď natolik silný, že hrozilo předčasné ukončení experimentu.

Vanessa si během tohoto svého putování najednou uvědomila, jak je čas proměnná veličina. Vůbec neplyne jedním směrem. Je možné s ním manipulovat a přizpůsobovat ho tomu, co chceme.

Ale ona teď byla v prostoru, kde neexistoval.

Jasně a zřetelně viděla všechno, co bylo naplánováno pro tuto Zemi.

Viděla její rozkvěty i pády, viděla ji, jak se vždy znovu vzchopila a hrdě nesla dál své břímě. Viděla lidská pokolení, která se snažila žít v souladu s vnitřním hlasem i taková, která ničila vše, co se jim dostalo pod ruku.

Letělo to v neuvěřitelně rychlém sledu: vždy rozkvět a pád. Kolikrát? Nedovedla na tuto otázku odpovědět. Nesčetněkrát. Nová a nová lidská plemena byla vysazována nejen na její povrch a znovu a znovu si prošlapávala stejnou cestu - cestu k zániku. Bylo tohle záměrem?

Nejspíš ano. Protože jen různorodost civilizací zaručovala vysokou kvalitu informací. Každá se vyvíjela po svém a šla si svou vlastní cestou. Tady nezáleželo na tom, jestli jsou negativní či pozitivní. Všechny druhy informací byly nutné pro konečné vyhodnocení.

Snad proto byla Země takovou arénou. Probíhal tady boj, který možná nikde neměl obdoby. Boj mezi dobrem a zlem. Jen zlo teď vystrčilo růžky až příliš. Dovolilo si zaujmout místa, která až doposud náležela jen druhé straně. Jeho převaha začala být natolik očividná, že bylo přijato krajní řešení. Sami tvůrcové vstoupili do těl lidí, aby mohli přímo v terénu působit a zabránit tak předčasnému zkolabování dokonalého stroje - a tím Země opravdu byla.

Byla dokonalým biologickým computerem.

Chybělo už jen velmi málo k tomu, aby byl úkol úspěšně dokončen. Co může znamenat pár milionů let pro ty, kteří žijí v bezčasovosti? Nic. Možná je to jen jedinečným výletem do hmotných světů, kdy se dá na vlastní kůži může zažít to, co bylo naplánováno. Někdy je to trochu drsné, ale to asi s sebou pobyt v těle člověka nese.

Kolik zbývá k tomu, než se zcela zaplní hard disk Země a jeho kapacita bude zcela vyčerpána? Jenom málo.

Pak pomyslný rozhodčí odpíská novou etapu nového hledání na nové planetě v novém systému.

Vanessa si najednou uvědomila, že nepřišla s ostatními porazit zlo. Chtěli ho jen udržet v mezích normy tak, aby nepřišlo nazmar nic z toho, co doposud získali. A to, že za posledních pár let nabralo takovou sílu, je jen ukazatelem toho, že moc času do konce nezbývá. I ono ztrácí půdu pod nohama a je mu jasné, že místo, do kterého bude vykázáno, nebude mít mnoho společného s tím, ve kterém je dnes. Proto se tak urputně brání. Vždyť vždy je nejnebezpečnější raněné zvíře. Je schopné zaktivovat své poslední síly a zasadit pronásledovateli smrtelnou ránu.

Vnitřní krystal Země byl zničen a ona je odkázána na energetickou podporu zvenčí. Proto je také nutné dodávat jí energii nejen pomocí umělých zdrojů, ale také díky fyzickým tělům vysokých duchovních bytostí, které tady působí jako transformátory.

V současné době se jich zde objevilo velké množství. Někteří se rodí v řetězci zrozování, jiní přebírají těla pozemšťanů jen na pár okamžiků. Ale všechny spojuje stejný zájem - udržet Zemi až do posledních chvil. Co na tom, že pro pozemského človíčka mohou být dramatické a nesmírně bolestivé? Co znamená lidský život proti věčnosti?

Tato těla byla stvořena jen proto, aby přenesla informace „zdola“ dál, do vyšších sfér formou vlastních prožitků a zkušeností. A pak, až splní svůj úkol a propustí ze svého zajetí duši, která jej oživovala, rozpadnou se v prach a nikdo pak už nedokáže říct, kolik jich tady vlastně působilo a kolik z nich splnilo svůj úkol beze zbytku.

Vanessa viděla snad nekonečné množství duší, které se tady střídaly a které se po opuštění těla znovu rodily v jasném světle téměř nehmotného světa jako dokonalá stvoření. Až doposud byla svazována a omezována fyzickým tělem lidské nedokonalosti a po dlouhé době strávené na Zemi měla zase možnost vychutnávat si nádheru a teplo nadzemského bytí.

A tohle čeká i ji a všechny ostatní, ke kterým patřila.

Už hodně dlouho chtěla vědět, proč je vlastně tady jako člověk? Proč snáší všechno to utrpení a výkyvy emocí?

A teď měla pocit, že odpověď už zná. Když ne celou, tak alespoň její část.

Přišla pomoci Zemi. I když její představa o tom byla asi poněkud jiná, okolnosti ji přiměly k tomu, aby zůstala déle, než měla v úmyslu.

Znovu si uvědomila, že i kdyby mohla, stejně by z kolotoče zrozování nevystoupila.

Nejdříve to nešlo a když byl vhodný okamžik, byly vyzvána jinou silou, aby spolu s ostatními zůstala a snažila se pomoci.

Tou silou nebyl nikdo jiný, než ona skupina, ke které patřila a která hledala odpověď na otázku o smyslu bytí.

Vanessa otevřela oči. Slunce právě zmizelo za obzorem a nad krajinou se snášel soumrak.

Pohlédla na své zápěstí. Žádný náramek tam nebyl. Zhluboka se nadechla a znovu ve svých myšlenkách probrala to, čím právě prošla.

Nemohla to nazvat ničím jiným, než dalším poznáním. Bylo jí jen divné, jakým způsobem k ní přišlo.

Měla po celou tu dobu zavřené oči? Nebo viděla na vlastní oči podivný kámen, který se v její ruce změnil v náramek? Běžela kvůli vlastnímu strachu skutečně tak dlouho, až se zase dostala tam, odkud vyběhla?

Nemá být tohle všechno jenom podobenství k jejímu životu? Vždyť ona taky stále někam běžela, něco hledala, po něčem toužila. A to tak dlouho, než pochopila, že nic tady na Zemi nemá větší cenu, než poznání sebe sama.

Znamenalo to snad, že se opravdu našla? Že se dostala do stejného bodu, ze kterého tehdy startovala do tohoto světa lidských bytostí?

Bylo by to nesporně nádherné!

Ale pak by to neznamenal nic jiného, než že tady končí. Že odejde nejenom z tohoto těla, ale i z tohoto světa, z téhle dimenze a vrátí se domů!

Byla naplněna příjemnou energií a nemohla se dočkat, až se o to podělí s Elke. Při nejbližší příležitosti jí zavolala a dohodly se, že k ní Vanessa přijede.

A protože Vanessa toužila po tom, aby si o tom mohla co nejdříve popovídat, hned druhý den si na to udělaly čas.

Vyprávěla jí o nevšedním zážitku a o tom, co si z toho vzala pro sebe. Při tom její oči zavadily o levé zápěstí, na kterém se rýsoval nepatrný otisk ne nepodobný tomu, který by tam mohl zanechat náramek.

V duchu se usmála. Že by to nebyl jenom sen?

Elke jako by četla její myšlenky. „Jsou věci mezi nebem a zemí, na které ti nikdo z lidí odpověď nedá. Na to ti může odpovědět jen tvé srdce a vnitřní citění. Jen tam musíš hledat. Nikde jinde.“

Vanessa se usmála. Možná tohle byla odpověď na to všechno.

„Poslední dobou mám možnost znovu se setkávat s lidmi, kteří o těchto věcech nemají ani nejmenší tušení, ale když o tom začneš povídat, nasávají jako houba“, pokračovala Elke.

„Nedávno jsme s jedním takovým človíčkem diskutovali o tom, co vlastně stojí za tím vším. A dostali jsme se až ke Stvořiteli. Velmi se divil tomu, že není jenom jeden. Nebyl příliš ochoten připustit, že by jich bylo víc.“

„A jak jsi mu teda vysvětlila?“

„Velmi jednoduše. Vzala jsem hodně velký papír a kreslila jsem.“

Doprostřed kolečko - jako Prvotního Stvořitele. Kolem něj jsem pak domalovala pět o něco menších, které představovaly jeho prodlouženou ruku, to znamená „jenom“ Stvořitele.“

„Těch je jenom pět?“

„Nezáleží na tom, kolik jich je, důležité je to, že jsou. Může jich být dvanáct, sto nebo i víc. To pro nás není tak podstatné. Já jsem se seznámila s pěti a ty jsem nakreslila. No a pak jsem mu řekla, že jeden z nich je ten náš, který vytvořil to, v čem se nyní nacházíme. Ale že nepracoval“

sám a že si také vytvořil pomocné síly, které my označujeme jako Centrální rasu. Ovšem těch sto čtyřicet čtyři tisíc koleček se mi nechtělo kreslit. Uznej, byla by to blbost."

Vanessa se rozesmála. Líbilo se jí, že dokázaly i na takovém tématu najít místo, kde se mohou od srdce zasmát.

„A jak to přijal?"

„No, z počátku velmi skepticky. Lidé si totiž vůbec nedokáží představit, jak je život kolem nás členitý a vrstvený. Náboženství značně pokřivilo jejich pohled na svět a na život vůbec. Všechno je podle nich dílo jednoho dokonalého starce, který prostě kývne prstem a potrestá je za jejich neposlušnost. Nechápu, že i ten jeden jediný si určitě vytvořil další pomocné síly na to, aby mu pomohly v realizaci jeho plánu.

A pak probíhá další a další členění na menší a menší jednotky a úrovně, které přenášejí informace k původnímu zdroji. Je to velmi složité vysvětlovat, protože náš jazyk pro to nemá patřičné pojmy, ale nemožné to určitě není."

„Myslím, že tohle docela chápu. Už to pro mě není neznámá půda. A jeden, dva nebo tři z těch sto čtyřiceti čtyř tisíc dostali za úkol najít odpověď na nám už známou otázku. Je to tak?"

„Ano. Byl jim dán k dispozici kousek vesmíru, vzali pár přátel a vytvořili tenhle klenot."

„Zní to jako pohádka."

„Víš, že pohádky mají reálné základy. Ty to chápeš, ale co ti ostatní? Těm se hrozně těžko vysvětluje, že jsou i jiné vesmíry, jiní Stvořitelé a že každý z těch vesmírů je založen na jiném principu. Dovedeš si představit, že by dva tvůrci vytvořili totožné dílo? To přece nejde! I když dostanou stejné věci k dispozici a mají stejné podmínky, výsledek vždy odpovídá vnitřnímu rozpoložení každého z nich."

Vanessa ji přerušila. „Jo. Tak to už jsem někde slyšela. Tohle se mi už snažil vysvětlit můj otec. A po tom včerejším zážitku už docela chápu, kam tím směřoval."

„Kam?"

„Chtěl mi tím jen naznačit, že neseme větší zodpovědnost za vše, co činíme a jak smýšlíme, než jsme si připouštěli. Že jsme vlastně takovými malými stvořiteli."

„Vidíš, odkryla se nám zase další nepřístupná komora, ale stejně to není všechno."

„Kam tím míříš?" zajímalo Vanessu.

„Jsme tím, čím jsme. Jen na to občas zapomínáme. Nechceme si řadu věcí připustit. Ještě dřív, než začneme pořádně mluvit, je nám jasné, jak to s tím světem kolem nás vlastně je. Víme, že nejsme jedinou myslící rasou ve vesmíru a neexistují pro nás žádní nepřátelé. Ale pak nás začnou dospělí učit a vnucují nám své představy, které pak odsunou do pozadí náš nezkreslený pohled a my se pak stáváme nedílnou součástí pozemského lidstva. A pak musíme prožít mnoho a mnoho let, než začneme slupovat tlustou vrstvu, nalepenou na našich očích i duši. A nikdo nám nezaručí, že to zvládneme až do konce. Někde uprostřed cesty se může vyskytnout tak velká překážka, že se nám může zdát, že nic nemá smysl. A snad až těsně po opuštění svého fyzického těla pochopíme, jak moc jsme zameškali. Proto se znovu vracíme na tuto planetu a pořád doufáme, že problémy a pochybnosti, které nás potkávají, někdo vyřeší za nás. Ale je čas se podívat pravdě do očí."

„Zkus mi to přiblížit."

„Už vím, kdo jsem. Alespoň si to myslím. Tak to prostě musím vzít jako fakt a jako s takovým s tím také pracovat. Víš, už delší dobu mám pocit, že to, co se tady děje, není jenom záměrem jednoho jediného Stvořitele. Pokusím se ti to vysvětlit.

Naše lidská těla jsou tím nejprimitivnějším a zároveň tím nejdokonalejším, co bylo stvořeno. Pohybujeme se ve třetí dimenzi a v těch vyšších pak žijí různé entity, které navštěvují naši Zemi. Pro ně není problém překonat dimenzionální rozdíl, ale pohybovat se tady mohou jen s určitým omezením. Jsou ale i vyšší úrovně, kde už potom těla jako taková nejsou zapotřebí. Vědomí tam přebývá ve formě nějakých shluků energie či ve formě světla. Ovšem tohle všechno je stále jeden a ten samý vesmír. Ale co ti ostatní Stvořitelé? Jsou jejich výtvořiny od toho našeho izolovány?"

„To nevím.“

„Já si myslím, že se tyto jejich výtvořiny mohou vzájemně ovlivňovat. Není mezi nimi žádná izolace. Ve všech v určité formě existuje dobro i zlo. Každý z nich se nepochybně člení na mnoho úrovní.“

Místo, do kterého byla zasazena naše planeta, se nachází v jedné z nejnižších vrstev tohoto vesmíru a ještě k tomu hodně na okraji. A dost možná, že právě toto teritorium se stalo také místem, kam se zaměřila pozornost bytostí z úplně jiného vesmíru. Z takového, který nemá s naším Stvořitelem nic společného. Rozumíš tomu?“

„Jo.“

„Každý z těch pěti si tvoří na svém písečku svůj hrad. A připusťme, že stavba jednoho z nich zasáhla právě onu část vesmíru, kterou obýváme my. Je to asi smůla, protože kumulace zla je pak daleko vyšší, než byl původní předpoklad.“

„A podle čeho tak usuzuješ?“

„Při jednom rozhovoru s nějakou bytostí se mi ozval někdo, s kým jsem nikdy před tím nemluvila. Jeho vyzařování bylo naprosto odlišné od toho, které jsem až doposud znala. A uvědomila jsem si, že už před pár lety byla o nich řeč v náznacích. Tehdy mi bylo doporučeno, abych se tím vůbec nezabývala, neboť by mi to mohlo přinést velké nepříjemnosti. Pochopila jsem z toho, že je to síla, která stojí mimo jakoukoliv kontrolu. Nazvala jsem je hráči. Oni nemají v úmyslu nijak škodit. Neberou to tak. Jsou prostí emocí a tohle berou jako zdroj zábavy, ale také obživy. Vytvářejí si tady podmínky pro to, aby to tady skutečně kvetlo v jejich slova smyslu. Proto je velmi těžké se tomu postavit a bojovat s tím. Na to z těchto nízkých úrovní nemáme.“

„A o čem jsi s ním diskutovala?“

„No ono ani tak nešlo o diskusi, jako spíš o to, že se mi nelíbilo, že zasahují do našeho života. A tak jsem je poslala tam, odkud přišli.“

„Jak jsi to udělala?“

„Použila jsem k tomu něco jako černou díru. Prostě jsem je tam šoupla. Jenomže ne všechny a ti ostatní se po nich začali shánět. A nakonec se vrátili i ti, kteří si tak nedobrovolně udělali výlet domů a od té doby pocít'ují jejich vliv daleko silněji.“

„Zní to velmi jednoduše. Copak to takhle jde?“

„Možná to tak zní, ale je v tom určitý háček. Nezapomínej, že jsme možná jenom hologramem. A tam ty zásahy nejsou tak složité. Chce to jenom představivost a hlavně důvěru v sama sebe. Nesmíš při tom myslet na vlastní prospěch, ale musíš brát v úvahu všechno kolem. Ty a tvé já jste až někde hodně vzadu.“

„A jakým způsobem jsi pocítila jejich vliv?“

„Už asi třikrát se mi zdálo, že se rozpadám na kousičky. Ten proces nešel zastavit a byl mimo jakoukoliv moji kontrolu. Jen jsem si uvědomila, že nesmím dopustit, aby se ty jednotlivé částičky zase nesložily. To, co jsem prožívala v době rozpadu, lze nazvat rájem. Všechno kolem mě bylo tak lákavé a přitažlivé.“

„Aha, takže něco na styl vábení, je to tak?“

„Asi jo, protože jsem měla dojem, že kdybych tam chtěla zůstat, už se do této reality nevrátím a že zmizí beze stopy i mé fyzické tělo. Ale to jsem nechtěla. Nikdo kromě nás nemá právo zasahovat do našich životů. Tak jsem silou vůle přiměla proces k opačnému chodu a ono se tak stalo. Jak vidíš, jsem tady.“

„Aha. Takže šlo vlastně o uvědomění si vlastního já. Jenom ti došlo, že se sebou nechceš a hlavně nesmíš nechat manipulovat, je to tak?“

„Myslím, že jo.“

„A jaká byla reakce z opačné strany?“

„Jen jsem zaslechla, že si ještě na mě posvítí.“

„Ale to není dobré. Vypadá to, že síly jsou vyrovnané. Pak to znamená, že tady jde o to, kdo z koho. A můžeme s tím něco dělat ve vyšších úrovních?“

„To nevím. Možná, že existuje dohoda mezi oběma Stvořiteli a my fungujeme jako vodítko pro přenos informací od jednoho ke druhému. Jenom vím, že stavět se tomu na odpor tady je úplně zbytečné. Je to jenom ztráta sil a energie.“

„A co tedy s tím?“

„Nejspíš nic. Pokud je to skutečně úmluva, pak je to jenom cesta k poznání. Člověk jako takový tady nehraje žádnou roli, protože dnes tady je a zítra tu být nemusí.“

Co znamená jeden lidský život proti tomu všemu?! Víš, lidé se brání přijmout myšlenku jiných civilizací i inkarnací a tohle by pro ně bylo přímo nestavitelné sousto. Potřebují čas k tomu, aby jejich duše nasbírala množství informací a dosáhla tak určitého stupně poznání. Až se tak stane, dojde jim, že už se tady nemusí a nechtějí zrozovat a přejdou do vyšších úrovní.“

„Takže ty jsi k takovému poznání dospěla, že jo?“

„Jo. Chtít něco tady změnit je stejné, jako bojovat s větrnými mlýny. A díky tvému prožitku si myslím, že to není ani nutné. Jde jenom o to, udržet to tady ještě nějaký čas a pak se s tím rozloučíme jednou pro vždy. Vlastně jde jenom o splnění jakéhosi časového harmonogramu. Možná proto, že se nám jej nepodařilo do detailu vyplnit, pocítujeme ten pocit marnosti a nesplněného úkolu.“

Vanessa se na chvíli zamyslela. „Tak mě oprav, pokud jsem něčemu špatně rozuměla. Všechno to tady je jen jako hra. Tohle je to místo, kde je možné za poměrně krátký čas nasbírat maximální množství informací a kde se nejlépe vystupuje z kolotoče lidských životů. A až se tak stane, můžu využít zkušenosti ve tvorbě jiných světů, je to tak?“

„Asi ano.“

„Ale já přece nejsem tvůrce!“

„Ty možná ne. Ale až se jednou spojí všechny části tvé duše a ta zase splyne s tím, odkud vyšla a k tomu se připojí i jiní, pak to všechno dohromady bude tvořit základ pro nové tvoření, víš?“

„Teoreticky ano. Prakticky je to síla. Je to tedy tak, že i ti, kteří nesou zodpovědnost za stvoření tohoto vesmíru, mohou na sebe vzít lidský šat a zevnitř, z nejnižších sfér, pak ovlivňují to, co vytvořili? Jak to, že je jich víc? Já myslela, že je jenom jeden.“

„Jistě. Ale i on má kolem sebe nějaké své vlastní pomocníky a jak on, tak i oni mohou sestoupit níž a pracovat a žít ve fyzických tělech v těch nejspodnějších vrstvách svého výtvaru. A jak víš, dochází také k dělení jednotlivých duší na menší části a ty pak na sebe berou různá lidská těla. Takže to pak vypadá tak, že se v jeden čas inkarnují třeba dvě, nebo také všechny části duše, v závislosti na tom, jaký je jejich záměr. A pokud se setkají na fyzické úrovni, pak cítí k sobě velkou přitažlivost na duchovní úrovni. Nevylučuje se ovšem ani ta fyzická. Jsme přece jenom lidé.“

„Už dávno mnohá proroctví mluví o tom, že teď je rozhodující období, kdy skončí něco starého a začne něco nového. Ale podle toho, o čem jsme se kdy bavily, tak Země jako taková už nemá šanci na to, dostat se dál. K čemu by pak bylo dobré přepólování a očista, když tahle planeta stejně zanikne?“

„Tím slovem očista se možná nemyslí očista planety jako takové, ale spíš toho, co se nachází na ní. Musí být odstraněno všechno, co se nevejde do určitého nového rámce. Je to vlastně zbavení se starých nánosů a modelů chování a snad i zničení chybných genetických řetězců. A to jde jen tak, že planeta změní své postavení a následná změna poloh kontinentů s sebou přinese zánik všeho starého.“

„Takže zánik všeho starého je jenom lepším označením toho, že lidstvo jako takové jednoho krásného dne zahyne díky obrovské vlně vody a ohně, je to tak?“

„Děsí tě to?“

„Ne, to ne. Jenom je to trochu těžce stravitelné sousto. Pokud by si s tím někde vyrukovala, nejspíš by tě zavřeli. Víš, kdybychom žily o pár století dřív, mohla bych tě navrhnout jako nejlepšího adepta na upálení. Zní to totiž jako rouhání.“

Obě se tomu zasmály, ale obě také věděly, jak velký kus pravdy na tom může být. Každá nová myšlenka či věc byla od věků doprovázena obrovskými pochybnostmi ostatních lidí a její tvůrci nezřídka skončili na popravišti. I když jim pak dějiny a lidský vývoj daly za pravdu, život jim už nikdo nevrátil. A to, o čem se tady bavily, natolik přesahovalo rámec běžného pohledu na svět, že to vypadalo jako velmi zvrhlá fantazie.

„Kdysi i mě zajímalo, jak poznám, že je tento proces spuštěn.“ pokračovala Elke.

„Položila jsem tedy tuto otázku v meditaci a bylo mi odpovězeno, že dostanu znamení. Zajímalo mě, o co půjde. Sdělili mi, že až se ke mě dostane číslo 666, pak budu vědět, že proces očisty je na pochodu a je nezvratný.“

„Ale to číslo se k tobě může dostat jakkoliv. Zase tak neobvyklé není. A jak říkají lidé, je to také číslo té druhé strany mince. Má to být snad nějaká asociace?“

„Možná že ano. Ale jinak je to číslo jako každé jiné. Nevyvolává ve mně žádnou nevoli, i když jej někdo spojuje s temnou mocí. Ale zatím jsem se s ním od té doby neseťkala. Nikde. A to už je víc než rok. Takže až ho uvidím, bude to pro mě jasný důkaz nezvratného začátku konce.“

„Stejně si nedokážu představit, jak to potom bude vypadat. Kam půjdou ti, kteří přežijí? A jak velkou budou mít šanci na to, aby žili déle, než pár dní? Zůstane tu něco, čím by se mohli živit a do čeho by se mohli obléct?“

„Zase jenom čas zná pokračování. Také jsem se snažila o to, najít na to odpověď, ale jednoznačně se mi to nepodařilo. Část populace skutečně může přežít v bunkrech i jeskyních a někdo může být zachráněn jinou rasou a převezen do míst, která budou po určitou dobu jeho domovem. Myslím si, že tady i ta nejdivočejší představa může nabýt konkrétních tvarů.“

„Když o tom tak mluvíš, vybavuje se mi, že jsem zažila nějaký takový výlet do jiného světa chvíli před tím, než jsem šla do práce. Bolelo mě v zádech, byla jsem unavená a proto jsem požádala vyšší bytosti, aby mi pomohly. Ležela jsem téměř tři čtvrtě hodiny a přesto se mi zdálo, že to nemohlo být víc, jak deset minut. A abych nepřišla pozdě, nastavila jsem si budík na potřebný čas. Najednou jsem cítila, že je mé tělo pokládáno do bazénu se žlutou hmotou. Prostě jsem se propadala.“

Hlavou mi projela myšlenka, že obličej ponořit nesmím, jinak se utopím. Uslyšela jsem hlas, který mě ujistil, že to můžu udělat úplně bez obav. Skutečně jsem tam mohla i dýchat a když jsem se v bazénu rozhlédla, uviděla jsem kolem sebe několik bytostí. Byly v kruhu kolem mě. Pokynuly mi, ať je následuji. Plavala jsem za nimi a uviděla před sebou delfína. Přímo z bazénu jsme vypluli do otevřeného moře. Nebyl tam žádný předěl, nic co by bránilo smíchání mořské vody a oné žluté hmoty. A přesto byly dokonale oddělené, jako by jim v prolnutí bránila nějaká překážka.

Pocit'ovala jsem obrovskou radost. Uvědomila jsem si, že takhle jsem se už roky necítila. Byla jsem mezi cizími tvory, v prostředí, které jsem neznala a přesto všechno to bylo neskutečně nádherné! Byl to takový vnitřní pocit dokonalé svobody. Neomezované žádné společenskou normou. Ten pocit jsem naposledy zažila někdy v dětství. Chtěla jsem se na delfinovi, který plul se mnou, povozit a on s tím souhlasil.

Chytla jsem se jeho ploutví a přitiskla jsem se k němu. Vyzrazil jako šíp a já jsem se radovala jako malé dítě.

Po chvíli jsem před sebou uviděla město, kryté šedou polokopulí. Hlavou mi proletěla myšlenka: kde to je? Tady na Zemi asi sotva, vždyť nikde pod mořem není dno natolik rovné, aby se tam bez problémů vešlo tak velké město. A kolik lidí je schopno pojmout?

Najednou jsem slyšela odpověď. Může tady žít několik set tisíc lidí.

Tunelem jsme propluli do nějakého bazénu, postaveného přímo v budově. Měl žluté hrazení a byl vysoký víc než dvě patra.

Vystoupila jsem z bazénu a sešla po schůdcích dolů, do jakési řídicí místnosti.

Alespoň mi to tak připadalo. Do bazénu v půlkruhu zabíhaly stoly, oddělené silným sklem, za nimiž se volně pohybovali delfini, takže mohli komunikovat přímo s lidmi, pracujícími u počítačů.

Rozhlédla jsem se kolem. Měla jsem pocit naprosté osamělosti. Kromě mě a mých průvodců jsem tady nevnímala žádný život. Město mi připadalo úplně pusté. Nikde nikdo nebyl, jen shora po schodech k nám sestupovala nějaká žena. Byla mladá a měla dlouhé tmavé vlasy. Šla jsem směrem k ní, ale už jsem se jí nestačila na nic zeptat, protože zazvonil budík."

„Velké množství civilizací žije pod povrchem." zareagovala na to Elke. „Proč by tedy nemohly žít i pod mořem? Pokud mají technologii, umožňující jim vytvořit obyvatelné prostory pod zemí, tak pod mořem to už nemusí být žádný problém. Je poměrně málo takových, které žijí na povrchu jako ta naše.

Ale zase je to myšlenka pro mnohé nepřijatelná. Určitě by nevěřili tomu, že nejedna vyspělá entita žije takto i u nás. Že se nejedná pouze o základny, ale o domov."

„Jo, je toho hodně, co se nám odkrývá, ale co je vlastně skutečnost? Kam to cestujeme, kde se pohybujeme, do jakých úrovní to patří?"

„Chceš znát pravdu hned, nebo ještě dokážeš počkat? Možná se ti odpovědi dostane dřív, než si myslíš." odušila Elke.

„Počkám. Tak dlouho to zas nemůže trvat. Naučila jsem se čekat."

Když se Vanessa vrátila domů, pocítovala vnitřní prázdnotu. Ale ne tu hluchou. Tvůrčí. Najednou si uvědomila, že nemá žádné přání, žádné požadavky, že po ničem netouží, ani nikam nechce. Vše plynulo kolem ní a ona se jenom dívala. Jako na divadle.

Posadila se do sedačky a vychutnávala si tento pocit. A během několika málo okamžiků se její tělo ocitlo jinde. Byla i s Benem a jejich průvodcem někde v Andách. Měli být představeni jednomu místnímu šamanovi.

A ještě dřív, než mohl tlumočnick uvést jejich jména a důvod, proč jej navštívili, udělal šaman pohyb, kterým vyjadřoval úctu a zároveň i radost z toho, že je vidí. Jako by vítal dobré známé, kteří se po dlouhé cestě vrátili zpět. Jejich průvodce i tlumočnick nedokázali skrýt své překvapení. Šaman nikdy předtím nedal tak otevřeně najevo své emoce a vnitřní hnutí. U těchto dvou však udělal výjimku. Proč?

„Víš, proč jste sem přišli?" zněla šamanova otázka. Vanessa jen přikývla.

Najednou věděla, že je čas odejít. Mohli konečně opustit tuto planetu.

Tolik se na to těšila, ale teď, když bylo jasné, že očekávaná chvíle je za dveřmi, nedokázala se ubránit slzám. Před očima se jí objevily její děti - obě starší, které už stály na prahu dospělosti a její péči vyžadovaly minimálně i Anynka, která stále ještě potřebovala její dlaně k tomu, aby zmírnily bolest rozbitých kolínek a občas ji pohladily po její strapaté hlavince. Byli tu i příbuzní a známí, její malý pejsek, městečko, které jí přirostlo k srdci. Ve zlomku vteřiny tohle všechno viděla před sebou. A to všechno měla opustit. Ne teď hned. Ale už brzy. Až se situace na Zemi změní natolik, že budou moci odejít s pocitem vykonané práce a bez bolesti i závazků.

Tento vstup byl velmi krátký, ale neuvěřitelně intenzivní. Otevřela oči a v mysli si stále udržovala ten pocit. Vůbec neměla tušení, jak dlouho tak seděla. Vyrušil ji až telefon.

„Omlouvám se že ruším, ale je to tak silné, že se o to musím s tebou podělit," uslyšela podivně stažený hlas Elke.

„Probírala jsem se v dokladech, které mi přišly a příjemně mě překvapilo, že mi vrací nějaký přeplatek. Až pohled na sumu zchlادil mou radost. Určitě už tušíš, jak velké peníze to jsou. Je to přesně šest set šedesát šest korun. Místo toho, abych se radovala z toho, že budu mít pár korun navíc, zmocnila se mě taková úzkost, že nevím, co s tím. Bylo mi potvrzeno to, co dávno vím a přesto mi to nepřináší úlevu. Je ti jasné, že tady končíme?"

„Je. Něco podobného mi před chvílí sdělil jeden peruánský šaman. Ty mi jen potvrzuješ to, co jsem tušila, ale čemu jsem nechtěla věřit. Prostě - balíme kufry."

Zbývá už jen „pár dní“ k tomu, než navždy opustí tuto překrásnou a přece tak nebezpečnou planetu a budou se moci vrátit tam, kam patří.

Kolik toho tady mají ještě před sebou? To nikdo z lidí přesně neví. Ale odpověď nosí v sobě už od samého počátku své existence tady.

Odejdou v těchto tělech, nebo je nechají tady? Vždyť na tom vlastně nezáleží. Budou to stále oni. Budou bohatší o zkušenosti, které nikde jinde načerpat nemohou.

A jestli se někdy vrátí do něčeho podobného? Kdo ví?! Jsou to dobrodruzi. A tvoření nových světů je tak přitažlivé!

Možná se někdy vrátí do těl lidí, ale možná, že už jednou pro vždy tuto možnost zavrhnou. To všechno ukáže čas.